Smits van Oyen, Norbertus Cornelis Maria

Het internationale recht der fabrieks- en handelsmerken

Amsterdam

[1894]

98-84496-6
MASTER NEGATIVE #

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DIVISION

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

ORIGINAL MATERIAL AS FILMED -- EXISTING BIBLIOGRAPHIC RECORD

Smits van Oyen, Norbertus Cornelis Maria.

Het internationale recht der fabrieks- en handelsmerken, volgens de thans geldende bepalingen ... Amsterdam, J. Clausen, drukker [1894]

4 p. l., 210 p. illus., fold. form. 23½cm.

Proefschrift—Amsterdam.

 Another copy.

 Copy in Law Library.

1. Trade-marks (International law) 2. Patent laws and legislation.

24-14837

Library of Congress T325.S55

TECHNICAL MICROFORM DATA

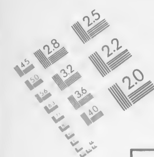
FILM SIZE: 35 mm REDUCTION RATIO: 11 :1 IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

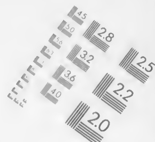
DATE FILMED: 12/16/98 INITIALS: LL

TRACKING #: 33670

FILMED BY PRESERVATION RESOURCES, BETHLEHEM, PA.

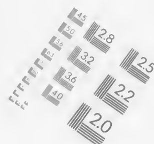
PM-MGP
METRIC GENERAL PURPOSE TARGET
PHOTOGRAPHIC

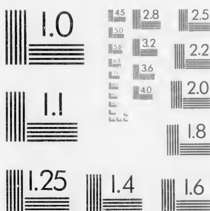

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ
abcdefghijklmnopqrstuvwxyz1234567890

1.5 mm

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ
abcdefghijklmnopqrstuvwxyz
1234567890

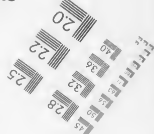
2.0 mm

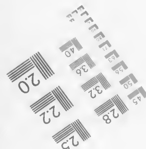
ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ
abcdefghijklmnopqrstuvwxyz
1234567890

2.5 mm

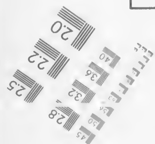
1.0 mm

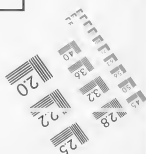
A5

A4

PRECISION℠ RESOLUTION TARGETS

A & P International
612/854-0088 FAX 612/854-0482
8030 Old Cedar Ave. So., Ste. #215
Bloomington, MN 55425

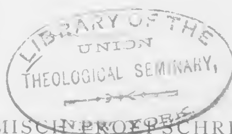
HET INTERNATIONALE RECHT

DER

FABRIEKS- EN HANDELSMERKEN,

VOLGENS DE

THANS GELDENDE BEPALINGEN.

ACADEMISCH PROEFSCHRIFT

VAN

N. C. M. SMITS VAN OYEN.

HET INTERNATIONALE RECHT DER FABRIEKS- EN HANDELSMERKEN, VOLGENS DE THANS GELDENDE BEPALINGEN.

HET INTERNATIONALE RECHT
DER
FABRIEKS- EN HANDELSMERKEN,
VOLGENS DE
THANS GELDENDE BEPALINGEN.

ACADEMISCH PROEFSCHRIFT

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD VAN

Doctor in de Rechtswetenschap,

AAN DE UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM,

OP GEZAG VAN DEN RECTOR MAGNIFICUS

Dr. D. J. KORTEWEG,

Hoogleeraar in de Faculteit der Wis- en Natuurkunde,

in het openbaar te verdedigen

op Woensdag 11 Juli 1894, des namiddags ten 2 ure,

in de AULA der UNIVERSITEIT,

DOOR

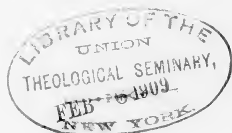
NORBERTUS CORNELIS MARIA SMITS VAN OYEN,

geboren te Eindhoven.

AMSTERDAM — J. CLAUSEN,

DRUKKER VAN HET AMSTERDAMSCH STUDENTENCORPS.

Aan mijne Ouders.

INHOUD.

Blz.

INLEIDING 1
HISTORISCH OVERZICHT 5
DE INTERNATIONALE CONFERENTIE TE PARIJS, 6—12 MAART 1883 16
DE INTERNATIONALE CONFERENTIE TE ROME, 29 APRIL—11 MEI 1886 54
DE INTERNATIONALE CONFERENTIE TE MADRID, 2—14 APRIL 1890 62
a) Protocole déterminant l'interprétation et l'application de la Convention de 20 Mars 1883. 65
b) Protocole concernant la dotation du Bureau international de l'Union. 73
c) Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce. 75
d) Réglément pour l'exécution de l'arrangement du 14 Avril 1891 concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce 86
e) Conférence de signature à Madrid du 14 et 15 Avril 1891. 87

Blz.

Wetgeving der Staten toegetreden tot het Arrangement.

a) Frankrijk 89
b) België 96
c) Guatemala 100
d) Italië 101
e) Portugal 103
f) Spanje 107
g) Tunis 111
h) Zwitserland 112

De Nederlandsche Wetgeving omtrent fabrieks- en handelsmerken.

A. Voor het rijk in Europa 119
B. Voor de Koloniën en Bezittingen 150

De Procedure in zake fabrieks- en handelsmerken 154

Internationale Rechtspraak 159

Bijlagen 165

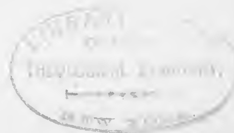
Stellingen 207

INLEIDING.

Het onderwerp, dat wij ons voorstellen in dit Academisch Proefschrift te behandelen, is van zeer practisch belang. Reeds jaren lang had menige Staat de binnenlandsche merken beschermd en den namaak of de vervalsching er van gestraft. Men voelde echter dat deze bescherming onvoldoende was.

De onderkruipende industrieel of koopman gebruikte op waren van eene mindere hoedanigheid, de gunstig bekende teekens van zijn concurrent, en trachtte zoo de consumenten diets te maken dat zij de waren van dien concurrent ontvingen. Geschiedde dit bedrog in het buitenland, dan kon de rechthebbende met leede oogen aanzien, dat zijn merk misbruikt werd, zonder dat eene wetsbepaling hem de middelen aangaf om zich daartegen te verzetten of den namaker te doen straffen; tenzij een tractaat hierin voorzag, zooals tusschen enkele Staten het geval was.

De tentoonstelling te Parijs van het jaar 1878

—

Blz.

WETGEVING DER STATEN TOEGETREDEN TOT HET ARRANGEMENT.

a) Frankrijk 89
b) België 96
c) Guatemala 100
d) Italië. 101
e) Portugal 103
f) Spanje 107
g) Tunis 111
h) Zwitserland 112

DE NEDERLANDSCHE WETGEVING OMTRENT FABRIEKS- EN HANDELSMERKEN.

A. Voor het rijk in Europa 119
B. Voor de Koloniën en Bezittingen. 150

DE PROCEDURE IN ZAKE FABRIEKS- EN HANDELSMERKEN. 154

INTERNATIONALE RECHTSPRAAK 159

BIJLAGEN 165

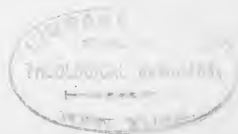
STELLINGEN 207

INLEIDING.

Het onderwerp, dat wij ons voorstellen in dit Academisch Proefschrift te behandelen, is van zeer practisch belang. Reeds jaren lang had menige Staat de binnenlandsche merken beschermd en den namaak of de vervalsching er van gestraft. Men voelde echter dat deze bescherming onvoldoende was.

De onderkruipende industrieel of koopman gebruikte op waren van eene mindere hoedanigheid, de gunstig bekende teekens van zijn concurrent, en trachtte zoo de consumenten diets te maken dat zij de waren van dien concurrent ontvingen. Geschiedde dit bedrog in het buitenland, dan kon de rechthebbende met leede oogen aanzien, dat zijn merk misbruikt werd, zonder dat eene wetsbepaling hem de middelen aangaf om zich daartegen te verzetten of den namaker te doen straffen; tenzij een tractaat hierin voorzag, zooals tusschen enkele Staten het geval was.

De tentoonstelling te Parijs van het jaar 1878

gaf de Regeering der Fransche Republiek een welkome gelegenheid mannen van talent en ondervinding uit te noodigen in het Trocadero samen te komen om daar de belangen van handel en nijverheid te bespreken en middelen te beramen, ten einde de onedele concurrentie te fnuiken. Dit congres gaf een krachtigen stoot aan de oprichting van een internationale Unie tot bescherming van den industrieelen eigendom.

Deze Unie werd gesticht in 1883.

Wij stellen ons voor in de volgende bladzijden de geschiedenis en de ontwikkeling der bescherming van fabrieks- en handelsmerken kortelijk te behandelen, om ons daarna meer in het bijzonder bezig te houden met de verschillende internationale Conferenties, die te Parijs, Rome en Madrid gehouden zijn.

Op deze laatste werd ingevolge de vrijheid in art. 15 der Conventie van 1883, den Staten gelaten, een Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de Commerce getroffen. Een kort overzicht van de wetgeving der Rijken, die tot dit Arrangement zijn toegetreden, mocht, meenden wij, niet achterwege blijven; terwijl de Nederlandsche wet eenigszins meer uitvoerig wordt behandeld. De bijzonderheden, welke wij bij de behandeling van deze wet vermelden, danken wij voor een groot deel aan den waarnemenden Directeur van het Bureau te 's Hage, Mr. Snijder van Wissenkerke. Wij voelen ons verplicht te dezer plaatse Z.Ed. onzen dank te betuigen

voor de groote bereidwilligheid, waarmede hij ons deze bijzonderheden mededeelde, en de hulpvaardigheid, waarmede hij ons steeds ten dienste stond.

Bij de bespreking der procedure volgens de Nederlandsche wet, zullen wij aanleiding vinden ons gevoelen te uiten over de wenschelijkheid van hooger beroep en over een op te richten internationaal College van Appel.

Als Bijlagen sluiten zich bij den inhoud van het Proefschrift aan, de volgende stukken:

I. Convention internationale pour la protection de la propriété industrielle, du 20 Mars 1883.

II. Protocole de Clôture.

III. Protocole déterminant l'interprétation et l'application de la convention du 20 Mars 1883.

IV. Protocole concernant la dotation du Bureau international de l'Union pour la protection de la propriété industrielle.

V. Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce.

Protocole de Clôture.

VI. Réglément pour l'exécution de l'arrangement du 14 Avril concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce;

terwijl wij, hoewel niet met instemming, een merkwaardig vonnis opnemen der Rechtbank te H. de dato 23 October 1891, waarin onzes inziens de theorie ten onrechte zegeviert over de practijk.

Omtrent de aanhalingen uit de verschillende Conferentiën geldt de algemeene opmerking, dat terwijl deze spraken ook over octrooien enz., in dit Proefschrift de daarop betrekkelijke bepalingen niet worden opgenomen, en alleen die omtrent de handels- en fabrieksmerken worden vermeld.

HISTORISCH OVERZICHT.

Het gebruik van een merk ter onderscheiding van iemands voortbrengselen van kunst en arbeid, is niet alleen eene gewoonte van den jongsten tijd. Reeds bij de oude Grieken zien wij, dat zij het voortbrengsel van hun arbeid teekenden met hun naam en bijvoeging van het woord *ἐποίησεν* of *ἔγραψεν* naarmate het een uit stof vervaardigd voorwerp, dan wel een schilderstuk was. Ook de Romeinen hadden de gewoonte hun naam met toevoeging der letter f. (fecit.) of m. (manu, manibus.) of m. s. f. (manu sua fecit.) op hun werk te plaatsen. Of bij de Grieken ook wettelijke bepalingen golden tegen hem, die den naam van een ander plaatste op zijne producten, is niet met zekerheid te beslissen. Bij de Romeinen echter vinden wij in de Lex Cornelia de falsis, bepalingen tegen het gebruik maken van een valschen naam, evenzoo in l. 2 Dig. »De operibus publicis" het recht om den naam op zijn werk te plaatsen erkend en

beschermd. En deze gewoonte is blijven bestaan door de middeleeuwen heen tot op onze dagen. In de 15de en 16de eeuw echter, heeft deze gewoonte zich meer en meer ontwikkeld en zijn er wettelijke bepalingen vastgesteld ter bescherming van iemands recht op een merk, terwijl men ook bepalingen aantreft, die den fabikant de verplichting oplegden merken te gebruiken. Zoo vindt men b.v. in Frankrijk een koninklijk edict van 1564, dat den namaker van een merk gelijkstelde met een valsch-munter. Een Magistraats-edict van 1528 van de stad Brussel bepaalde, dat ieder tapijt van een zekere grootte moest worden geteekend, aan de eene zijde met het merk van den fabrikant, aan de andere zijde met dat van de stad Brussel (Muntz, Tapisserie pag. 193) Karel V nam deze bepaling in zijn Edict van 1544, voor de Vlaamsche industrie over en bepaalde: »Le maistre ouvrier faisant telle tapisserie ou la faisant faire sera tenu »de faire ouvrer sur l'un des boutz d'icelle et au »fond de la dicte tapisserie sa marque ou enseigne: »et auprès d'icelle telles enseignes que la dicte »ville ordonnera, à fin que par telles enseignes et »marques soit cogneu que se soit ouvrage de »la dicte ville et d'un tel maistre ouvrier (Muntz, »pag. 194.)"

Vooral in de porselein- en aardewerk-industrie der verschillende landen was het zeer gebruikelijk, soms verplichtend, een merk te gebruiken, zooals wij lezen in Jacquemart, l'histoire de la céramique.

Belangrijk is ook de bepaling, die wij vinden

in Wehrmann, die älteren Lübeckischen Zunftrollen; 't is een »Zunftstatut" van 1547, voor de bakkers. Hun werd de verplichting opgelegd de brooden te stempelen met een »tecken dath by »dem huesse ervenn und blyvenn schall, so langhe »dathsulve vor eynn backhuess gebrucket werth", en dat merkteeken moest »inth weddeboeck »affconterfeyt unnd demsulvenn huesse thoge»teckent" worden. Hier vinden wij dus reeds de verplichting opgelegd om het merk in te schrijven, maar tevens ook de bepaling, dat het merk met de handelsinrichting samenhangt en met de inrichting aan den opvolger overgaat (Cfr. Nederlandsche wet 1893 art. 20).

Maar ook in Nederland was het van oudsher eene gewoonte merken te gebruiken. Braun, Traité des marques de fabrique, Brussel, haalt aan een »Handelsbuch" van Dantzig an 1420, waarin hij vele handelsmerken, o a. van Amsterdam, aantreft. En Jacquemart, pag. 514 verhaalt, dat het gemeentelijk bestuur van Delft in het jaar 1580, het deponeeren van het merk voor de Delftsch-aardewerk-fabrikanten verplichtend stelde. De eerste hier te lande algemeen-geldende bepalingen op de handels- en fabrieksmerken waren van Franschen oorsprong.

»Arrêté relatif à la marque des ouvrages de Quin»caillerie et de coutellerie du 23 Nivôse an IX »(13 Jan. 1801)", gaf machtiging een eigen merk te gebruiken, mits genoegzaam van andere merken onderscheiden, om alle vergissingen te voorkomen.

Belangrijk is de bepaling: »La propriété de cette »marque ne sera assurée qu'à ceux qui l'auront »fait empeindre sur des tables communes, déposées »à cet effet dans l'une des salles du chef-lieu de »la sous-préfecture. Il leur sera délivré un titre qui »en constatera le dépôt." Wij vinden echter geene bekendmaking van het gedeponeerd merk; ook geen middel om zich te verzetten tegen het deponeeren van een merk, dat hetzelfde of althans niet genoegzaam onderscheiden is van een reeds gedeponeerd merk.

»Loi relative aux Manifacturs, Fabriques et Ateliers du 22 Germinal an XI (12 Avril 1803)".

Van deze wet hadden alleen art. 16, 17 en 18 betrekking op de handels- en fabrieksmerken.

Art. 16. »La Contrefaçon des marques particulières que tout manufacturier ou artisan a le droit »d'appliquer sur les objets de sa fabrication donnera lieu:

»1° à des dommages-intérêts envers celui dont la »marque aura été contrefaite.

»2° à l'application des peines prononcées contre »le faux en écritures privées.

Art. 17. »La marque sera considérée comme »contrefaite quand on y aura inséré ces mots: » »*façon de*" et à la suite le nom d'un autre »fabricant ou d'une autre ville.

Art. 18. »Nul ne pourra former action en contrefaçon de sa marque, s'il ne l'a préalablement fait »connaitre d'une façon légale par le dépôt d'un »modèle au greffe du tribunal de commerce d'où »relève le chef-lieu de la manufacture ou de l'atelier".

Art. 16 geeft dus zoowel eene civiele als een strafactie tegen den namaker. Maar wat zal dit baten, wanneer men dit artikel beschouwd in verband met art. 17 en 18! Namaak bestaat, volgens de gebrekkige bepaling van art. 17, wanneer men de woorden: *façon de* en een anderen naam van fabrikant of plaats gebruikt, dan is art. 16 van toepassing.

Commentaar is hier overbodig!

En art. 18 voorschrijvende het deponeeren van een merk om ontvankelijk te zijn in eene action en contrefaçon, schrijft geene openbaarmaking voor van de inschrijving, en geeft ook aan den belanghebbende geen middel van verzet tegen de inschrijving door en ten behoeve van een ander. En de bepaling, dat men het merk moet aanbieden, »au greffe du tribunal de commerce d'où »relève le chef-lieu de la manufacture ou de l'atelier", maakte het den vreemdeling onmogelijk zijn merk te deponeeren, zooals ook beslist is bij arrest van den H. R. van 27 Augustus 1852 (Weekbl. v. h. R. n°. 1361). De nationalen konden dus gerustelijk de merken van vreemdelingen gebruiken en namaken, tenzij hierin was voorzien door een handelstractaat zooals in art. 24 van dat met Frankrijk van 7 Juli 1865, goedgekeurd bij wet van 7 Augustus 1865 (Stbl. n°. 104) 1)

1) Arrest H. R. 17 Februari 1879 (W. v. h. R. n°. 4345). Arrest Hof Arnhem 13 April 1881 (W. v. h. R. n°. 4699).

»Besluit houdende eene wet tegen het namaken »der Merken en Teekenen van de binnen het »Koningrijk Holland bestaande Garen-Twijnderijen, »enz. Gegeven den 26sten van Lentemaand 1809."

Hierin werd men verplicht op eene boete van 150 gulden, de merken op te geven aan het gemeentebestuur. Gebruikte men een merk, dat niet was opgegeven en nog niet was goedgekeurd, dan beliep men eene boete van 1000 gulden; terwijl de boeten zouden worden geappliceerd ⅓ ten behoeve van den aanbrenger, ⅓ voor den officier, die de calange zal doen, en ⅓ ten profijte der plaatselijke algemeene armen.

»Décret impérial contenant des Dispositions ten»dant à prévenir ou à reprimer le contrefaçon des »marques que les fabricans de quincaillerie et de »coutellerie sont autorisés à mettre sur leurs ouvra»ges, du 5 Sept. 1810", bepalende, dat inschrijving van het merk »sur les tables communes établies à »cet effet et deposées au tribunal de commerce" vereischt werd om eene ontvankelijke »action en contrefaçon" te kunnen instellen.

Afschrift van het proces-verbaal der inschrijving werd aan den eigenaar van het merk tegen betaling van 3 francs gegeven »pour lui servir de titre contre les contrefacteurs." Verboden werd het namaken van merken op eene boete van 300 francs, welke bij herhaling werd verdubbeld en tevens eene gevangenisstraf van 6 maanden opgelegd.

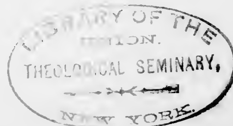
»Décret impérial tendant à prevenir ou réprimer

»la Fraude dans la fabrication des savons du 1 Avril 1811", waarbij men verplicht werd op eene boete tot 3000 francs (bij herhaling te verdubbelen) een bij het »Tribunal de Commerce" en »au secrétariat du conseil des »prud'hommes" gedeponeerd merk te gebruiken. Dit decreet had geen betrekking op »Savons de luxe et de toilette."

»Décret impérial qui détermine la marque des »savons du 18 Sept. 1811."

Verbod zeep te verkoopen, die niet voorzien was van het vastgestelde merk.

»Koninklijk Besluit van 25 December 1818," waarbij een reglement op het stuk der merken door de verschillende pijpen-fabrieken te bezigen, wordt gearresteerd, bepalende o. a., dat de eigenaars opgave moeten doen aan het bestuur hunner gemeente, van de merken bij hen in gebruik, dat zij geen andere merken mogen aannemen zonder machtiging van het plaatselijk bestuur. Niet zonder belang is de bepaling van art. 4: »op alle pijpen, merkpapieren, manden, vaten of »kisten, in het vorig artikel bedoeld, zal, behalve »het aangenomen merk van den fabrikant, het »wapen van de stad of plaats alwaar de fabrieken »gevestigd zijn, *moeten*, en geenzins dat eener »andere stad of plaats *mogen* uitgedrukt worden". En art. 6: »De Staten der provinciën, alwaar »pijpen-fabrieken bestaan, of in het vervolg opge»rigt mogten worden, zullen, des noods, nadere »maatragelen voorschrijven ter executie van, en »in overeenstemming met het tegenwoordig reg-

»lement, welks bepalingen niet zullen kunnen wor-
»den overtreden dan op de straffen, bij art. 142
»en art. 143 van het lijfstraffelijk wetboek vermeld."

ART. 142. »Die de merken, geschikt om van »wegens de Hooge Regering, de verschillende »soorten van waren of koopmanschappen te merk- »teekenen, nagemaakt of van die valsche merken »gebruik gemaakt zullen hebben";

»Die het zegel, den stempel, of het merk van »eenigerhande gezagvoerend persoon of ligchaam, »of van eenige bijzondere oprichting van bank of »koophandel, nagemaakt of van de nagemaakte »zegels, stempels of merken, gebruik gemaakt zullen »hebben";

»Zullen met tuchthuis gestraft worden".

ART. 143. »Met de *kaak* 1) zal gestraft worden »al, wie zich op eene onbehoorlijke wijze meester »gemaakt hebbende van de echte zegels, stempels, »of merken, dienende tot eene der bestemmingen »als bij art. 142 is uitgedrukt, daarvan gebruik »gemaakt zal hebben ten nadeele der regten of »belangen van den Staat, van eenig gezagvoerend »persoon of ligchaam, of zelfs van eenige bijzon- »dere op- of inrigting".

Ingevolge dit Besluit werden bij resolutie van

---

1) De straf *van de kaak* was reeds afgeschaft bij art. 9 van het Besluit van 11 Dec. 1813 en vervangen door hetzij openbare geeseling, hetzij tepronkstelling op het schavot, hetzij eerloosverklaring.

2 Jan. 1819 n° 5, de Gouverneurs der provinciën uitgenoodigd om zich de in hunne gemeenten gebruikt wordende merken op te doen geven en aan het Ministerie te zenden. Daarna is bij resolutie van 13 Juni 1819 n° 5, een algemeene legger van alle merken opgemaakt, ten einde bij nieuwe aanzoeken te voorkomen, dat verschillende fabrikanten gelijke merken zouden bezigen. Die legger berust thans bij het departement van binnenlandsche zaken. De bepalingen van het besluit zijn altijd slecht nagekomen. De Minister van Binnenlandsche Zaken heeft het daarom noodig geacht, de Gouverneurs te herinneren, bij missive van 25 Jan. 1850, aan de bepalingen van het Besluit met aanbeveling zich daarnaar te gedragen.

Een Besluit van 1 Juni 1820 Stbl. n° 14 houdt in »maatregelen ter opbeuring der inlandsche »fabrijken van lakens en andere wollen manufactu- »ren". Bepalende, dat de laken- en wollen manufacturen, die in hun geheel hier te lande werden vervaardigd, zouden voorzien worden van een merk door »het bestuur der halle of de gecom- »mitteerden tot de fabrijken" daaraan gehecht, tevens voorschrijvende, dat alleen die manufacturen mochten gebruikt worden »tot kleeding en »verdere behoeften van 's Rijks marine of armée, »zoo hier te lande als in 's Rijks buitenlandsche »koloniën en bezittingen", enz. tot kleeding in weeshuizen of armenhuizen, liefdadige gestichten, die van 's Rijkswege eenige vrijdom of onderstand genoten, enz. enz.

Dit besluit werd gewijzigd bij besluit van 20 Juli 1862 Stbl. n° 138. Bij besluit van 1 Dec. 1865 Stbl. n° 131 werden echter alle vroegere bepalingen omtrent de certificaten van Nederlandschen oorsprong afgeschaft.

Daar de bestaande bepalingen niet voldoende waren om de handels- en fabrieksmerken genoegzaam te beschermen, begonnen verschillende kamers van Koophandel, voornamelijk die te Amsterdam, bij den wetgever op nieuwe regeling aan te dringen, welke aandrang ten gevolge had, de wet van 25 Mei 1880 Stbl. n° 85, in werking getreden op 1 Jan. 1881. 1).

Deze wet werd gewijzigd bij wet van 22 Juli 1885 Stbl. n° 140, die eenige veranderingen bracht in de art. 1 en 3, en art. 12—14 introk. De art. 12—14 bevatten overgangsbepalingen, die in 1885 hadden uitgediend en dus hun belang hadden verloren.

Art. 10 en 11 waren vervallen bij de invoering van het Wetboek van Strafrecht, en vervangen door S. R. art. 337—339 en S. V. 219*b*.

Deze Wet bleef in werking tot 1 December 1893.

Toen bij de wet van 12 Dec. 1892 Stbl. n° 270 ingevolge het tweede lid van art. 59 der

1) Zie aangaande de Wet van 25 Mei 1880 het acc. Proefschrift van Mr. M. P. G. Kappeijne van de Coppello Jr. „Overzicht van de Geschiedenis en Jurisprudentie der Nederlandsche Wetgeving op de Handels- en Fabrieksmerken, 1886".

Grondwet, de overeenkomst den 14[den] April 1891 tusschen verschillende Staten, waaronder Nederland, te Madrid gesloten, betreffende de internationale inschrijving van fabrieks- en handelsmerken werd goedgekeurd, en tengevolge dier goedkeuring, de overeenkomst werd bekrachtigd, moest men de in 1885 gewijzigde wet van 1880 op de handels- en fabrieksmerken herzien. De Regeering was van oordeel, dat die herziening niet beperkt behoorde te blijven tot aanvullingen en wijzingen, welke de genoemde overeenkomst rechtstreeks noodzakelijk of wenschelijk maakte, en gaf de voorkeur aan een geheel nieuwe wet, welke bij Koninklijke Boodschap van den 3[den] Maart 1893 aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, werd ingediend. Nadat de Regeering naar aanleiding van verschillende opmerkingen, gemaakt in de Afdeelingen der Tweede Kamer der St. Gen. een „Gewijzigd ontwerp van wet" had ingediend, werd het wetsontwerp aangenomen op 15 Augustus 1893 met 74 tegen 5 stemmen, en door de Eerste Kamer der St.Gen. op 28 September 1893, zonder hoofdelijke stemming. Deze wet, houdende bepalingen op de fabriek- en handelsmerken 1), is in werking getreden op 1 December 1893, ingevolge Besluit van 27 October 1893, Stbl. n° 156.

1) Zie Acc. Proefschrift van Mr. H. C. Dresselhuis, „Eenige beschouwingen naar aanleiding van de Wet op de Handels- en Fabrieksmerken van 30 Sept. 1893."

INTERNATIONALE CONFERENTIE TE PARIJS, 6—12 MAART 1883.

Gedurende de tentoonstelling van het jaar 1878 1) werd te Parijs, van 5—16 September, een Internationaal Congres gehouden behandelende:

1° les brevets d'invention,
2° les dessins et modèles industriels,
3° les marques de fabrique ou de commerce, le nom commercial, les récompenses et médailles industrielles.

Daar werden de grondslagen gelegd voor eene toekomstige »Union internationale pour la protec-»tion de la propriété industrielle", en werd aan

1) In 1873 had een Congres te Weenen plaats gevonden, met het doel een algemeene internationale wet voor te bereiden op de „brevets d'inventions".

Het was de italiaansche afgevaardigde Romanelli, die het oorstel deed eene Unie te vormen tusschen alle Staten.

eenige gemachtigden, vormende eene Commission permanente internationale du »Congrês de Paris pour la propriété industrielle", opgedragen van de Regeering te verkrijgen, het bijeenroepen van eene »Conférence internationale officielle". De Regeering der Republiek gaf hieraan gevolg en op 4 November 1880 werd te Parijs in het Ministerie van Buitenlandsche Zaken eene Internationale Conferentie geopend, waarbij de afgevaardigden van twintig landen, waaronder ook Nederland, tegenwoordig waren. Deze Conferentie, 4—20 Nov., onder leiding van Mr. Bozérian, stelde vast een »avant-projet de convention" met slotprotocol, hetwelk zou worden onderworpen aan de beoordeeling der Regeeringen, die bij de Conferentie vertegenwoordigd waren, terwijl de Regeering der Fransche Republiek werd verzocht dit ook te zenden aan de Regeeringen der afwezig gebleven Staten en hunne toetreding te verzoeken.

Deze Conferentie van 1880 had wel een officieel, maar geen diplomatiek karakter, zooals die van 1883.

De tweede Internationale Conferentie over den industrieelen eigendom werd eveneens te Parijs gehouden en den 6den Maart 1883 onder voorzitterschap van Hérisson, minister van Handel en Nijverheid, in het Ministerie van Buitenlandsche Zaken geopend. Waren op de Conferentie van 1880 vele landen vertegenwoordigd, ook thans hadden negentien Staten hunne afgevaardigden gezonden. Van de Europeesche Staten bleven

afwezig: Rusland, Denemarken, Turkije, Griekenland, Duitschland en Oostenrijk-Hongarije.

Dat laatstgenoemd land geen afgevaardigde zond, is te meer te verwonderen, daar toch juist te Weenen in 1873 de eerste grondslagen waren gelegd van eene internationale regeling tot bescherming van den industrieelen eigendom. De Oostenrijksche Regeering had echter medegedeeld, dat het ontwerp incompatibel was met de wetgeving van het land, die alleen onder beding van reciprociteit bescherming van buitenlandschen industrieelen eigendom toelaat. Daarentegen hadden Spanje, Luxemburg, Rumenië en Servië hunne afgevaardigden gezonden, welke op de Conferentie van 1880 afwezig waren gebleven.

Na gedane rondvraag door Mr. Jagerschmidt, vervaardiger van het ontwerp der Conferentie van 1880 en Gevolmachtigd Minister der Fransche Republiek, bleek, dat de Regeeringen van Frankrijk, België, Brazilië, Guatemala, Italië en Salvador hunne goedkeuring hechtten aan het ontwerp; dat Rumenië, Servië en Zwitserland zouden toetreden onder voorbehoud van goedkeuring door de volksvertegenwoordiging; terwijl Spanje, Engeland, Portugal, Zweden en Noorwegen niet onvoorwaardelijk het ontwerp konden aannemen. Nederland, vertegenwoordigd door Mr. Verniers van der Loeff, »se référant aux déclarations anté»rieures du Gouvernement Néerlandais, fait connaî»tre que, dans le cas où le projet de convention »en discussion obtiendrait l'approbation d'un certain

»nombre d'États, le Cabinet de la Haye serait »également disposé à y adhérer sous cette réserve, »toutefois, que l'article 11 1) fût modifié de ma»nière à ne devenir obligatoire pour les Pays-Bas »qu'autant qu'il y serait promulgué une loi sur les »brevets d'invention". 2)

Spanje, dat aan de Conferentie van 1880 geen deel genomen had, verklaarde zich niet te kunnen vereenigen met het bepaalde in art. 6 eerste en laatste lid. De bezwaren door Mr. Marquez Spaansch afgevaardigde, hiertegen ingebracht kwamen hierop neer: Art. 6. 1ste lid bepalende: »toute »marque de fabrique ou de commerce régulière»ment déposée dans le pays d'origine sera admise »au dépôt et protegée telle quelle dans tous les »autres pays de l'union", is in zijn letterlijke beteekenis onaannemelijk voor Spanje; indien echter met dit voorschrift bedoeld wordt, dat de hoedanigheid van het merk zal bepaald worden door de wet van het land van oorsprong, en niet door de wet van het land van invoer, en deze bepaling in dien geest wordt aangenomen en veranderd, dan zal Spanje zijne goedkeuring aan deze

---

1) Zie officieelen tekst, Bijlage I.

2) Officieel verslag, Ministerie van Buitenlandsche Zaken, pag. 22. Aan dit verlangen werd voldaan door opname van eene verklaring in het proces-verbaal. Deze verklaring vinden wij op pag. 34 van genoemd officieel verslag; zij blijft hier echter buiten beschouwing als hebbende betrekking op de octrooien.

alinea niet onthouden. Het laatste lid van art. 6 bepalende: »Le dépôt pourra être refusé, si l'objet pour lequel il est demandé est considéré comme contraire à la morale ou à l'ordre public", is onvoldoende, omdat de Spaansche wet ook verbiedt, het als merk gebruiken van de wapens der Koninklijke Familie of van de onderscheidingsteekenen der Spaansche orden.

Waar echter de wet van het land het gebruik van koninklijke wapens enz. verbiedt, daar is het plaatsen van zoo'n wapen als merk zeer zeker »contraire à l'ordre public" en zal men dus bij inschrijving zoo'n merk kunnen weigeren.

Naar onze bescheiden meening had dus deze opmerking gerustelijk achterwege kunnen blijven. Maar ook hetgeen de Spaansche afgevaardigde opmerkte aangaande het eerste lid van art. 6 lijkt ons niet juist. Indien het toch de bedoeling geweest ware, dat een merk, met inachtneming van alle wettelijke bepalingen ingeschreven in een land, behoorende tot de Unie, reeds door dat enkele feit in ieder ander zoodanig land moest worden aangenomen ter inschrijving en beschermd, zelfs dan, wanneer dat merk in een dier landen niet nieuw was of niet genoegzaam onderscheiden van een aldaar reeds gedeponeerd merk, dan waren Spanje's bezwaren zeer gegrond geweest. Maar de beteekenis dezer alinea is eenvoudig deze, dat een merk, met inachtneming der wettetijke bepalingen ingeschreven in een land, behoorende tot de Unie, in een ander land zal

kunnen worden ingeschreven en beschermd, zelfs dan, wanneer de teekens waaruit zoo'n merk is samengesteld, volgens de wetgeving van dat land niet als merk ter inschrijving zouden kunnen worden aangenomen. De wetgeving van het land van oorsprong zal moeten beslissen welke teekens men als merk moet aannemen, behalve natuurlijk de beperking van het laatste lid van artikel 6. Dat dit de juiste opvatting is, blijkt ook uit art. 4. 1) Indien toch ieder land verplicht was een ingeschreven merk evenzeer in te schrijven en te beschermen, zelfs dan, wanneer een inwoner van dat land reeds een zelfde merk gedeponeerd had, wat beteekenen dan de woorden van art. 4, »*Sous réserve des droits des tiers*"?

Op voorstel van Mr. Jagerschmidt werd besloten deze bezwaren der Spaansche Regeering ter overweging te zenden naar eene Commissie, die tevens een artikel zal ontwerpen, dat de noodige uitlegging zal geven aan art. 6 en dan, na door de Vergadering te zijn aangenomen, kan worden opgenomen in het slot-protocol. Hij gaf in overweging den tekst der Conventie niet te veranderen, daar vele afgevaardigden gevolmachtigd waren de Conventie, zooals die aan de Regeeringen was toegezonden, te onderteekenen; ging men nu den tekst veranderen, dan moest die weêr op nieuw onderzocht worden door de verschillende Regee-

1) Zie officieelen tekst, Bijlage I.

ringen, en de beslissing over deze Conventie zou daardoor weêr worden uitgesteld. De Commissie, welke met dat onderzoek werd belast, bestond uit de afgevaardigden van Frankrijk, België, Engeland, Italië, Portugal en Zwitserland, terwijl ook de Afgevaardigde van Spanje, ter nadere uiteenzetting van zijne bezwaren, rechtens in de Commissie zitting had. Na drie zittingen aan de bestudeering der verschillende vraagstukken gewijd, was men tot overeenstemming gekomen aangaande de redactie van de paragraaf. Op den 12[den] Maart werd de tweede algemeene vergadering gehouden, waarop Mr. Jagerschmidt rapport uitbracht en namens de Commissie voorstelde de volgende paragraaf in het slot-protocol op te nemen:

»Le paragraphe 1er de l'article 6 doit être »entendu en ce sens, qu'aucune marque de fabri»que ou de commerce ne pourra être exclue de »la protection dans l'un des Etats de l'Union, »par le fait seul qu'elle ne satisferait pas au point »de vue des signes qui la composent, aux condi»tions de la législation de cet Etat, pourvu qu'elle »satisfasse, sur ce point, à la législation du pays »d'origine, et qu'elle ait été dans ce dernier pays, »l'objet d'un dépôt régulier. Sauf cette exception, »qui ne concerne que la forme de la marque, et »sous réserve des dispositions des autres articles »de la convention, la législation intérieure de »chacun des Etats recevra son application".

»Pour éviter toute fausse interprétation, il est

»entendu que l'usage des armoiries publiques et »des décorations peut être consideré comme con»traire à l'ordre public, dans le sens du para»graphe final de l'article 6". 1)

Zonder eenige discussie en met eenparige stemmen werd besloten deze paragraaf in het slot-protocol op te nemen. Nadat nog besloten was dat de volgende Conferentie zou plaats vinden in 1885 te Rome, vestigde Mr. Jagerschmidt de aandacht der Vergadering op paragraaf 6 van het slot-protocol 2). In 1880 was besloten: »les frais »communs du Bureau international institué par »l'article 13 ne pourront, en aucun cas dépasser, »par année, une somme totale représentant une »moyenne de 2000 francs par chaque Etat con»tractant". Destijds rekende men op eene toetreding van vier en twintig Staten en zou dus het Internationaal Bureau te Bern over een bedrag van ongeveer 48000 francs als maximum kunnen beschikken. Maar men had er niet aan gedacht, dat dit maximum zeer zou dalen, wanneer slechts 10 of 12 Staten toetraden. Men had beter gedaan artikel 28 van het »Réglement de l'Union postale" van 1878 over te nemen. Dit artikel toch bepaalt: »les frais communs du Bureau international *ne »doivent pas dépasser*, par année, la somme de 100.000 francs....", men had dan een maximum

---

1) Zie Bijlage II Sub. 4.
2) Zie Bijlage II.

kunnen vaststellen, dat onder de verschillende toegetreden Staten zou worden verdeeld, onverschillig of een groot dan wel een klein aantal Staten toetraden. Deze vergissing van 1880 bemerkte de Commissie van 1883, maar 't was onmogelijk paragraaf 6 te veranderen zonder ook de onderteekening der Conventie door de verschillende Staten te vertragen. Daarom stelde de Commissie voor de volgende verklaring in het proces-verbaal op te nemen, waartoe door de Vergadering werd besloten.

»La Conférence, à l'unanimité, et sur la proposition de la Commission,

»1°. Reconnait qu'à la veille de procéder à la »signature de la Convention, il n'est pas possible »de remettre en question les bases déterminées »par le Protocole de clôture pour la fixation du »montant des dépenses nécessitées par la création »du Bureau international et pour leur répartition »entre tous les Etats contractants;

»2°. Emet le voeu que, dans la prochaine Con»férence, le paragraphe 1er de l'article 6 du Pro»tocole soit revisé et que des propositions soient »faites par l'Administration fédérale suisse, avec »le concours du Bureau international pour en mo»difier les termes;

»3°. Exprime au Conseil fédéral suisse ses regrets »de ne pouvoir mettre actuellement à sa disposi»tion la somme suffisante pour assurer une orga»nisation convenable du Bureau international, et »d'avoir à lui demander de vouloir bien consentir

»à se charger de la gestion de ce bureau, en lui »donnant provisoirement l'organisation restreinte »que comporte le budget prévu par le Protocole »de clôture." 1)

Thans restte nog de onderteekening der Conventie. In eene buitengewone zitting op 20 Maart had deze plaats door de Gevolmachtigden der verschillende Mogendheden. De afgevaardigden van Argentinië, N. Amerika, Engeland, Luxemburg, Rumenië, Rusland, Zweden en Noorwegen, Uruguay, ofschoon wel tegenwoordig op de vergaderingen van 6 en 12 Maart, verschenen niet op het Ministerie van Buitenlandsche Zaken ter onderteekening der Conventie. Deze werd op dien dag slechts geteekend door de Gevolmachtigden der volgende Staten: België, Brazilië, Spanje, Frankrijk, Guatemala, Italië, Nederland, Portugal, Salvador, Servië en Zwitserland.

Later zijn nog de volgende Staten toegetreden:
Ecuador 21 December 1883.
Groot-Brittanje 17 Maart 1884.
Tunis 20 Maart 1884.
St. Domingo 20 October 1884.
Zweden en Noorwegen 1 Juli 1885.
Ver. Staten van N. Amerika 30 Mei 1887.

Dit is in het kort de geschiedenis der internationale Conferentie van 1883, voor zoover deze althans van belang was voor het onderwerp van dit Proefschrift.

---

1) Officieel verslag, Ministerie van Buitenlandsche Zaken, bladz. 38.

Indien wij nu de artikelen der Conventie, die van belang zijn voor ons onderwerp eenigszins nader beschouwen, dan zien wij dat *art. 2* de rechten der nationalen toekent aan de inwoners der verschillende Staten, welke tot de Unie zijn toegetreden: »les sujets ou citoyens de chacun »des Etats contractants jouiront, dans tous les »autres Etats de l'Union en ce qui concerne . . . »les marques de fabrique ou de commerce, des »avantages que les lois respectives accordent ac»tuellement ou accorderont par la suite aux na»tionaux". Men zou kunnen meenen, dat deze bepaling wel een weinig al te vrijgevig was, voor de landen, waar geen wet bestond op de handels- en fabrieksmerken, zoodat de inwoner van zoo'n land zijn merk in alle landen der Unie zou beschermd zien, terwijl daarentegen de vreemdeling in dat land vruchteloos om bescherming zou vragen, omdat daar geen wet bestaat. Men bedenke echter, dat toen de Conventie onderteekend werd, Brazilië en Servië geen wet hadden op de handels- en fabrieksmerken, maar daarna de wetgeving hebben aangevuld, en dat op dit oogenblik van alle tot de Unie toegetreden Staten, alleen St. Domingo en Guatemala nog steeds zoodanige bepalingen in de wetgeving missen. 1).

De tweede alinea van dit artikel is als het ware eene nadere uitlegging der eerste:

1) Dit wil daarom nog niet zeggen, dat de merken hier niet door eene civiele actie beschermd worden.

»En conséquence, ils auront la même protection »que ceux-ci et le même recours legal contre toute »atteinte portée à leurs droits, sous réserve de »l'accomplissement des formalités et des conditions »imposées aux nationaux par la legislation inte»rieure de chaque Etat". Al spoedig beweerde men, dat de vreemdelingen in *alles* gelijk gesteld werden met de nationalen, en dat dus in eene procedure over eenig geschil in zake den Industrieelen Eigendom, de vreemdeling evenals de nationaal, als eischer kan optreden zonder op vordering van de tegenpartij te moeten stellen, de zoogenaamde cautio judicatum solvi. 1) Deze opvatting sproot voort uit een verkeerde uitlegging van het woord »formalites", dat volgens de bedoeling der Conventie alleen sloeg op de wijze van verkrijging van bescherming, maar onaangetast liet de bijzondere regelen der burgerlijke rechtspleging.

1) Deze achterstelling van vreemdelingen in de civiele procedure wordt bepaald in art. 152 Rechtsvordering, dat luidt: „Alle vreemdelingen, eischers zijnde, of in eene aan„gelegde regtszaak zich voegende of tusschenkomende, zijn „gehouden ten verzoeke van de wederpartij, alvorens deze „eenige weren van regten of tegenzeggen behoeft te doen, „zekerheid te stellen voor de betaling der kosten en der „schaden en interessen, in welke zij zouden kunnen ver„wezen worden.

„De partij, welke het stellen van zekerheid verzoekt, wordt „niet geacht daardoor de competentie van den regter te „hebben erkend."

Men bedoelde *formalités de dépôt* en niet *formalités judiciaires*. Gelukkig, dat Mr. Demeur, Belgisch afgevaardigde, aan deze verwarring voor goed een einde maakte, door een artikel voor te stellen van den volgenden inhoud, dat in het Slot-Protocol is opgenomen: »Il est entendu que la »disposition de l'article 2 de la Convention ne »porte aucune atteinte à la législation de chacun »des Etats contractants, en ce qui concerne la »procédure suivie devant les tribunaux et la com»pétence de ces tribunaux". 1)

Art. 3 der Conventie luidt als volgt:

»Sont assimilés aux sujets ou citoyens des Etats »contractants les sujets ou citoyens des Etats ne »faisant pas partie de l'Union, qui sont domiciliés »ou ont des établissements industriels ou commer»ciaux sur le territoire de l'un des Etats de l'Union". 't Is te betreuren, dat dit artikel in de Conventie is opgenomen. Wat toch, zal hiervan het gevolg zijn?

Een vreemdeling, niet behoorende tot een der Staten toegetreden tot de Conventie, komt in Nederland wonen b.v. in een gemeente, dicht bij de grenzen gelegen. In het vreemde land laat hij het »établissement industriel ou commercial" bestaan en deponeert nu in Nederland zijn handels- of fabrieksmerk, 't zij nationaal, 't zij internationaal en hij ziet zijne waren, zoo hij internationaal deponeert, beschermd in alle landen tot de Unie behoorende; terwijl in zijn eigen land misschien

1) Bijlage II, art. 3.

geene wettelijke bepalingen op de handels- en fabrieksmerken bestaan, of zelfs juist bepaald is, dat vreemde merken daar geen bescherming kunnen genieten! 1)

In plaats van ..... »qui sont domiciliés *ou* ont des établissements".... etc., had men kortweg moeten schrijven ».... de l'Union, qui ont des établissements" etc. Dit ware beter geweest, ofschoon ook deze redactie ons dan nog niet geheel en al zou bevredigen, daar zich alsdan toch het geval zou kunnen voordoen, dat een vreemdeling in een land tot de Unie toegetreden, een zeer, zeer klein winkeltje opricht, dit zijn »établissement commercial" noemt en aldus zijne merken in alle landen der Unie beschermd ziet.

Wat toch moet men verstaan onder »établissement industriel ou commercial"? Art. 3 geeft hiervan geen nadere omschrijving en ook in het Slot-Protocol zal men te vergeefs naar eene paragraaf zoeken, die eenige uitlegging geeft. In voorkomende gevallen zal dus de rechter te beslissen hebben. In Nederland zal dat in eerste instantie afhangen van de persoonlijke opvatting van den Directeur van het Bureau

1) De vraag der Nationaliteit van den eigenaar van het merk komt hier niet te pas; de Conventie stelt slechts dezen eenigen eisch, noodzakelijk maar ook voldoende, dat men is gedomicilieerd of een établissement, hetzij *industriel*, hetzij *commercial*, hebbe binnen de grenzen van een land der Unie. Wordt aan dien eisch voldaan, dan geniet die vreemdeling alle rechten en voorrechten aan den nationaal toegekend.

voor den Industrieelen Eigendom te 's Hage; mocht men zich met diens opvatting niet vereenigen, dan zal de Rechtbank te 's Gravenhage beslissen in Raadkamer; terwijl dan misschien nog een cassatiemiddel den Hoogen Raad uitspraak kan laten doen. Art. 3 stelt dus twee wegen open voor bedrog; òf wel iemand leent zijn naam aan eene industrie in een land niet tot de Unie behoorende, en deponeert de handels- en fabrieksmerken, òf wel de buitenlandsche (d. i. niet tot de Unie behoorende) belanghebbende richt op een zeer klein »établissement", dat in geen verhouding staat tot zijne werkelijke industrie in zijn eigen land, en exploiteert die slechts pro forma. Dit artikel is zeer zeker niet bevorderlijk om andere Staten tot aansluiting bij de Conventie te nopen! De Conferentie in 1890 te Madrid gehouden heeft, door de bepaling, dat men zijn *principal* établissement moet hebben op het territoor der Unie, 1) dit artikel verbeterd, ofschoon de gedomicilieerde nog gelijkgesteld blijft met den nationaal, en dit is, onzes inziens, juist de grootste fout.

Thans *art. 4* een der gewichtigste van de Conventie:

»Celui qui aura régulièrement fait le dépôt....
»d'une marque de fabrique ou de commerce, dans
»l'un des Etats contractants, jouira, pour effectuer
»le dépôt dans les autres Etats, et sous réserve

1) Zie Bijlage III § 1.

»des droits des tiers, d'un droit de priorité pendant
»les délais déterminés ci-après.

»En conséquence, le dépôt ultérieurement opéré
»dans l'un des autres Etats de l'Union avant l'ex-
»piration de ces délais ne pourra être invalidé
»par des faits accomplis dans l'intervalle, soit,
»notamment 1), par un autre dépôt,...... par
»l'emploi de la marque.

»Les délais de priorité mentionnés ci-dessus
»seront de..... trois mois pour les marques de
»fabrique ou de commerce. Ils seront augmen-
»tés d'un mois pour les pays d'outre-mer."

De beteekenis van dit artikel is deze:

Een merk is ingeschreven in een land tot de Unie behoorende, en nu deponeert men datzelfde merk binnen 3 maanden internationaal d.i. in de overige landen tot de Unie toegetreden; de internationale inschrijving wordt beschouwd geschied te zijn op den datum der eerste inschrijving.

Dit »délai de priorité" heeft ten doel hem, die een merk heeft laten inschrijven te beschermen, ten eerste, tegen een derde, die een zelfde of niet genoegzaam-onderscheiden merk heeft ingeschreven in een ander land, maar nà den dag der eerste inschrijving, ten tweede, tegen het gebruiken van hetzelfde merk. De gevolgen dezer antidateering

1) Dit woord is niet *limitatief*, maar *enuntiatief* gebruikt; zoodat niet alleen in de opgenoemde gevallen, maar ook bij andere „faits accomplis dans l'intervalle" de bepaling van dit artikel toepasselijk is.

zijn van groote beteekenis al naarmate de inschrijving is attributif de propriété, dan wel déclaratif de propriété. 1)

Is de inschrijving in een land attributif de propriété, dan zal deze een groot voorrecht aanbrenaan hem, die eerst in zijn eigen land, en daarna binnen 3 maanden, het merk internationaal laat inschrijven, boven dengenen, die tusschentijds, dat is vóór de internationale inschrijving, maar nà de inschrijving in het eerste land, een zelfde of »nietgenoegzaam-onderscheiden" merk heeft gedeponeerd. Is de inschrijving déclaratif de propriété, dan zal die antidateering geen invloed hebben op de vraag wie eigenaar is van een merk, wanneer een ander in een vreemd land tot de Unie behoorende, dat merk, al hoewel niet ingeschreven, reeds gebruikte vóór den dag der eerste inschrijving; de terugwerking van den datum zal wel invloed hebben, indien een ander in een vreemd land tot de Unie behoorende dat werk eerst begon te gebruiken, na den dag der eerste inschrijving, maar vóór den dag der internationale inschrijving.

De Conventie zegt: *»le déposant jouira du droit »de priorité pendant les délais déterminés"*. Nu doet zich de vraag voor: wat zal er gebeuren indien hij, die een merk laat inschrijven den termijn, in art. 4 bepaald, laat verloopen voor de internationale inschrijving? Bijvoorbeeld: A. deponeert een merk in Nederland laat den termijn verloopen, en deponeert datzelfde merk internationaal na 6 maanden; in dien tusschentijd heeft de franschman B. datzelfde merk in Frankrijk gedeponeerd, of heeft dat merk gebruikt zonder het te deponeeren.

De omgekeerde redeneering zou voor Nederland niet opgaan, omdat art. 3 van de Nederlandsche Wet zegt: Het recht tot uitsluitend gebruik van een merk ter onderscheiding van iemands fabrieks- en handelswaren van die van anderen komt toe aan dengene, die het eerst tot het omschreven doel van dat merk in het *Rijk in Europa ... gebruik heeft gemaakt, enz.* Komt er dus bij het Bureau in den Haag eene aanvrage tot inschrijving van een vreemd merk in, terwijl de 3 maanden na de inschrijving in het land van oorsprong verloopen zijn, en een ander in dien tusschentijd een zelfde merk bij het Bureau in den Haag heeft gedeponeerd of in het Rijk heeft gebruikt, dan zal die inschrijving geweigerd worden of de hier te lande eerst-gebruiker zal zich met vrucht tegen de inschrijving kunnen verzetten.

De fransche wet bevat niet zulk eene bepaling.

Welke zal nu de wettelijke positie zijn van A.? 't Is duidelijk, dat hij de bepaling der Conventie niet kan inroepen met de bewering, dat zijne internationale inschrijving gedaan 6 maanden na die in Nederland, terugwerkt tot den dag der eerste inschrijving, en belet de toeëigening van

1) Te verstaan als „droit de propriété."

dat merk door B. in dien tusschentijd. Volgens de Conventie bestaat het recht van voorrang alleen, en kan slechts worden ingeroepen, wanneer de nadere inschrijving heeft plaats gevonden binnen de 3 maanden na de eerste inschrijving. Maar omdat deze bepaling der Conventie niet kan worden toegepast, volgt daaruit, dat A. zijn merk in Frankrijk niet kan deponeeren? Wij gelooven het niet. Volgens de fransche wet is de inschrijving niet attributif de propriété, maar déclaratif. De eigendom van een merk wordt verkregen door het eerst-gebruik of, om het juister uit te drukken, door de eerdere toeëigening. Hij dus, die volgens de bepaling der Conventie, te laat internationaal heeft gedeponeerd, zal, ofschoon hij verstoken is van de voorrechten die de Conventie biedt, daarom nog niet verstoken zijn van de bevoegdheid, welke het fransche recht hem toekent, om zich, bij eerder gebruik, op zijn beter recht te beroepen. Indien hij het merk had ingeschreven binnen den termijn door de Conventie bepaald, dan behoefde hij hem, die in dien tusschentijd zijn merk gebruikt had, slechts te wijzen op den datum der inschrijving; het gebruik van dat merk hoe veelvuldig, hoe algemeen ook, zou zonder invloed blijven, 't zou zijn als of dat gebruik niet had plaats gevonden. Daarentegen, zoo hij den termijn laat verloopen, kan hij de bepalingen der Conventie niet meer inroepen; hij is genoodzaakt de rechtmatigheid van het gebruik, dat men hem tegenwerpt, te betwisten en zijn

beter recht op het merk te bewijzen; aan den Rechter zal de beslissing zijn.

Voor *art. 6* der Conventie verwijzen wij naar het geschrevene op bladz. 19 en volgende; den tekst vindt men in bijlage I.

Wat de laatste alinea van dit artikel betreft, nog het volgende. Deze alinea luidt: »Le dépôt »pourra être refusé, si l'objet pour lequel il est »demandé est considéré comme contraire à la »morale ou à l'ordre public." Wat beteekent »hier het woord *objet*"? het kan niet hetzelfde beteekenen als het woord »*produit*" in art. 7. Het kan niet beteekenen »handelswaar", want deze wordt in de taal der Conventie genaamd »*produit*". Het kan niet beteekenen »produit", want dan zou art. 6 in lijnrechten strijd zijn met het volgend art. 7. Ook kan het moeilijk beteekenen »doel". In de officieele vertaling wordt dan ook voor »objet" gebruikt het woord »voorwerp". Onzes inziens kan het niets anders beteekenen dan: »*het fabrieksmerk*", en 't is jammer, dat men dat woord dan maar ook niet gebruikt heeft.

Men moge van oordeel zijn, dat het voorwerp, waarop men een fabrieksmerk wil zetten, is een voorwerp bestemd b.v. voor een onzedelijk gebruik, of een voorwerp waarvan kan worden gebruik gemaakt ten nadeele van de algemeene orde, dit mag niet beletten het depot van dat merk toe te laten. Dat depot van het merk kan alleen geweigerd worden, wanneer het merk in zich zelf

iets onzedelijks bevat, of iets, dat met de openbare orde strijdt.

Art. 7. »La nature du produit sur lequel la »marque de fabrique ou de commerce doit être »apposée ne peut, dans aucun cas, faire obstacle »au dépôt de la marque".

Deze bepaling werd in de Conventie opgenomen om te beletten, dat men een merk zou weigeren, omdat het bestemd was voor eenig goed, dat, tengevolge van een wettelijk voorschrift of douane-reglement, in een of ander land niet mag worden ingevoerd.

Art. 9. »Tout produit portant illicitement une »marque de fabrique ou de commerce . . . . . . »pourra être saisi à l'importation dans ceux des »États de l'Union dans lesquels cette marque ». . . . . à droit à la protection légale. La saisie »aura lieu, à la requête soit du ministère public, »soit de la partie intéressée, conformément à la »législation intérieure de chaque État".

Dit artikel doelt op geüsurpeerde en bedriegelijk nagebootste handels- en fabrieksmerken en laat inbeslagneming van goederen, die zulke merken dragen, toe »conformément à la législation intérieure de chaque pays".

Terwijl nu de wetten van vele landen bepalingen dienaangaande inhouden, b. v. Frankrijk, wet 1857 art. 14, 15, 17, 19; België, wet 1879 art. 12; Italië, wet 1868 art. 12; Tunis, wet 5 Chaoual 1306 (1889) art. 23, 26. 28; Amerika, MacKinley-wet art. 6 en 7 (verbieden den invoer); Brazilië,

wet nº. 3346 (1887) art. 21; Oostenrijk Hongarije, wet 1890 art. 28; Servië, wet 1884 art. 23; Duitschland, wet 1874 art. 17; Bulgarije, wet 1892 art. 18, enz. zal men in Nederland èn in de wet op de handels- en fabrieksmerken van 1893, èn in de Wetboeken van Strafrecht en Strafvordering, vruchteloos naar een dergelijk wettelijk voorschrift zoeken!

Art. 11 der Conventie bevat bepalingen omtrent de internationale tentoonstellingen en zegt: »Les »Hautes Parties contractantes s'engagent à accor»der une protection temporaire aux . . . . . marques »de fabrique ou de commerce, pour les produits »qui figureront aux Expositions internationales »officielles ou officiellement reconnues".

Nu doet zich de vraag voor, wordt hier eene tijdelijke bescherming beloofd *alléén in het land, waar de tentoonstelling gehouden wordt*, of wel zijn *alle toegetreden Staten* verplicht deze te verleenen aan diegenen hunner onderdanen, die deelnemen aan eene internationale tentoonstelling in een land behoorende tot de Unie?

De tekst van het artikel is niet duidelijk en kan geen beslissing geven. Wanneer wij het officieel verslag der internationale Conferentie van 1883 naslaan, dan vinden wij naar aanleiding van het aldaar door den Nederlandschen Afgevaardigde gesprokene 1) een antwoord gegeven door Mr.

1) Zie pag. 8 van dit Proefschrift.

Jagerschmidt namens de Commissie, dat ook aan duidelijkheid te wenschen overlaat.

Mr. Jagerschmidt »rappelle que, dans la séance »du 6 mars, M. le Délégué des Pays-Bas avait »demandé que ledit article 11 fût modifié de »manière à ne devenir obligatoire pour les Pays-»Bas qu'autant qu'il y serait promulgué une loi »sur les brevets d'inventions. On comprend, en »effet, qu'un pays qui ne possède pas de loi géné-»rale en matière de brevets d'invention ne puisse »en faire une pour protéger temporairement les »inventions brevetables figurant aux expositions. »D'autre part, il est peu probable qu'une autre »exposition internationale succède, dans un délai »rapproché, à celle qui va s'ouvrir à Amsterdam; »dès lors le Gouvernement Néerlandais aurait pu »peut-être accepter l'article 11, certain qu'il n'au-»rait pas occasion de l'appliquer", etc. 1)

Het eerste gedeelte van dit antwoord doet denken, dat de bepaling van art. 11 bedoelt, dat alle toegetreden Staten zich verbinden bescherming te verleenen bij het houden eener internationale tentoonstelling; terwijl de inhoud van den laatsten zin blijkbaar berust op de meening, dat de tijdelijke bescherming gegeven moet worden alleen in het land, waar de tentoonstelling plaats vindt. Sommige landen hebben de wetgeving naar aanleiding van dit artikel veranderd of aangevuld.

1) Officieel Verslag, Ministerie van Buitenlandsche Zaken, bladz. 33.

Groot-Brittanje heeft art. 11 in de ruimste beteekenis opgevat. De wet van 1883 doelde alleen op de tentoonstellingen, die in dat land werden gehouden: maar de wet van 1886 heeft de art. 39 en 57 veranderd en uitgebreid, door voor te schrijven, dat bij Koninklijk Besluit de bepalingen der voornoemde artikelen ook toepasselijk konden worden verklaard op internationale tentoonstellingen in een vreemd land te houden.

En zoo heeft een Besluit van 17 November 1888 de bepalingen van art. 39 en 57 van toepassing verklaard op de internationale tentoonstelling te Parijs in 1889, voor den duur der tentoonstelling. Volledigheidshalve moeten wij hierbij opmerken, dat deze tijdelijke bescherming niet toepasselijk was op de fabrieksmerken: maar eene zoodanige bepaling was ook niet noodig, omdat de engelsche wet den eigendom van een merk toekent aan dengene, die het merk het eerste gebruikt heeft, en niet aan den eersten inschrijver.

Een Spaansch Koninklijk Besluit van 16 Augustus 1888, ofschoon alleen betrekking hebbende op internationale tentoonstellingen in Spanje, en geen enkele bepaling bevattende omtrent buitenlandsche tentoonstellingen, schijnt nochtans de opvatting te huldigen, dat de tijdelijke bescherming door Spanje verleend, eveneens gegeven moet worden door de andere Staten. Een Koninklijk Besluit toch, van 29 Augustus 1888, ter uitvoering van het Besluit van 16 Augustus, bepaalt in art. 5, dat men onmiddelijk kennis moet geven aan het

Internationaal Bureau van de certificaten, die uitgereikt worden ingevolge het Besluit van 16 Augustus. Dientengevolge is van de certificaten ter gelegenheid van de internationale tentoonstelling te Barcelona uitgereikt, kennis gegeven aan het Internationaal Bureau, hetwelk deze bekend heeft gemaakt in het »Organe officiel de la propriété industrielle". De tijdelijke bescherming door het Spaansch Besluit verleend duurt 6 maanden van af den dag der inontvangstneming op de tentoonstelling.

De Zwitsersche wet op de octrooien van 29 Juni 1888, verleent eene tijdelijk bescherming voor binnenlandsche nationale of internationale tentoonstellingen en bepaalt, dat die bescherming ook zal gegeven worden voor buitenlandsche internationale tentoonstellingen van een land, dat wederkeerig beschermt. De wet op »les dessins et modèles industriels" van 21 December 1888 bevat een zelfde bepaling in art. 28. De duur der tijdelijke bescherming is in beide wetten vastgesteld op 6 maanden. De wet op de »marques de fabrique et de commerce, les indications de provenance et les mentions de récompenses industrielles" van 26 September 1890, geeft in art. 35 eene bescherming van hoogstens twee jaren aan merken, die gebruikt worden op voortbrengselen, welke tentoongesteld worden in Zwitserland en afkomstig zijn uit landen, waarmede op dit stuk geen tractaten zijn gesloten.

In Frankrijk is de tijdelijke bescherming »des inventions brevetables et des dessins et modèles figurant aux expositions", geregeld bij de wet

van 23 Mei 1868. Daar deze wet dagteekent van vóór de Conventie van 1883, plaatst zij zich op uitsluitend nationaal standpunt, en is toepasselijk alleen op de tentoonstellingen in Frankrijk. De bescherming begint op den dag der inontvangstneming van het product en eindigt drie maanden na het sluiten der tentoonstelling. Wat de fabrieksmerken betreft geldt hier dezelfde opmerking, als wij bij Groot-Brittanje maakten.

Ter gelegenheid van de verschillende internationale tentoonstellingen in Frankrijk gehouden, werden speciale wetten gemaakt: zooals de wet van 8 April 1878, van 5 Juli 1881 en van 30 October 1888. Deze wetten waren alleen toepasselijk op de tentoonstellingen, waarvoor zij gemaakt waren; terwijl de wet van 1868 algemeene bepalingen inhoudt, voor alle tentoonstellingen in Frankrijk te houden. Deze gelegenheidswetten vulden de wet van 1868 aan, maar berustten op hetzelfde beginsel.

In België vinden wij drie Koninklijke Besluiten, die uitdrukkelijk gebaseerd zijn op art. 11 der Conventie. Een van 31 Juli 1884, bij gelegenheid der wereld-tentoonstelling te Antwerpen; een van 24 April 1888, voor de internationale tentoonstelling te Brussel, en een van 25 September 1893, voor de internationale tentoonstelling te Antwerpen, welke in Mei 1894 geopend werd. De besluiten berusten op de meening, dat de bescherming alleen gegeven moet worden door het land waar de tentoonstelling plaats vindt, en

zoo is het te verklaren, dat de Regeering, in plaats van een wet te maken, die voor altijd de toepassing van art. 11 der Conventie regelde, de voorkeur gaf aan een afzonderlijk Koninklijk Besluit voor iedere internationale tentoonstelling, die in België gehouden werd. In deze beide Koninklijke Besluiten wordt eene bescherming verleend voor octrooien, handels- en fabrieksmerken, enz. van af den dag der aanneming van de producten tot drie maanden na de sluiting der tentoonstelling.

In Amerika is 6 April 1892, ter gelegenheid der internationale tentoonstelling te Chicago, een wet uitgevaardigd, waarbij bepaald wordt, dat geen vreemdeling voor den rechter zal worden geroepen voor den namaak van een brevet, een fabrieksmerk of een etikette in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika ingeschreven, wanneer het een voorwerp betreft, dat op de wereldtentoonstelling te Chicago is tentoongesteld.

Terwijl de Nederlandsche wet op de handels- en fabrieksmerken van 1880, gewijzigd bij wet van 1885, aan de inschrijving een attributief karakter gaf, bevat deze toch geene bepalingen ten opzichte der tentoonstellingen. Het in de wet van 1893 gehuldigde beginsel, dat het recht op een merk steunt op het eerst-gebruik, maakt het overbodig afzonderlijk te voorzien in de bescherming van merken voor waren op internationale tentoonstellingen voorkomende voor zoover deze op Nederlands grondgebied worden gehouden. Indien het

daarvoor gebezigde merk inderdaad hier te lande bij de opening der tentoonstelling nog onbekend was, is de exposant hier te lande per se eerstgebruiker en valt dus onder de bepaling van art. 3 der Nederlandsche wet.

In de Memorie van Toelichting op de wet houdende bepalingen op de fabrieks- en handelsmerken zegt de Minister, dat aan art. 11 der Conventie voldaan is. Met bescheidenheid meenen wij te mogen opmerken, dat aan art. 11 der Conventie niet voldaan is.

Zooals wij boven zagen, behoeft de Nederlandsche wet geene afzonderlijke bepalingen te bevatten voor tentoonstellingen op Nederlands terrein te houden. Maar de wet voorziet niet in het geval, dat in een der andere Staten tot de Unie behoorende, eene internationale tentoonstelling gehouden wordt.

Vóór de Conferentie van 1890 werd art. 11, zooals wij zagen, op verschillende wijzen toegepast. Maar nadat op die Conferentie een interpretatief Protocol 1) was vastgesteld, waarbij bepaald werd, dat de bescherming zich uitstrekt over *alle Staten der Unie*, dat het »délai de priorité" minstens uit *zes maanden* zal bestaan en dat deze zes maanden worden gevoegd bij de *drie maanden in art. 4 der Conventie* vastgesteld, mag men zich verwonderen, dat een wet in 1893 door de St. Gen. be-

---

1) Zie Bijlage III § VI.

handeld en aangenomen, geene bepalingen inhoudt, die overeenstemmen met § VI van het interpretatief Protocol van 1890. En nu moge het al waar zijn, dat dit interpretatief Protocol nog niet is geratificeerd door de verschillende Staten, uit de aangenomen § VI blijkt duidelijk de meening der Afgevaardigden van de tot de Unie toegetreden Rijken. De bezwaren door eenige Afgevaardigden tegen dit Protocol in het midden gebracht, hadden betrekking op §§ III, IV en V, maar niet op § VI 1); terwijl ten slotte alle tegenwoordige Afgevaardigden (de vertegenwoordigers van Servie en St. Domingo ontbraken) voor het Protocol stemden en de Afgevaardigde van Groot-Brittanje alléén zich van stemming onthield.

Een voorbeeld moge onze meening verduidelijken. A heeft producten tentoongesteld op eene internationale tentoonstelling in een der Staten tot de Unie behoorende. De wet van het land, waar de tentoonstelling gehouden wordt, heeft ten behoeve der met merken voorziene tentoongestelde producten eene bescherming verleend van zeven maanden. A wil zijne merken deponeeren, maar heeft daarvoor een »délai de priorité" van zeven maanden en daarenboven de drie maanden bij art. 4 der Conventie vastgesteld. B heeft echter reeds in de eerste maand een

1) Tenzij Groot-Brittanje daartegen bezwaar had; wij vinden dienaangaande in het officieel verslag alleen vermeld, dat de Afgevaardigde zich van stemming onthield.

dergelijk werk laten inschrijven bij het Bureau te 's Hage. Is A vreemdeling en deponeert hij zijn merk in de 10de maand, dan wordt die inschrijving geweigerd door den Directeur van het Bureau te 's Hage, omdat B reeds eenzelfde merk gedeponeerd heeft terwijl de termijn van verzet, 9 maanden, voor A reeds verstreken is. Is A Nederlander en wenscht hij zijn werk in te laten schrijven b.v. in de 7de maand, bij het einde der internationale tentoonstelling, ook dan zal zijn werk geweigerd worden, omdat B hem voor is geweest, terwijl de termijn van verzet, 6 maanden, ook dan voor hem verloopen is.

Aan art. 11 der Conventie in verband met de bepaling van het interpretatief Protocol is dus niet voldaan. Wanneer nu de exposant denkt gebruik te kunnen maken van het »délai de priorité" door de wet van het land, waar de tentoonstelling gehouden wordt, vastgesteld, zal hij tot zijn spijt bemerken dat de concurrent zijn merk heeft gedeponeerd en zal hij te vergeefs trachten die inschrijving nietig te laten verklaren. In de wet had men dit geval kunnen voorzien 't zij door in het derde lid van art. 3 ook naar art. 11 der Conventie te verwijzen, 't zij door b.v. te bepalen, dat bij inzending der aanvrage binnen 5 maanden na de opening, eene tijdelijke bescherming verleend wordt van één jaar, vanaf den dag der opening van de internationale tentoonstelling.

Ten slotte zien wij dus, dat Groot-Brittanje, Spanje en Zwitserland schijnen aan te nemen,

dat de tijdelijke bescherming zich moet uitstrekken tot alle Staten tot de Unie behoorende, terwijl Frankrijk, België en Nederland de bescherming beschouwen als strikt nationaal. Amerika heeft gemeend de belangen der tentoonstelling op een geheel omgekeerde wijze te bevorderen door een vrijbrief te geven voor namaak en misbruik van Amerikaansche merken, mits deze gepleegd zij ter zake van ter tentoonstelling ingezonden goederen. Variis modis bene fit!

Wat de andere landen betreft hebben wij geen wettelijke bepalingen als toepassing van art. 11 der Conventie gevonden, die aantoonen welke meening zij zijn toegedaan. Zooals wij zagen hebben de twee eerste landen in hunne wetten niet als algemeene regel gesteld de bescherming der producten op de internationale tentoonstellingen in de andere landen tot de Unie behoorende. Groot-Brittanje maakt dit voorrecht afhankelijk van een Koninklijk Besluit, bij iedere voorkomende tentoonstelling te geven. Bij gelegenheid der Parijsche internationale tentoonstelling werd zoo'n besluit uitgevaardigd; dit had echter niet plaats bij de internationale tentoonstelling te Brussel, ofschoon deze toch ook »une exposition internationale officiellement reconnue" was. Het Spaansche Koninklijke Besluit schijnt veeleer te bedoelen eene bescherming ten behoeve der Spaansche inzendingen in de andere landen, dan wel eene bepaling ten behoeve van buitenlandsche tentoonstellingen.

Ons schijnt het zeer zeker in den geest der

Conventie, art. 11 zoo ruim mogelijk te interpreteeren, en de tijdelijke bescherming uit te strekken over alle landen tot de Unie behoorende, al behoeft dan ook de termijn niet bovenmate lang te zijn. Indien toch iedere Staat alleen rekening houdt met de tentoonstellingen, die op eigen terrein gehouden worden, zou men denzelfden toestand behouden als voor de Conventie. Men zou beschermd zijn in het land der tentoonstelling, maar dat zou niemand beletten eene uitvinding, een model, een merk in een ander land na te maken! Dit weinig verblijdend vooruitzicht zou velen afschrikken deel te nemen aan de tentoonstellingen.

Behalve de vraag, hoelang die tijdelijke bescherming moet duren, doen zich bij dit artikel nog andere moeielijkheden voor, die te gelijkertijd moeten worden opgelost. Geeft deze bescherming aan den exposant tevens het recht om gedurende dien termijn diegenen te vervolgen, welke in een der Staten, tot de Unie behoorende, zijne merken namaken? of bestaat zij alleen in een »délai de priorité", gedurende hetwelk het recht van den eigenaar van een merk beveiligd is door de algemeene bekendheid tengevolge der tentoonstelling?

Smelt deze tijdelijke bescherming samen met het »délai de priorité" vastgesteld in art. 4 der Conventie, of staat iedere termijn afzonderlijk? Op welke wijze moet die tijdelijke bescherming, eenmaal vastgesteld, ter kennis worden gebracht aan de belanghebbenden in de verschillende Staten?

Het antwoord op deze vragen werd gegeven

op de Conferentie te Madrid, toen deze in § VI van het Slot-Protocol »déterminant l'interprétation et l'application de la Convention du 20 Mars 1883, 1) art. 11 nader omschreef:

»1. La protection temporaire prévue à l'article »11 de la Convention consiste dans un delai de »priorité s'étendant au minimum jusqu' à six mois »à partir de l'admission du produit à l'exposition, »et pendant lequel l'exhibition, l'application ou »l'emploi non autorisé par l'ayant droit, de l'in- »vention, du dessin, du modèle ou de la marque »ainsi protégés, ne pourront pas empêcher celui »qui a obtenu ladite protection temporaire de faire »valablement, dans ledit délai la demande de brevet »ou le dépôt nécessaire pour s'assurer la protec- »tion dans tout le territoire de l'Union.

»Chaque Etat aura la faculté d'étendre ledit »délai.

»2. La susdite protection temporaire n'aura »d'effet que si, pendant sa durée, il est présenté »une demande de brevet ou fait un dépôt en vue »d'assurer à l'objet auquel elle s'applique la pro- »tection définitive dans un des Etats contractants.

»3. Les délais de priorité mentionnés à l'article »4 de la Convention s'ajoutent à la protection »temporaire prévue par l'article 11.

»4 . . . ."

Art. 12 bepaalt: Chacune des Hautes Parties »contractantes s'engage à établir un service spécial

1) Zie Bijlage III.

»de la Propriété industrielle et un dépôt central, »pour la communication au public . . . des marques »de fabrique ou de commerce."

Het Slot-Protocol verklaart dit nader in art. 5:

»L'organisation du service spécial de la Propriété »industrielle mentionnée à l'article 12 comprendra, »autant que possible, la publication, dans chaque »Etat, d'une feuille officielle periodique".

Tengevolge dezer verklaring verschijnen in verschillende Staten officieele organen zooals: in Nederland, afzonderlijke bijlagen van de Staats-Courant; in Italië, de »Gazette Ufficiale"; in Guatemala, de »Guatemalteco"; in Frankrijk, het »Bulletin officiel de la propriété industrielle et commerciale"; in België, het »Recueil officiel des marques de fabrique et de commerce" enz.

Art. 13 »Un office international sera organisé »sous le titre de *Bureau international de l'Union »pour la protection de la Propriété industrielle*".

»Ce Bureau, dont les frais seront supportés par »les Administrations de tous les Etats contractants, »sera placé sous la haute autorité de l'Administra- »tion supérieure de la Confédération suisse, et »fonctionnera sous sa surveillance. Les attributions »en seront determinées d'un commun accord entre »les Etats de l'Union".

Zwitserland wordt hier dus aangewezen als tusschenpersoon, als 't ware, tusschen de verschillende Staten der Unie om aan het hoofd te staan van het Internationale Bureau. Aan dit Bureau, gevestigd te Bern, is o.a. ten taak gesteld het uitgeven

van een blad in de Fransche taal, waarin de belangen der Unie besproken worden 1); dit maandblad verschijnt sinds 1 Januari 1885 onder den titel: »La Propriété Industrielle".

Ook zal het Bureau alle inlichtingen verschaffen, die mochten gevraagd worden, en een statistisch bureau inrichten; maar nergens vinden wij voorgeschreven, welke gegevens de verschillende bureaux aan het Internationaal Bureau moeten verstrekken.

Dit alles, ook het geven van inlichtingen door de verschillende nationale bureaux aan het Internationale Bureau te Bern, werd uniform geregeld in het »Arrangement concernant l'Enregistrement »international des marques de fabrique et de commerce", en in het Réglément pour l'exécution de l'arrangement du 14 April 1891 concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce. 2).

De Conventie van 1883 is ook voor verandering en verbetering vatbaar, zooals blijkt uit *Art. 14:*

»La présente Convention sera soumise à des »revisions périodiques en vue d'y introduire les »améliorations de nature à perfectionner le système de l'Union".

»A cet effet, des Conférences auront lieu successivement, dans l'un des Etats contractants entre les Délégués des dits Etats".

1) Zie art. 6. Bijlage II.
2) Zie Bijlage V en VI.

»La prochaine réunion aura lieu en 1885, à Rome".

Als gevolg van dit artikel zijn er reeds twee Conferenties gehouden: eene te Rome in 1886, en eene te Madrid in 1890, waar tevens bepaald werd, dat de volgende Conferentie zal gehouden worden te Brussel, die, zooals ons welwillend werd medegedeeld, vermoedelijk nog in 1894 zal plaats vinden.

Art. 15. »Il est entendu, que les Hautes Parties »contractantes se réservent respectivement le droit »de prendre séparément, entre elles, des arrange»ments particuliers pour la protection de la Pro»priété industrielle, en tant que ces arrangements »ne contreviendraient point aux dispositions de »la présente Convention."

Van deze bepaling is gebruik gemaakt op de Conferentie te Madrid door de vaststelling van een:

1°. »Arrangement concernant la répression des »fausses indications de provenance sur les mar»chandises."

2°. »Arrangement concernant l'enregistrement »international des marques de fabrique ou de com»merce." 1)

Art. 16. Stelt het toetreden tot de Unie voor alle Staten open, bepalende:

»Les Etats qui n'ont point pris part à la pré»sente Convention seront admis à y adhérer sur »leur demande."

1) Zie den tekst Bijlage V.

»Cette adhésion sera notifiée par la voie diplo-»matique au Gouvernement de la Confédération »suisse, et par celui-ci à tous les autres."

»Elle emportera, de plein droit, accession à »toutes les clauses et admission à tous les avan-»tages stipulés par la présente Convention."

Meerdere Staten hebben reeds gebruik gemaakt van de bevoegdheid in dit artikel gegeven, zoodat op 1 Januari 1894 de volgende Staten tot de Unie waren toegetreden:

België,
Brazilië,
de Republiek St. Domingo,
Spanje met Cuba, Puerto-Rico en de Philippijnsche eilanden,
de Vereenigde Staten van Noord-Amerika,
Frankrijk met Martinique, Guadeloupe c. a. (Sainte-Marie de Madagascar), Cochin China, St. Pierre en Miquelon, Guiana, de Sénégal, c.a. (Rivières-du Sud, Grand-Bassam, Assinië, Porto-Novo, en Kotonou), de Congo en Gabon, Mayotte, Nossi-Bé, de Fransche vestigingen in Indie (Pondichéry, Chandernagor, Karikal, Mahé, Yanaon), Nieuw-Caledonië, de Fransche vestigingen in Australië (Tahiti c. a.), Obock en Diégo-Suarez,
Groot-Brittanje, met Nieuw-Zeeland en Queensland,
Guatemala,
Italië,
Noorwegen,

Nederland met Nederlandsch-Oost-Indië, Suriname en Curaçao,
Portugal met de Azoren en Madera,
Servië,
Zweden,
Zwitserland,
Tunis.

Daarentegen bepaalt *Art. 18* »La présente »Convention sera mise à exécution dans le délai »d'un mois à partir de l'echange des ratifications »et demeurera en vigueur pendant un temps in-»détérminé, jusqu'à l'expiration d'une année à par-»tir du jour où la dénonciation en sera faite."

»Cette dénonciation sera adressée au Gouver-»nement chargé de recevoir les adhésions. Elle »ne produira son effet qu'à l'égard de l'Etat qui »l'aura faite, la Convention restant exécutoire pour »les autres Parties contractantes."

Twee Staten, nl. Ecuador en Salvador hebben gebruik gemaakt van deze bepaling en zijn uit de Unie getreden.

Wij hadden hier en daar de gelegenheid eene bepaling van het Slot-Protocol voorzoover dit in direct verband staat met het onderwerp van dit Proefschrift, aan te halen en te bespreken.

Voor den geheelen tekst verwijzen wij naar Bijlage II.

INTERNATIONALE CONFERENTIE TE ROME
29 APRIL—11 MEI 1886.

De Conventie van 20 Maart 1883, waarin men niet zonder moeite en arbeid, de punten had opgesteld, omtrent welke men tot overeenstemming kon komen, was, ook volgens de overtuiging van hen, die hadden medegewerkt tot het tot stand komen der Unie, het begin van een beschermenden en unificeerenden arbeid, die zich langzamerhand meer en meer zou uitbreiden. Gedurende de drie jaren, dat de Conventie van kracht was geweest, had men kunnen gadeslaan welke voordeelen er uit voortsproten en had men kunnen overwegen in welke richting men haar verder moest ontwikkelen.

Deze uitbreiding en nadere uitwerking van de beginselen der Conventie, zonder de grondslagen, waarop zij gebouwd was, aan te tasten, was het doel der Conferentie te Rome.

Op Donderdag den 29en April 1886 dan, kwamen

de Afgevaardigden der verschillende Staten bijeen, in eene »Réunion Préparatoire", ten einde het Bureau samen te stellen en het Réglément intérieur aan te nemen. 's Anderen daags werd de Conferentie officieel geopend door den Minister van Buitenlandsche Zaken, Graaf de Robilant. Vertegenwoordigd waren de volgende Staten: 1) België, Brazilië, Spanje, Frankrijk, Groot-Brittanje, Italië, Noorwegen, Nederland, Portugal, Servië, Zweden, Zwitserland, Tunis. De Republiek St. Domingo had haar gevolmachtigden Minister te Parijs benoemd tot haar afgevaardigde, doch deze was niet verschenen, terwijl Guatemala en Salvador ofschoon tot de Unie behoorende, zich niet hadden doen vertegenwoordigen en Ecuador uit de Unie getreden was.

Duitschland, de Ver. Staten van N. Amerika, Luxemburg, Mexico, Paraguay, Rumenië en Uruguay, geen deel uitmakende van de Unie, hadden nochtans hunne afgevaardigden gezonden »ad audiendum" om daardoor hunne belangstelling te toonen.

Onder de leiding van den Voorzitter Ubaldino Peruzzi werden de werkzaamheden begonnen.

Reeds bij het begin der eerste werkvergadering, om het zoo eens uit te drukken, stelde de Nederlandsche afgevaardigde, Mr. Snijder van Wissenkerke de vraag, of de Conferentie de thans geldende Conventie van 1883 wilde herzien, dan wel,

---

1) Officieel Verslag, Ministerie van Buitenlandsche Zaken pag. 5.

of deze onaangetast zou blijven. Hij vond den tijd nog niet gekomen, om nu reeds, na 3 jaren, bepalingen der Conventie te veranderen, wèl echter om eenige algemeene regelen te stellen voor de toepassing der beginselen in de Conventie neergelegd. De Voorzitter scheen niet noodig te vinden in deze de Vergadering te hooren, beriep zich op art. 14 der Conventie 1) en ging over tot een der vele en belangrijke voorstellen, die bij deze Conferentie ter sprake zouden worden gebracht. Maar, nadat ook door andere Afgevaardigden verklaard was, dat zij de zienswijze van Mr. Snijder van Wissenkerke deelden, schorste de Voorzitter de zitting, opdat de Afgevaardigden zich op dit punt zouden verstaan alvorens men zou beslissen. Na heropening der zitting werd bij meerderheid van stemmen beslist, dat de tekst der Conventie onaangetast zou blijven en werd het voorstel van den Afgevaardigde van Groot-Brittanje aangenomen, luidende: »*on pourra ajou-»ter à la Convention des articles purement additionels*". 2)

Onder de voorstellen, die ter behandeling waren ingekomen, was er ook een van de Fransche afgevaardigden van den volgenden inhoud:

»Les Etats faisant partie de l'Union, qui ne

1) Zie bijlage 1.

2) Officieel Verslag Ministerie van Buitenlandsche Zaken pag. 84 en volg.

»possédent pas de lois *sur toutes les branches, de »la propriété industrielle, devront compléter* dans »le plus court délai possible, leur législation sur »ce point."

»Il en sera de même pour les Etats qui entre-»raient ultérieurement dans l'Union."

De Fransche afgevaardigden wenschten dit voorschrift te voegen, als additioneel artikel, bij art. 2 der Conventie van 1883. De Commissie echter, gekozen tot voorbereiding der verschillende voorstellen, bestaande uit de afgevaardigden van België, Groot-Brittanje en Zwitserland, stelde voor deze bepaling op te nemen als een »simple voeu" door de Conferentie geuit en niet als een additioneel artikel aan de Conventie van 1883. Indien toch dit artikel was toegevoegd aan den tekst der Conventie, zou dit zeer zeker niet bevorderlijk zijn geweest voor het toetreden van meerdere Staten: ook zou het voor vele landen zeer moeilijk zijn geweest hieraan te voldoen, misschien had het wel ten gevolge gehad, dat meerdere uit de Unie traden! Gelukkig dan ook, dat de Conferentie besloot het als een »Voeu émis par la Conférence" aan het Protocol toe te voegen.

Een additioneel artikel bij art. 5 der Conventie ter nadere verklaring der beteekenis van het woord *exploiter*, en een bij art. 10 ter nadere omschrijving der inbeslagneming van goederen, werden in deze Conferentie aangenomen; evenzoo een »Réglément pour l'exécution de la Convention »conclue à Paris le 20 Mars 1883".

De beraadslagingen hadden voornamelijk geloopen over de fabrieks- en handelsmerken en over de middelen ter onderdrukking van valsche aanduidingen van herkomst. De Zwitsersche Regeering had voor de internationale inschrijving van fabrieks- en handelsmerken, voorgesteld een »Projet d'Arrangement concernant l'enregistrement »international des marques de fabrique ou de »commerce", en een »Regelment", tot uitvoering van dit arrangement; de Italiaansche Regeering had deze voorstellen geamendeerd. Men meende hiermede een belangrijken stap te doen tot vereenvoudiging der internationale inschrijving en deze gemakkelijker en minder kostbaar te maken.

Ofschoon ieder industrieel zelf de aanvrage tot inschrijving kon doen, werd algemeen gebruik gemaakt (en ook heden ten dage nog) van agentschappen, die tot het aanvragen van octrooiën en het inschrijven van fabrieks- en handelsmerken (ook internationaal) zijn opgericht. De som door de agentschappen voor al hun moeite! gevorderd is buitensporig hoog. De volgende staat, uit officieele gegevens samengesteld, moge hiervan het bewijs leveren:

	Wettelijk bedrag.	Bedrag door de agentschappen gevorderd, hieronder begrepen het wettelijk bedrag. 1)
Ver.Staten N.-Amerika	130 frcs (25 Doll.)	frcs 318.—
Italië	frcs 41.10	frcs 265.—
Portugal	» 17.—	» 265.—
Zweden	» 56.—	» 265.—
Noorwegen	» 56.—	» 238.50
Zwitserland	» 20.—	» 238.50
Nederland	» 21.—	» 150—238.50
Spanje	» 25.—	» 212.—
Brazilië	» 16.—	» 200.—
België	» 10.—	» 185.50
Groot-Brittanje	» 31.50	» 175.—
Servië	» —	» 150.—
Frankrijk	» 14.—	» 132.50
Duitschland	» 62.50	» 130.—

1) Ter betere vergelijking tot francs herleid.

Een voorstel van Italië om over het »Arrangement" niet te beraadslagen, maar dit uit te stellen tot de volgende Conferentie werd aangenomen. Het luidde als volgt:

»La Conférence, considérant que l'Arrangement »proposé par la Suisse et amendé par l'Italie »mérite une étude approfondie de la part des »différents Etats de l'Union, le renvoie à la pro»chaine Conférence." 1)

Op de Conferentie van 1883 was besloten, dat te Rome eene beslissing zou worden genomen in zake »la dotation du Bureau international." Vóór het sluiten der Conferentie, toen alle ingekomen voorstellen waren afgehandeld, stelde de

1) Officieel Verslag, Ministerie van Buitenlandsche Zaken, pag. 155.

Zwitsersche afgevaardigde voor thans over te gaan tot het vaststellen der »dotation du Bureau". Deze had echter nagelaten een voorstel dienaangaande in te dienen; was dit geschied, dan had men het aan de Afgevaardigden ter overweging kunnen uitreiken, en de Commissie had het kunnen voorbereiden voor de vergadering. Eenige Afgevaardigden waren niet gevolmachtigd in deze aangelegenheid namens hunne Regeering eene beslissing te nemen, zoodat het voorstel van den Belgischen afgevaardigde »laisser au Conseil »Fédéral Suisse le soin d'établir le budget du Bu-»reau international sur la base des décisions prises »par la présente Conférence, et de le soumettre »aux Gouvernements contractants 1), ten slotte aangenomen werd.

Als plaats waar de volgende Conferentie, te houden in 1889, zou vergaderen werd Madrid aangewezen.

Op Dinsdag 11 Mei werd het Protocol, inhoudende additioneele artt. op art. 5 en art. 10, en een Réglement pour l'exécution de la Convention conclue à Paris le 20 Mars 1883, door de Gevolmachtigden geteekend. Dit Protocol is echter niet bekrachtigd door de Regeeringen der Staten tot de Unie behoorende. Men zou het kunnen beschouwen als een »ontwerp", dat door de Confe-

1) Officieel Verslag, Ministerie van Buitenlandsche Zaken, pag. 156.

rentie te Madrid nader is uitgewerkt en verbeterd. Wij kunnen daarom het Protocol stilzwijgend voorbijgaan; omdat wij bij de bespreking der Conferentie, te Madrid gehouden, aanleiding zullen vinden op een en ander de aandacht te vestigen.

INTERNATIONALE CONFERENTIE TE MADRID.

2 APRIL — 14 APRIL 1890.

Nadat op 2 April een voorloopige vergadering gehouden was, waarin het Bureau werd samengesteld en een Reglement van orde voor de Conferentie was aangenomen, werd op Maandag 7 April de Conferentie officieel geopend door den Minister van Buitenlandsche Zaken, Markies de la Vega de Armyo. De afgevaardigden der volgende Staten waren tegenwoordig:

België, Brazilië, Spanje, de Ver. Staten van N. Amerika, Frankrijk, Groot-Brittanje, Guatemala, Italië, Nederland, Portugal, Zweden en Noorwegen, Zwitserland en Tunis, alle Staten tot de Unie behoorende.

Duitschland, ofschoon nog niet tot de Unie toegetreden, had weer een Afgevaardigde *ad audiendum*. Tot voorzitter werd benoemd de eerste afgevaardigde der Spaansche Regeering, Z.Ex. S. Moret y Prendergast.

De Conferentie van Madrid nam de verschillende vraagstukken, die te Rome besproken waren over, en behandelde tevens de verschillende ontwerpen, die men destijds nog niet ter behandeling rijp achtte: zooals o.a. het arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce.

De resultaten van de gehouden besprekingen waren de volgende:

1°. Arrangement concernant la répression des fausses indications de provenance sur les marchandises

2°. Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce, met Slot-Protocol. 1).

3°. Protocole concernant la dotation du Bureau international de l'Union pour la protection de la propriété industrielle. 2)

4°. Protocole déterminant l'interprétation et l'application de la Convention conclue à Paris, le 20 Mars 1883. 3)

N°. 1 en 2 zijn arrangementen of minnelijke schikkingen, die eenige Staten met elkaar treffen, en hebben dus de bekrachting van *alle* tot de Unie toegetreden Staten *niet* noodig.

---

1) Zie officieelen tekst Bijlage V.
2) „ „ „ „ IV.
3) „ „ „ „ III.

N°. 3 en 4 daarentegen, zijn protocollen, bestemd om één geheel te vormen met de Conventie van 1883; zij treden in werking één maand na de bekrachtiging door *alle* tot de Unie behoorende Staten en hebben dezelfde kracht en duur als de Conventie van 20 Maart 1883.

Het »Arrangement concernant la repression des fausses indications de provenance sur les marchandises", is niet door den Nederlandschen Afgevaardigde onderteekend. Dit arrangement als staande niet direct in verband met het onderwerp van dit Proefschrift, blijft buiten bespreking.

Onder de verschillende belangrijke aangelegenheden, waaromtrent men op deze Conferentie tot overeenstemming is gekomen, verdient wel op de eerste plaats onze aandacht de »Protocole déterminant l'interpretation et l'application de la Convention du 20 Mars 1883."

De Italiaansche Regeering en het Bureau International, aan wie de voorbereiding der Conferentie, te Rome gehouden, was opgedragen, hadden de vraag overwogen of het wenschelijk was reeds nu de Conventie te herzien. Hunne overtuiging was, dat de Conventie nog van te jongen datum was, dan dat men reeds nu zou kunnen beslissen, op welke punten deze moest worden herzien, welke bepalingen moesten worden veranderd; dat eene ondervinding van meerdere jaren wellicht bezwaren en moeilijkheden aan het licht zoude brengen, die thans nog niet bekend waren, en waarin men dan zal kunnen voorzien. Dit belette echter niet, dat men verbeteringen kon aanbrengen in den tegenwoordigen stand van zaken; maar die verbeteringen moeten bestaan, eerder in eene ontwikkeling van de beginselen, die als basis gediend hebben voor de Conventie, dan in eene omwerking van den tekst van deze, die in zekeren zin de »grondwet" der Unie moet blijven. Daarenboven heerschte er dubbelzinnigheid op sommige punten, die men niet langer mocht laten bestaan.

Het »*Protocole déterminant l'interprétation et l'application de la Convention du 20 Mars 1883*", zou daarin voorzien.

Toen wij boven art. 3 der Conventie beschouwden, zagen wij tot welke moeilijkheden dit artikel aanleiding kan geven. De Conferentie te Madrid heeft getracht dit artikel nader te verklaren.

I. Assimilation des étrangers.

»Est assimilé aux sujets ou citoyens des Etats »contractants le sujet ou citoyen d'un Etat ne »faisant pas partie de l'Union, qui est domicilié »ou possède ses principaux établissements indu»striels ou commerciaux sur le territoire de l'un »des Etats de l'Union",

Om de strekking van art. 3 duidelijker weêr te geven, had de Conferentie te Rome den volgenden tekst aangenomen:

»Pour pouvoir être assimilés aux sujets ou ci»toyens des Etats contractants, aux termes de

»l'article 3 de la Convention, les sujets ou citoyens »d'Etats ne faisant pas partie de l'Union et qui, »sans y avoir leur domicile, possédent des établis-»sements industriels ou commerciaux sur le terri-»toire de l'un des Etats de l'Union, doivent être »propriétaires exclusifs des dits établissements, y »être représentés par un mandataire général, et »justifier, en cas de contestations, qu'ils y exer-»cent d'une manière réelle et continue leur industrie »ou leur commerce".

De Fransche afgevaardigde te Madrid bestreed deze bepaling, te Rome vastgesteld, als zijnde niet afdoende, en drong er op aan, dat men voor de Staten, die niet tot de Unie waren toegetreden, een zoodanigen toestand zou scheppen, dat het hun belang werd tot de Unie toe te treden. En om dat doel te bereiken, zeide hij, moet men niet de gelijkstelling verleenen aan alle industri-eelen en handelaren van die Staten, die eene handelsinrichting bezitten in een der Staten tot de Unie behoorende, maar alleen aan diegenen wier »*principaux établissements*" gelegen zijn in de Unie.

M. Morel de Zwitsersche afgevaardigde bestreed deze bepaling, die volgens hem te ver ging. Hij meende, dat het niet noodig was, dat »*tous* les principaux établissements" in de Unie gelegen waren, en dat de gelijkstelling moest verleend worden aan ieder, die op het territoor der Unie »*un ou plusieurs*" van zijne handelsinrichtingen had.

De Conferentie is echter met deze zienswijze

niet meêgegaan, maar heeft met 10 tegen 3 stemmen en 1 onthouding, het voorstel der Fransche afgevaardigden aangenomen. 1)

Wij zien dus, dat de nadere omschrijving aan art. 3 der Conventie gegeven, hierop neêr komt, dat men moet hebben zijn »*principal* établisse-ment" in een Staat tot de Unie behoorende.

Toch kunnen wij ons niet met dezen tekst vereenigen. Dit artikel onderscheidt 1° l'étranger *domicilié* dans l'un des pays de l'Union, en 2° l'étranger *ayant son principal établissement* sur le territoire de l'Union.

De eerste categorie heeft geen reden van be-staan. Indien toch de vreemdeling gedomicilieerd is in een der Staten tot de Unie behoorende en daar zijn voornaamste handelsinrichting heeft, dan valt hij onder de tweede categorie.

Heeft hij geen handelsinrichting in het land, waar hij gedomicilieerd is, dan bestaat er geen enkele reden om te laten genieten van de voor-deelen der Conventie. Het spreekt van zelf, dat hem, die zich laat naturaliseeren, de bescherming aan onderdanen verschuldigd, niet kan geweigerd worden.

Heeft hij daarentegen eene zeer *kleine* handels-inrichting, maar niet zijn *principal établissement*, op het territoor der Unie, dan zal hij toch van de voordeelen der Conventie genieten, omdat hij gedomicilieerd is in dat land! En dit was juist

1) Zie officieel Verslag, bladz. 131.

een der bezwaren, die wij tegen art. 3 inbrachten.

Tot de tweede categorie behooren de vreemdelingen, die hun »principal établissement" hebben op het territoor der Unie. Dit is eenigzins eene verbetering van art. 3 der Conventie, ofschoon het in de toepassing zeer moeielijk zal blijken te beslissen, wat het »principal établissement" is van eene onderneming, die zoowel op het territoor der Unie als daarbuiten, groote industrieele inrichtingen heeft. Men had, gelooven wij, dit alles kunnen vermijden door eenvoudig te bepalen, dat de Conventie van toepassing zou zijn alleen op producten voortgebracht door de industrieele inrichtingen opgericht op het territoor der Unie.

II. Pays d'Outre-mer.

»Relativement aux Etats de l'Union situés en »Europe, sont considérés comme *pays d'outre-mer* »(article 4) les pays extra-europeens qui ne sont »pas riverains de la Méditerranée".

Art. 4 der Conventie bepaalde: »Les dèlais de priorité seront »augmentés d'un mois pour les pays d'outre-mer", maar welke Staten behoorden nu tot de overzeesche landen? b.v. Groot-Brittanje, Tunis, e. a. Deze moeilijkheid werd opgelost door de bovenvermelde bepaling in het Protocol op te nemen.

V. Marques de fabriques.

»1 Les marques de fabrique municipales ou col»lectives seront protégées au même titre que les »marques individuelles".

»Le dépôt pourra en être effectué, et l'usur»pation poursuivie, par toute autorité, association ou particulier intéressé".

»2 Une marque de fabrique ne pourra tomber »dans le domaine public dans l'un des Etats de »l'Union, aussi longtemps qu'elle sera l'objet d'un »droit privatif dans le pays d'origine".

Dit artikel, dat door de Belgische afgevaardigden werd voorgesteld, dient als toevoeging aan art. 6 der Conventie, dat volgens de meening van sommigen, alleen bescherming verleent aan industrieelen en handelaars in privé, maar niet aan vereenigingen.

De Belgische afgevaardigden hadden hier nog bij willen voegen »*marques régionales*". De Commissie van onderzoek had echter geweigerd de vermelding dezer merken in den tekst op te nemen, »parce que la région n'est qu'une désignation géo»graphique, et qu'elle ne possède pas d'organe »qualifié pour opérer un dépôt. Il en est autrement »des marques municipales et des marques collec»tives, qui peuvent être déposee par les autorites »locales et par les chambres syndicales". 1)

Wij kunnen paragraaf V. 1 niet beschouwen als eene uitbreiding van art. 6 der Conventie. De Conventie bepaalt duidelijk in welke gevallen de inschrijving van een merk kan worden geweigerd, en houdt geen enkele bepaling, in die de »mar-

1) Officieel verslag, bladz. 114.

ques municipales, collectives et régionales" uitsluit. Tengevolge van het bepaalde in § V in verband met de gehouden beraadslaging, zijn nu de »marques régionales" uitgesloten. § V. 2 is eigenlijk overbodig. Wanneer men toch eenmaal een merk wettig heeft ingeschreven, dan blijft men eigenaar van dat merk zoolang tot de termijn bij de wet bepaald, verloopen is, en men geen vernieuwing der inschrijving heeft gevraagd; tenzij voor dien tijd doorhaling van dat merk is verzocht.

En of men eenige jaren een merk niet gebruikt, of wel het gebruik door een ander oogluikend toelaat, men blijft eigenaar,

't Kwam echter meermalen voor, dat de eigenaar van een merk tengevolge van de drukten zijner zaken, of van den grooten afstand der plaats, waar zijn merk werd nagemaakt, een tijd lang verwaarloosde tegen die misbruiken op te komen. En wanneer hij dan, na verloop van eenige jaren, den Rechter verzocht zijn recht te doen eerbiedigen, verdedigden zich zijne concurrenten, die zijn merk gebruikten, met de bewering, dat hij geen uitsluitend recht meer had op dat merk, omdat het onder het bereik van een ieder was gevallen. Sommige rechters lieten zich misleiden door deze redeneering. Om aan dezen verkeerden toestand een einde te maken stelden de Belgische afgevaardigden de bepaling sub 2° voor.

VI. Expositions Internationales.

»1. La protection temporaire prévue à l'article »11 de la Convention consiste dans un délai de »priorité s'étendant au minimum jusqu'à six mois »à partir de l'admission du produit à l'exposition, »et pendant lequel l'exhibition, l'application ou »l'emploi non autorisé par l'ayant droit ..... de »la marque ainsi protégé, ne pourront pas empê»cher celui qui a obtenu ladite protection tempo»raire de faire valablement dans ledit délai ..... »le dépôt nécessaire pour s'assurer la protection »dans tout le territoire de l'Union."

»Chaque Etat aura la faculté d'étendre ledit delai."

»2 La susdite protection temporaire, n'aura d'ef»fet que si, pendant sa durée, il est .... fait »un dépôt en vue d'assurer à l'objet auquel elle »s'applique la protection définitive dans un des »Etats contractants."

»3 Les délais de priorité mentionnés à l'article »4 de la Convention s'ajoutent à la protection »temporaire prévue par l'article 11."

4 Handelt over »inventions brevetables."

Artikel 11 der Conventie, kon zooals wij boven zagen, op tweeërlei wijze worden uitgelegd.

Men kon zeggen, dat de tijdelijke bescherming alleen verschuldigd was door den Staat op wiens grondgebied eene tentoonstelling werd gehouden, maar óók, dat die bescherming moest verleend worden door *alle* Staten tot de Unie behoorende. 't Was noodzakelijk, dat deze dubbelzinnigheid

werd opgehelderd, zoowel in het belang van het publiek, als van de Bureaux der verschillende Rijken, die tot de Unie waren toegetreden.

Volgens de hierboven aangehaalde bepaling strekt zich de bescherming uit over het geheele territor der Unie. Er was dan ook wel geen andere oplossing mogelijk, noch afdoende, noch eene internationale Unie waardig.

Op den dag, dat het voorwerp door de Administratie der tentoonstelling is aangenomen, begint de tijdelijke bescherming, die minstens 6 maanden duurt; hierbij komen dan nog de 3 maanden volgens art. 4 der Conventie, zoodat de inzender minstens 9 maanden heeft om zijn merk internationaal te deponeeren.

't Is zeer juist de termijn der bescherming te laten beginnen op den dag, dat de inzender zijne voorwerpen op het terrein der tentoonstelling heeft gebracht, want van af dien dag kunnen zij door de mede-exposanten worden gezien.

De Italiaansche Regeering en het »Internationaal Bureau" hadden, in het ontwerp voor de Conferentie te Rome, voorgesteld als begin der tijdelijke bescherming te nemen, den dag der opening. Gelukkig echter heeft de Conferentie op voorstel van de Belgische afgevaardigden de hierboven vermelde bepaling in het Protocol opgenomen.

VII. Accession de nouvaux Etats a l'Union.

»Lorsqu'un nouvel Etat adhérera à la Convention, la date de la note par laquelle son accession »sera annoncée au Conseil fédéral suisse sera considérée comme celle de l'entrée dudit Etat dans »l'Union, à moins que son Gouvernement n'indique »une date d'accession postérieure."

Indien nu iemand, behoorende tot een der Staten reeds vroeger tot de Unie toegetreden, een merk heeft ingeschreven en voor de internationale inschrijving, gebruik maakt van de gunstige bepaling van art. 4 der Conventie, met name het »droit de priorite", zal hij dan ook in den pas toegetreden Staat (behoudens verkregen rechten van derde) zich op datzelfde recht kunnen beroepen, totdat de termijn van 3 maanden na de eerste inschrijving verloopen is? Wij meenen deze vraag bevestigend te moeten beantwoorden.

Maar zij, die in een pas toegetreden Staat een merk hebben ingeschreven, al ware het ook slechts enkele dagen voor die toetreding, zullen zij zich nu ook kunnen beroepen op art. 4 der Conventie? Wij gelooven het niet. Wilde men het tegendeel beweren, dan zou men eene terugwerkende kracht moeten toekennen aan het toetreden tot de Unie, waarvoor geen enkele reden bestaat.

Voor den tekst der volgende paragrafen verwijzen wij naar Bijlage III.

Een tweede Protocol, dat door de Conferentie van Madrid werd vastgesteld, was het »*Protocole »concernant la dotation du Bureau international de »l'Union*". 1).

1) Zie officieelen tekst, Bijlage IV.

Paragraaf 6 van het Slot-Protocol 1), gevoegd bij de Conventie van 1883, bepaalde, dat de jaarlijksche uitgaven van het Internationaal Bureau niet hooger mochten zijn dan een bedrag, dat door eene bijdrage van ieder toegetreden Staat van hoogstens 2000 francs kon worden gedekt. Daar in 1890 vijftien Staten tot de Unie waren toegetreden moesten de uitgaven van het Internationaal Bureau blijven beneden 30.000 francs, eene som, die zeer zeker niet voldoende was om een Internationaal Bureau in te richten op eene wijze, dat het aan de behoeften kon voldoen, en op denzelfden voet als de Internationale Bureaux van Posterijen en Telegraphie ingericht zijn. Dit erkende reeds de Internationale Conferentie te Parijs in 1883 toen zij de verklaring in het proces-verbaal der Conferentie opnam welke wij op bladzijde 24 weergaven.

De redactie, zooals die door de Zwitsersche Regeering thans werd voorgesteld, was overgenomen uit het Slot-Protocol van de Conventie van 9 September 1886, aangaande de stichting van eene »Union internationale pour la protection des »oeuvres littéraires et artistiques".

De groote verbetering in deze was, dat men een maximum bedrag vaststelde, waarover het Bureau zou kunnen beschikken, in plaats van dit maximum te laten afhangen van het aantal Staten,

1) Zie officieelen tekst, Bijlage II.

dat tot de Conventie zou zijn toegetreden. Dit is zeer juist gezien. Want 't is niet het aantal toegetreden Staten, maar wèl de aard der werkzaamheden, aan het Bureau opgedragen, die invloed hebben op de te maken kosten.

De Zwitsersche Regeering had voorgesteld artikel 1 alinea 2 te lezen: »Les dépenses du Bu»reau international institué par l'article 13 seront »supportées en commun par les Etats contractants. »Jusqu'à nouvelle décision, elles ne pourront pas »dépasser la somme de soixante mille francs par »année. Cette somme pourra être augmentée au »besoin par simple décision d'une des Conférences »prévues par l'article 14".

Op voorstel der Commissie van onderzoek werd met eenparige stemmen deze alinea veranderd en als volgt goedgekeurd:

»Les dépenses du Bureau international institué »par l'article 13 seront supportées en commun »par les Etats contractants. Elles ne pourront, en »aucun cas, dépasser la somme de soixante mille »francs par année".

Thans rest ons nog de behandeling van het »*Arrangement concernant l'enregistrement interna»tional des marques de fabrique ou de commerce*". 1)

Op de Conferentie te Rome had de Zwitsersche Regeering een »ontwerp-arrangement" ingediend, dat door de Italiaansche afgevaardigden onder-

1) Zie den officieelen tekst, Bijlage V.

steund werd, indien daarin eenige kleine veranderingen konden worden aangebracht. Algemeen werd erkend, dat dit »ontwerp-arrangement" in overeenstemming was met den geest der Internationale Conventie van 20 Maart 1883, en dat zijne goedkeuring en aanneming van groot belang was; maar men verweet dit ontwerp, dat het de Staten tot de Unie behoorende, van de inkomsten, die uit het inschrijven der fabrieks- en handelsmerken voortsproten, beroofde, en niet genoegzaam rekening hield met de nationale wetgeving der verschillende landen, en wel in het bijzonder van die Staten, wier wetgeving geen bescherming verleende dan na een voorafgaand onderzoek van het merk.

Een afgevaardigde meende zelfs, dat het ontwerp in strijd was met de Conventie, waar art. 2 de bescherming afhankelijk maakt van de vervulling der formaliteiten en voorschriften den nationalen opgelegd door de binnenlandsche wetgeving van iederen Staat. Ook maakte men de opmerking, dat het »ontwerp-arrangement", nog maar sinds kort bekend, niet met genoegzame zorg en nauwlettendheid had kunnen worden onderzocht. Het gevolg van deze overwegingen was het besluit hierboven op bladz. 59 aangehaald. Thans, op de Conferentie van Madrid, zou het arrangement in behandeling worden genomen.

De opmerking in 1886 te Rome gemaakt, dat het arrangement in strijd was met artikel 2 der Conventie, lijkt ons niet juist. Waar art. 2 der

Conventie bepaalt, dat de burgers der tot de Unie behoorende Staten, dezelfde voorrechten moeten genieten als de nationalen, onder beding, dat zij dezelfde formaliteiten en voorschriften vervullen, die door de binnenlandsche wetgeving den nationalen worden voorgeschreven, daar zegt dit artikel, dat, zoodra een vreemdeling, onderhoorig aan een der Staten tot de Unie behoorende, voldaan heeft aan de eischen, welke door een der overige tot de Unie toegetreden Mogendheden voor de bescherming harer burgers gesteld zijn, ook aan hem aldaar diezelfde bescherming niet mag geweigerd worden. 't Is een *minimum* en niet een *maximum* van bescherming en voorrecht, dat door de Conventie wordt bepaald, welke gesloten is met een geheel ander doel dan aan de Staten tot de Unie behoorende, te beletten ieder aan zijn onderhoorigen, eene tè volledige en tè gemakkelijk te verkrijgen bescherming te verleenen. Het behoeft wel geen betoog dat art. 2 der Conventie toepasselijk blijft op de fabrieks- en handelsmerken, en dat zij, die geen gebruik willen maken van de bepalingen van het arrangement, toch altijd hunne merken zullen kunnen deponeeren in de Staten tot de Unie behoorende, wanneer zij slechts de voorschriften der verschillende wetgevingen in acht nemen. Eene algeheele eenvormige regeling der fabrieks- en handelsmerken, die aan alle merken, met inachtneming der wettelijke bepalingen ingeschreven in een Staat tot de Unie behoorende, bescherming verleent over het gansche territoor

der Unie, zal misschien wel eens tot stand komen; maar de uiteenloopende bepalingen, die thans nog in de verschillende binnenlandsche wetgevingen voorkomen, wettigen het vermoeden, dat het tijdstip dier unificatie nog niet zoo heel nabij is. Maar wij kunnen de noodzakelijkheid dier unificatie niet inzien. Integendeel, wij gelooven, dat het lastig zou zijn en tot moeilijkheden aanleiding zou geven, indien de merken, die uitsluitend bestemd zijn voor den binnenlandschen handel over de geheele Unie beschermd werden; zij toch, die een nieuw fabrieks- of handelsmerk wilden gaan gebruiken, zouden verplicht zijn, te voren de onzaglijke verzameling van merken, die in de Unie gebruikt worden, te doorzoeken, daar zij anders, zonder het zelf te weten, namakers zouden worden van een merk, dat aan een ander toebehoorde.

't Is echter wel wenschelijk, dat er een centraal Bureau bestaat, waar de belanghebbenden hunne merken, die voor den internationalen handel gebruikt worden, kunnen inschrijven, zoodat dezen een uitsluitend recht op die merken verkrijgen op het grondgebied der Staten, die zich daartoe verbinden.

Maar indien het goed is, dat de internationale bescherming zich niet uitstrekke over merken, die deze niet behoeven, zoo is het van den anderen kant wenschelijk, dat alle merken, die gebruikt worden in den internationalen handel eene wettelijke bescherming genieten, en dat niet alleen in het persoonlijk belang van de eigenaars der merken, maar ook in het belang der consumenten en van den eerlijken handel.

Wanneer toch een groot gedeelte van de buitenlandsche producten van goede hoedanigheid, die in een land in omloop zijn, voorzien zijn van niet beschermde merken, is 't dan niet zeer natuurlijk, dat deze merken nagemaakt of valschelijk nagebootst worden door weinig angstvallige industrieelen, die er de voorkeur aan geven slecht goed te verspreiden, voorzien met gunstig bekende merken, liever dan hun eigen merken eenige waarde te geven door ze te plaatsen op koopwaar van uitstekende hoedanigheid? Dat dit geschiedt zeer ten nadeele van den consument is duidelijk, maar ook ten nadeele der nationale nijverheid, wier bloei niet duurzaam kan zijn, indien zij gebaseerd is op vervalsching, namaak en bedrog.

Beschouwen wij thans het »Arrangement." In het ontwerp, dat de Zwitsersche Regeering op de Conferentie te Rome had ingediend, was voorgesteld, dat iedere eigenaar van een in zijn eigen land gedeponeerd merk, rechtstreeks de inschrijving bij het Internationaal Bureau zou kunnen vragen.

Overeenkomstig het gewijzigd ontwerp door de Italiaansche Regeering op de Conferentie te Rome ingediend, heeft men thans aangenomen, dat die inschrijving zal geschieden door tusschenkomst der Regeering van het land van oorsprong. 1)

1) Zie officieelen tekst, Bijlage V.

Art. 2 luidt als volgt:

»Sont assimilés aux sujets ou citoyens des Etats »contractants les sujets ou citoyens des Etats n'ay- »ant pas adhéré au present Arrangement qui sa- »tisfont aux conditions de l'article 3 de la Con- »vention."

Dit artikel herhaalt gedeeltelijk art. 3 der Conventie van 20 Maart 1883.

Het ontwerp stelde voor te lezen:

»..... Arrangement, qui ont leur principal éta- »blissement industriel ou commercial sur le terri- »toire d'un des Etats contractants."

De Fransche afgevaardigden echter, hadden de redactie voorgesteld, zooals die is opgenomen in het Protocol; bij de behandeling van het »Proto- »cole déterminant l'interprétation et l'application »de la Convention," stelden zij eveneens de redactie voor van § I 1), waarin de bepaling was opgenomen van het »*principal etablissement*," zoodat eene verwijzing naar art. 3 der Conventie voldoende was.

Art. 3 luidde in het ontwerp als volgt:

»Le Bureau international enregistrera immé- »diatement les marques déposées conformément »à l'article 1er. Il notifiera cet enregistrement aux »Etats contractants et publiera les marques en- »registrées dans un supplément à son journal."

»En vue de la publicité à donner dans les divers

1) Zie officieelen tekst, Bijlage III.

»Etats aux marques ainsi enregistrées, chaque »Administration recevra du Bureau international »le nombre d'exemplaires de la susdite publication »qu'il lui plaira de demander."

Daar de Nederlandsche wet op de handels- en fabrieksmerken van 1880, gewijzigd bij de wet van 1885, voor de inschrijving van een merk vorderde: »eene duidelijke afbeelding en nauwkeurige beschrijving van het merk", maar het inzenden van een cliché niet verplichtend voorschreef, stelde de Nederlandsche afgevaardigde, Mr. Snijder van Wissenkerke voor, na het woord »*publiera*" de woorden: »*en dessin* ou *en description*" tusschen te voegen. Had de Nederlandsche afgevaardigde dit niet voorgesteld, dan zouden zij, die onder de wet van 1880/85 merken hadden ingeschreven, en deze thans internationaal wilden deponeeren, in moeilijkheden zijn gekomen, daar het Réglément pour l'exécution de l'Arrangement 1) in art. 2 B een cliché vordert voor den typografischen afdruk van het merk bij de bekendmaking door het internationaal Bureau. 2)

De Belgische afgevaardigden stelden voor, dat de Bureaux de exemplaren van het »Journal du Bureau International" *gratis* zouden ontvangen.

De Commissie van voorbereiding nam deze twee

1) Zie officieelen tekst, Bijlage VI.

2) De laatste alinea van art. 1 A van het Reglement is na aanneming van dit voorstel er bij gevoegd.

voorstellen over en stelde den tekst van art. 3 samen, zooals die thans in het Arrangement is opgenomen, welke redactie door de Conferentie werd aangenomen.

Volgens de bepalingen van *art. 4* en *5*, wier redactie wij voor een groot deel aan de Belgische afgevaardigden danken, heeft de internationale inschrijving dezelfde gevolgen, als ware die in ieder der tot het Arrangement toegetreden Staten afzonderlijk geschied. De vroeger verkregen rechten werden geëerbiedigd, en waar de wetgeving een voorafgaand onderzoek der merken voorschrijft, kunnen de Bureaux wettelijke bescherming weigeren, juist alsof dat merk in het land zelve gedeponeerd werd.

Uit *art. 6* volgt, dat de internationale inschrijving niet op zich zelve bestaat, maar afhankelijk is van de bescherming in het land van oorsprong; houdt daar de bescherming op, omdat de termijn verstreken is en de inschrijving niet werd vernieuwd, of om de eene of andere reden, dan is ook de internationale bescherming geëindigd; zonder nationale inschrijving, geen internationale mogelijk. Men had ook de duur der internationale inschrijving kunnen laten samenvallen met dien der nationale; maar dan zou men de merken, die gedeponeerd zijn in een land, waar de wetgeving bepaalt, dat de kracht der inschrijving altijddurend is (zooals b.v. de Portugeesche wet), in het oneindige moeten blijven beschermen; terwijl de eigenaars van merken, die slechts voor een korten

termijn nationaal kunnen worden ingeschreven, een hooge som zouden moeten betalen voor een internationale bescherming van korten duur. Daarom is het zeer goed, dat de Conferentie heeft bepaald, dat iedere inschrijving 20 jaren van kracht zal zijn, en deze bescherming te laten afhangen van het feit der wettelijke bescherming in het land van oorsprong. Indien dus de wet in een Staat bepaalt, dat de inschrijving van een merk gedurende 10 jaren van kracht blijft, dan zal ook de internationale bescherming 10 jaren duren; maar wordt deze nationale inschrijving vernieuwd, dan zal daardoor de internationale nog 10 jaren duren. Deze uniforme duur van geldigheid der inschrijving, geeft nog dit groote voordeel, dat het Internationaal Bureau gemakkelijk kan nagaan, wanneer de inschrijving vervalt en dan tijdig den belanghebbende daarvan kan kennisgeven (*art. 7*).

Door de Zwitsersche Regeering was *art. 8* als volgt vastgesteld:

»L'Administration du pays d'orgine fixera à son »gré et percevra à son profit le montant de la »taxe à payer par le propriétaire de la marque »pour l'enregistrement international".

»Les frais communs nécesfités par l'exécution du »présent Arrangement seront répartis, annuellement »entre les Etats contractants, proportionnellement »au nombre des marques déposées au Bureau inter»national par chacun des Etats".

De Nederlandsche afgevaardigde, Mr. Snijder van Wissenkerke stelde voor art. 8 te lezen als

volgt: »L'Administration du pays d'orgine fixera »à son gré et percevra à son profit une taxe »qu'elle réclamera du propriétaire de la marque »dont l'enregistrement international est demandé".

»A cette taxe s'ajoutera un émolument international de deux cents francs, dont le produit annuel »sera réparti par parts égales entre les Etats contractants par les soins du Bureau international, »après déduction des frais communs nécessités par »l'exécution de cet Arrangement".

De Commissie van voorbereiding echter, verklaarde deze redactie niet gewenscht en stelde voor het oorspronkelijke artikel der Zwitsersche Regeering in het Protocol op te nemen.

Mr. Snijder van Wissenkerke handhaafde zijn voorstel en zeide ongeveer het volgende: Eene bijdrage van 200 francs is niet te hoog, daar toch uit de mededeelingen der Zwitsersche Regeering blijkt, dat men ongeveer die som moet betalen om een merk slechts in twee landen te laten inschrijven; daarbij komt dan nog de dikwijls hooge som te betalen aan tusschenpersonen. 1) In sommige Staten wordt een groot aantal merken ingeschreven. Die Staten zullen een groot bedrag ontvangen voor de internationale inschrijving. Daarentegen zullen in die Staten, waar handel en industrie minder ontwikkeld zijn, de inkomsten in

1) Dat die som inderdaad zeer hoog is, blijkt uit de opgave op bladz. 58 medegedeeld.

plaats van te vermeerderen sterk verminderen, omdat die Staten niet meer zullen ontvangen de bedragen, die thans betaald worden voor het inschrijven van vreemde merken, maar ook, omdat de uitgaven zullen stijgen tengevolge van het veel grooter aantal merken, dat moet worden ingeschreven en bekend gemaakt volgens de voorschriften van de binnenlandsche wetgeving. Indien dit voorstel der Nederlandsche Regeering niet wordt aangenomen, dan zal deze van hare onderhoorigen een groote som moeten vorderen voor de internationale inschrijving, en dat nog wel ten bate der groote handel-staten.

Op verschillende wijzen werd dit voorstel bestreden. Men zeide: wanneer het voorstel van den Nederlandschen afgevaardigde wordt aangenomen, verliest het Arrangement zijn grootste waarde, de internationale inschrijving wordt te duur; kleine handelaren zullen opzien tegen het groote bedrag, zij hebben misschien alleen in een of twee vreemde Staten bescherming noodig, en dan is de som te hoog; enz. enz. Het baatte echter niet, de Conferentie zag het billijke van het voorstel in, dat dan ook werd aangenomen. Toen daarna over het Arrangement in zijn geheel zou gestemd worden, stelde Mr. Snijder van Wissenkerke voor »par esprit de conciliation", aan artikel 8 de volgende slot-alinea toe te voegen:

»L'émolument de 200 francs est un maximum »qui pourra être réduit lors de l'echange des »ratifications."

Met eenparige stemmen nam de Conferentie deze alinea bij artikel 8 op.

Art. 11 past de algemeene beginselen, in artt. 3 en 5 neergelegd, toe op de Staten, die later nog zullen toetreden tot het Arrangement, voor zooveel betreft de mededeeling der reeds ingeschreven merken, en het recht der Regeering de bescherming aan sommige merken te weigeren.

Bij dit Arrangement hoort een »Réglément pour l'exécution de l'Arrangement." 1) De Zwitsersche Regeering had een ontwerp-Reglement ingediend. Ten gevolge der veranderingen, die het Arrangement ondergaan had, moest dat Reglement gewijzigd worden en daarmede in overeenstemming gebracht. De Zwitsersche afgevaardigde wenschte, dat de Conferentie den hoofd-inhoud van het Reglement zou bepalen; maar op aandringen der Conferentie aanvaardde de Zwitsersche afgevaardigde, in naam zijner Regeering, die moeilijke taak, onder dankbetuiging voor het vertrouwen in de Zwitsersche Regeering en het Internationaal Bureau gesteld.

Dit ontwerp-Reglement zou door de Zwitsersche Regeering worden rondgezonden aan de tot het Arrangement toegetreden Staten, opdat het tijdig kunne worden goedgekeurd vóór de onderteekening der verschillende stukken door de Gevolmachtigde Gezanten.

Het Réglément d'exécution is eene toepassing

1) Zie den officieelen tekst, Bijlage VI.

der beginselen in het Arrangement gesteld, het heeft een consultatief en niet een diplomatiek karakter; daarom werd het dan ook niet door de Gevolmachtigde Gezanten namens de Regeering geteekend, maar ingevolge art. 10 van het Arrangement door de Bureaux der verschillende landen goedgekeurd.

Ter onderteekening der verschillende stukken op de Conferentie van 1890 aangenomen, vergaderden te Madrid op Dinsdag 11 April 1891, de Gevolmachtigde Gezanten der verschillende Mogendheden.

Zooals wij boven zagen werd bij art. 8 van het Arrangement eene slot alinea gevoegd, waarbij bepaald werd, dat het maximum van 200 francs bij de diplomatieke bekrachtiging kon gewijzigd worden. Op voorstel van den Franschen gevolmachtigde werd deze som bepaald op 100 francs. Tevens deelde hij mede, dat er twijfel ontstaan was over de beteekenis van art. 5 van het Arrangement. Hij stelde daarom voor eene nadere verklaring van dit artikel te geven, welke is opgenomen in het Slot-Protocol, dat op het Arrangement volgt.

Het Arrangement werd onderteekend door de Gevolmachtigde Gezanten der volgende Mogendheden: België, Spanje, Frankrijk, Italië, Guatemala, Nederland, Portugal, Zwitserland en Tunis.

Het »Protocole concernant la dotation du Bureau »international de l'Union pour la protection de la propriété industrielle", werd door de Gevolmach-

tigde Gezanten van alle tot de Unie behoorende Staten onderteekend; alleen Servië en St. Domingo waren niet vertegenwoordigd.

Het »Protocole déterminant l'interprétation et l'application de la Convention conclue à Paris le 20 Mars 1883" werd onder voorbehoud der Gevolmachtigde Gezanten van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, van Italië, van Brazilië en van Zweden en Noorwegen, door alle aanwezigen geteekend. Alleen de Gevolmachtigde van Groot-Brittanje teekende niet.

Voor het sluiten der vergadering legden de Gevolmachtigde Gezanten de verklaring af, dat hunne respectieve Bureaux kennis hadden genomen van het »Réglément pour l'exécution de l'Arrangement" en dit hadden goedgekeurd.

Thans restte nog de ratificatie der Mogendheden.

Op 1 Januari 1894 waren toegetreden tot het »Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce":

België, Spanje, Frankrijk, Nederland, Portugal, Zwitserland en Tunis.

De uitvoering van het »Protocole concernant la dotation du Bureau international" wacht thans slechts nog op Servië en St. Domingo.

De ratificatie van het »Protocole déterminant »l'interprétation et l'application de la Convention" heeft nog niet plaats gehad, omdat enkele Staten daartegen bezwaar hebben gemaakt.

WETGEVING DER STATEN TOEGETREDEN TOT HET ARRANGEMENT.

't Is ons plan in het kort den inhoud der wetgeving mede te deelen van de Staten, wier afgevaardigden het Arrangement onderteekend hebben. Ofschoon de Regeeringen van Italie en Guatemala dit Arrangement nog niet hebben goedgekeurd, meenen wij toch volledigheidshalve, de wetgeving dier landen niet onopgemerkt te mogen laten.

Frankrijk.

In Frankrijk bestaat een zeer uitgebreide wetgeving op de fabrieks- en handelsmerken.

1. »Loi sur les marques de fabrique ou de »commerce du 23 juin 1857.
2. »Loi relative à l'établissement d'un timbre »ou signe spécial destiné à être apposé sur »les marques commerciales et de fabrique, »du 26 novembre 1873.

3. »Décret portant réglément d'administration »publique pour l'exécution de la loi du »26 novembre 1873, concernant l'apposition »d'un timbre ou poinçon special sur les mar- »ques de fabrique ou de commerce, du 25 »juin 1874.
4. »Décision ministérielle concernant la classi- »fication des marques de fabrique et de com- »merce, du 4 janvier 1886.
5. »Instruction arrêtée de concert entre le Garde »des sceaux, Ministre de la Justice, et le »Ministre du Commerce et de l'Industrie, pour »l'exécution de la loi du 23 juin 1857 et du »décret du 26 juillet 1858 sur les marques de »fabrique et de commerce, du 4 mars 1887.
6. »Loi portant modification à l'article 2 de la »loi du 23 juin 1857 sur les marques de »fabrique et de commerce, du 3 mai 1890.
7. »Décret portant réglément d'administration »publique pour l'exécution de la loi du 23 juin »1857, modifiée par celle du 3 mai 1890, sur »les marques de fabrique et de commerce, »du 28 fevrier 1891.
8. »Loi rélative à l'etablissement du tarif géné- »ral des douanes (Artt. 15, 17, et 18, dispo- »sitions relatives aux marques de fabrique »ou de commerce, et à l'indication du lieu »d'origine), du 11 janvier 1892.
9. »Décret concernant l'enregistrement interna- »tional des marques de fabrique ou de com- »merce, du 25 avril 1893".

De Fransche wet op de fabrieks- en handelsmerken begint met de verklaring: »La marque de fabrique ou de commerce est facultative." Vóór 1789 toch, waren er vele ambachten, welke de verplichting was opgelegd een merk te gebruiken. Maar destijds had het merk niet dezelfde beteekenis, die het heden ten dage algemeen heeft, n. l. een eenvoudig teeken van den fabrikant of handelaar geplaatst op het product uit zijn fabriek of handelshuis afkomstig; destijds was het merk daarenboven een certificaat door de Openbare Macht aan het product gegeven ten bewijze van zijn hoedanigheid, zijn oorsprong, zijn gewicht enz.

De Regeering stelde voor ieder soort van voortbrengselen, de hoedanigheid en het gewicht der grondstof vast; zij bepaalde de voorwaarden, waaronder mocht gewerkt worden en inspecteerde nauwlettend den arbeid. Was het product gereed, dan werd het vergeleken met het vastgestelde type en werd het merk er op geplaatst, wat daardoor als 't ware, een algemeene waarborg verkreeg.

Tegen dit systeem had men zich reeds lang verzet, tot eindelijk de Revolutie de industrie geheel vrij maakte. Maar deze algeheele vrijheid gaf aanleiding tot groote misbruiken. Verschillende bijzondere wetten en besluiten werden ingevoerd, zooals wij in het eerste hoofdstuk gezien hebben, maar de wettelijke bescherming tegen namaak en vervalsching was onvoldoende. De rapporteur van het ontwerp van wet op de merken kon dan ook

met reden in de Fransche Kamer van Afgevaardigden verklaren:

»Sous l'ancien régime le patronage s'était transformé en oppression, et la tutelle en servitude; »sous le régime nouveau, la liberté ne tarda pas »à dégénérer en licence".

Nochtans behoudt zich de wet het recht voor, om bij »Réglements d'administration publique", bij uitzondering, de verplichting op te leggen sommige bepaald aangewezen producten met een merk te voorzien.

Bij »Décision ministerielle" van 4 Januari 1886 zijn de registers, waarin de merken worden ingeschreven, verdeeld in 74 klassen naar gelang de soort der producten.

De »Instruction" van 4 Maart 1887 bevat de meest uitgebreide en nauwkeurige voorschriften.

Wil men een merk laten inschrijven dan zendt men zelf of bij gemachtigde, met geregistreerde volmacht, 3 exemplaren eener afbeelding en een cliché in. De kosten zijn ongeveer frcs 14,86. Dit moet geschieden door Franschen of vreemdelingen, die in Frankrijk eene industrie uitoefenen, bij de Griffie van het »Tribunal de Commerce"; door Franschen en vreemdelingen, die buiten Frankrijk eene industrie bezitten, bij de Griffie van het »Tribunal de Commerce du Département de la Seine." Een der drie exemplaren en het cliché wordt binnen vijf dagen gezonden naar het Ministerie van Handel en Nijverheid en blijft daar om zonder kosten, aan het publiek te worden medegedeeld in het »Bulletin officiel de la propriété industrielle et commerciale".

De duur der inschrijving is 15 jaren, tenzij men vroeger doorhaling verzoekt, welke dan weêr in het »Bulletin" wordt bekend gemaakt.

De rechtsgedingen, naar aanleiding der merken ingesteld, komen voor de civiele rechtbank en worden behandeld »comme matières sommaires." De eigenaars van merken kunnen een request indienen, met overlegging van het proces-verbaal der inschrijving van het merk, bij den President der rechtbank, of zoo daar ter plaatse geen rechtbank is, bij den Kantonrechter, en hem verzoeken bevel te geven tot nauwkeurige beschrijving van het nagemaakte merk, met of zonder inbeslagname der producten, die met de nagemaakte merken voorzien zijn.

Wordt inbeslagname gevraagd, dan kan de rechter cautie-stelling bevelen. Indien eischer daarna binnen 14 dagen niet een civiele procedure of een strafactie instelt, vervalt de beschrijving en inbeslagname, behoudens vergoeding van kosten, schade en interessen, zoo daartoe gronden zijn.

Van alle producten voorzien, 't zij van den naam van een Franschman op het merk, 't zij van den naam van eene plaats of fabriek in Frankrijk, is de invoer verboden en zijn uitgesloten van transit en entrepot, en kunnen worden in beslag genomen, waar zij zich ook bevinden. Is de naam der plaats gelijkluidend met die in Frankrijk gelegen, dan moet de naam van het land vermeld worden.

Verder houdt de wet in eenige strafbepalingen. Wanneer men merken namaakt of nagemaakte merken gebruikt, of producten met nagemaakte merken verkoopt of te koop aanbiedt, wordt men gestraft met eene boete van 50 tot 3000 frcs., en hechtenis van 3 maanden tot 3 jaren, of ieder afzonderlijk.

Wie valschelijk merken nabootst, daarvan gebruik maakt, verkoopt of te koop aanbiedt; wordt gestraft met boete van 50 tot 2000 frcs., en hechtenis van 1 maand tot 1 jaar, of ieder afzonderlijk.

Verzachtende omstandigheden kunnen van invloed zijn op de mate der straf en het bedrag der op te leggen boete. Bij herhaling binnen vijf jaren wordt het maximum der straffen verdubbeld.

Ook kan de veroordeelde voor hoogstens 10 jaren ontzet worden van eenige rechten, b.v. het kiesrecht voor leden der Kamer van Koophandel, der handelsrechtbanken, enz.

Evenzoo kunnen goederen, voorzien van een nagemaakt of valschelijk nagebootst merk, worden verbeurd verklaard, daarenboven de werktuigen en stempels, die gediend hebben tot het plegen van het misdrijf; zelfs kan de rechter bevelen, dat die verbeurd-verklaarde goederen aan den eigenaar van het merk zullen worden uitgekeerd, boven de volledige vergoeding van kosten, schade en interessen, zoo daartoe gronden bestaan. Maar in ieder geval beveelt hij de vernietiging der nagemaakte of valschelijk nagebootste merken.

De wet van 26 November 1873, en het decreet ter uitvoering van die wet, behelzen eenige bepalingen aangaande het plaatsen door staatsambtenaren van een »timbre ou poinçon" op het gedeponeerde merk, ten bewijze der echtheid der producten.

Wie een »timbre" of »poinçon" op zijn merk wil geplaatst hebben, moet zijn merk inzenden in de hoofdplaatsen van departementen, daartoe aangewezen, of ten kantore van den waarborg van goud en zilver in 16 daartoe aangewezen steden, en daarbij voegen een afschrift van het procesverbaal der inschrijving van zijn merk, één exemplaar van het merk, gewaarborgd door den Griffier, een gelegaliseerde handteekening van den belanghebbende, en bij meerdere belanghebbenden, ook hunne gelegaliseerde handteekeningen.

De kosten zijn zeer gering en bedragen 1 centime tot 1 franc per »timbre", en 5 centimes tot 5 francs per »poinçon," naar gelang de aangegeven waarde der producten, waarop de etiquette moet geplaatst worden, 't zij van papier, 't zij van metaal.

Worden de producten door den eigenaar van het merk duurder verkocht dan de »timbre" of »poinçon" aangeeft, dan wordt hij gestraft met een boete van 100 tot 5000 francs; hij die de bekeuring doet ontvangt 1/4 van de opgelegde boete. Evenzoo bevat deze wet strafbepalingen tegen het namaken of bedriegelijk nabootsen van »timbre" of »poinçon", en geeft de Fransche consuls in het

buitenland de bevoegdheid proces-verbaal op te maken bij misbruik en de goederen over te maken aan de bevoegde autoriteit. Mocht de Staat nalaten den namaak of de vervalsching van »timbre" of »poinçon" te vervolgen in Frankrijk of in het Buitenland, dan zal de eigenaar van het merk eene vervolging kunnen instellen; terwijl reciprociteit wordt bepaald voor andere landen, waar de wetten of tractaten hetzelfde aan de Franschen waarborgen.

Het Decreet van 25 April 1893 houdt eenige bepalingen in aangaande internationale inschrijving. Dit is gebaseerd op het Arrangement van Madrid 1891. Men moet inzenden een request, waarbij de internationale inschrijving gevraagd wordt, en 3 exemplaren van het merk en het cliché, een postwissel groot 100 francs, terwijl zoowel de eigenaar als een van geregistreerde volmacht voorziene gemachtigde de inschrijving kan verzoeken.

België.

In België zijn de volgende wetten en besluiten van kracht aangaande de fabrieks- en handelsmerken.

1. »Arrête royal concernant l'établissement du »service spécial de la propriété industrielle »du 21 octobre 1884.
2. »Loi du 1er avril 1879 concernant les mar»ques de fabrique et de commerce (Moniteur »du 3me)".
3. »Arrêté royal du 7 juillet 1879 réglant l'ex»écution de la loi du 1er avril 1879.

4. »Arrête royal concernant l'enregistrement »international des marques de fabrique du »23 mai 1892".

Ingevolge art. 3 der wet van 5 juli 1884 werd bij Koninklijk Besluit van 21 october 1884 het reeds bestaande Bureau in het Ministerie van Handel, Nijverheid en Publieke werken voor octrooien, fabrieks- en handelsmerken, aangewezen en ingericht »en service spécial de la propriété industrielle."

De wet van 1 april 1879 op de fabrieks- en handelsmerken, krachtens Koninklijk Besluit van 7 juli 1879, den 1sten october daaraanvolgende in werking getreden, zegt, dat alleen hij, die het merk het eerst gebruikt heeft, dit kan laten inschrijven, en zonder inschrijving geen aanspraak kan maken op het uitsluitend gebruik van een merk. De inschrijving kan geschieden door Belgen en vreemdelingen, wier handelsinrichting binnen het Koningrijk gelegen is, en door Belgen en vreemdelingen, wier inrichting buiten het Koningrijk gelegen is, of door hunne gemachtigden, mits met dat land een tractaat gesloten zij, waardoor wederkeerig de Belgische merken beschermd worden.

Ter inschrijving zendt men drie exemplaren eener afbeelding van het merk met cliché in, bij de Griffie van het »Tribunal de Commerce" binnen welks ressort de handels-inrichting gelegen is; bestaat daar geen »Tribunal de Commerce", dan bij de Griffie van het »Tribunal Civil". De kosten bedragen 10 francs. De Griffier schrijft aanstonds

het merk in met vermelding van het beroep van den inschrijver, voor welke industrie het merk gebruikt zal worden, en dag en uur der inschrijving, tevens maakt hij eene beschrijving van het merk in de akte van inschrijving. Dit proces-verbaal wordt genummerd en onderteekend zoowel door den Griffier als door den inschrijver. Een afschrift van het proces-verbaal wordt dezen uitgereikt, en binnen 8 dagen moet de Griffier een afschrift zenden naar het Ministerie van Handel en Nijverheid.

Indien een vreemdeling of een Belg inschrijving verzoekt voor merken van eene handelsinrichting buiten het Koninkrijk gelegen, dan geschiedt de inschrijving door den Griffier van het »Tribunal de Commerce" te Brussel, hij zal dan in het proces-verbaal vermelden het land, waar de inrichting gelegen is en de diplomatieke Conventie, waarbij de reciprociteit is vastgesteld.

Een merk kan niet aan een ander overgaan dan met de fabriek of handelsinrichting, tot onderscheiding van welker waren het merk bestemd is. De inschrijving door den Griffier van een uittreksel der akte van overdracht is voldoende; dit uittreksel wordt door den Griffier overgeschreven in de afschriften, die aan den belanghebbende en aan het Ministerie moeten worden uitgereikt. De overschrijving wordt aangeteekend op den kant van de akte der oorspronkelijke inschrijving.

De inschrijving wordt algemeen bekend gemaakt door de Regeering in een »Recueil officiel des

marques de fabrique et de commerce" 1), hoogstens 6 maanden na het inzenden van het proces-verbaal bij het Ministerie van Handel en Nijverheid; dit Recueil wordt algemeen verkrijgbaar gesteld.

Aangaande de procedure om verzoek van doorhaling eener gedane inschrijving en den termijn binnen welken die aanvrage moet geschieden, vinden wij geen voorschriften in deze wet. De bepalingen van de algemeene wet zullen hier dus gelden.

Verder bevat de wet eenige strafbepalingen. Vervolging heeft echter alleen plaats op klachte. Zij, die een merk hebben nagemaakt, of een nagemaakt merk hebben gebruikt, worden gestraft met hechtenis van 8 dagen tot ten hoogste 6 maanden, en eene boete van 26 francs tot hoogstens 2000 francs, gezamenlijk of afzonderlijk opgelegd; bij herhaling binnen 5 jaren wordt eene hechtenis van hoogstens één jaar of eene boete van 4000 francs, gezamenlijk of afzonderlijk, opgelegd.

Bij verzachtende omstandigheden kan eene hechtenis beneden de 8 dagen en eene boete beneden de 26 francs worden opgelegd.

De voortbrengselen, die voorzien zijn van een nagemaakt merk, kunnen worden verbeurd verklaard, evenals de werktuigen en de gereedschappen, die gediend hebben tot het plegen van het

1) De eerste aflevering van dit Recueil is 1e Januari 1882 verschenen.

misdrijf, indien de veroordeelde eigenaar is dier werktuigen en gereedschappen.

De verbeurdverklaarde goederen kunnen den aanklager worden toegewezen, wanneer hij zich civiele partij gesteld heeft; en in ieder geval zal de rechtbank de vernietiging der nagemaakte merken kunnen gelasten.

Het Koninklijk Besluit van 23 Mei 1893 schrijft voor de formaliteiten, die men in acht moet nemen bij de internationale inschrijving. Deze steunen op het Arrangement en op het Reglement en zijn in hoofdzaak dezelfde als in de Nederlandsche wet voorkomen, met dit verschil dat de Belgische Regeering 2 exemplaren en 100 francs verlangt, de Nederlandsche 3 exemplaren en 55 gulden.

GUATEMALA.

Onze nasporingen om een wet op de fabrieks- en handelsmerken te ontdekken, zijn vruchteloos gebleven.

Als eenige wettelijke regeling van den industrieelen eigendom vonden wij een wet op de Octrooien van 27 mei 1886. In het »Trade marks Journal" lazen wij, dat de Wetgevende Macht een besluit heeft genomen strekkende om een Centraal Bureau ter bescherming van den industrieelen eigendom in te richten; de Guatemalteco (het officieel orgaan), dat ons den tekst van dat besluit zou mededeelen, werd tot heden niet door ons ontvangen.

Reeds in 1883 is Guatemala tot de Unie toegetreden!

ITALIË.

In Italië vinden wij de volgende wettelijke bepalingen:

1. »Legge concernente i marchi e i segni distintivi di fabbrica, 30 agosto 1868, n° 4577.
2. »Regio decreto che approva il regolamento »per l'esecuzione della legge 30 agosto 1868 »sui marchi e segni distintivi di fabbrica, 7 »febbraio 1869, n° 4860.
3. »Decreto per l'istituzione presso il Ministero »di Agricoltura, Industria e Commercio di »un ufficio speciale per la proprieta Indus»triale, 23 octobre 1884, n° 2750."

In Italië kan men merken gebruiken ter onderscheiding van voortbrengselen van handel en nijverheid, of van beesten van een bijzonder ras, dat men zelf gefokt heeft.

Wie zich het uitsluitend gebruik van een merk wil verzekeren, moet bij een der Prefecturen van het Koningrijk inzenden, twee exemplaren van het merk met de verklaring en opgave voor welke soort van waren het gebruikt wordt, en of het handelswaren zijn dan wel voortbrengselen, die men zelf heeft gefabriceerd; de aanvrage moet bevatten den naam en voornaam, den naam des vaders en de nationaliteit, zoowel van verzoeker als van den gemachtigde, zoo deze de aanvrage doet; de aanvrage wordt genummerd en onderteekend door hem, die deze inschrijving verzoekt en door hem, die deze in ontvangst neemt. De

kosten bedragen 40 liren, en het authentiek afschrift kost *l.* 1.40.

»L'Ufficio di prefettura" zal daarna onmiddelijk het merk inschrijven met bijvoeging van dag en uur, waarop het is aangeboden. Deze zendt afschrift binnen 5 dagen naar het Ministerie van Landbouw, Handel en Nijverheid. Daar worden zij overgeschreven in de registers en een afschrift wordt teruggezonden naar de Prefectuur, hetgeen daar bewaard blijft, of wel gezonden wordt naar eene Kamer van Koophandel, alwaar het voor een ieder ter inzage ligt. De bescherming begint met den dag der inschrijving bij »l'Ufficio di prefettura"; de wet houdt geen bepaling in hoelang die inschrijving van kracht blijft. De bekendmaking geschiedt in de »Gazette Ufficiale".

Ook vreemdelingen kunnen merken inschrijven mits zij de voorschriften der wet in acht nemen. Vraagt men de inschrijving van een merk, dat men reeds in het buitenland gebruikt, dan moet men opgeven den naam van het land, waar het gebruikt wordt en den naam der plaats, waar men de handelsinrichting heeft binnen het Koningrijk.

Alle stukken worden onderzocht en onderteekend door den Directeur, Chef der afdeeling, die aan het hoofd staat van den dienst van den industrieelen eigendom.

Degene, die een merk wil overnemen van den eigenaar moet daarvan bij gezegeld request de verklaring afleggen, en betaalt twee liren voor het

overschrijven der verklaring. Deze verklaring wordt eveneens bekend gemaakt in de »Gazette Ufficiale". De koopman mag niet zonder uitdrukkelijke toestemming van den fabrikant het door dezen gebezigde merk verwijderen; hij is bevoegd het zijne daar bij te voegen.

De strafbepalingen in deze wet voorkomende zijn vervangen door artt. 296 en 297 van het Wetboek van Strafrecht, dat op 1 Januari 1890 is in werking getreden. Zij bedreigen tegen dengene, die een merk namaakt of vervalscht, of daarvan gebruik maakt eene gevangenisstraf van 1 maand tot hoogstens 2 jaren en eene boete van 50 tot 5000 liren; tevens kan de rechter bekendmaking van het vonnis in een nieuwsblad bevelen. Al wie goederen met nagemaakte of vervalschte merken voorzien, invoert of verkoopt, zal gestraft worden met eene gevangenisstraf van 1 tot hoogstens 2 jaren en eene boete van 50 tot 5000 liren. In 1884 is in het Ministerie van Landbouw, Handel en Nijverheid opgericht een afzonderlijk bureau voor den industrieelen eigendom en een centraal depot voor octrooien, merken, enz.

De rechtsgedingen, die uit deze voorschriften kunnen voortspruiten worden voor de civiele rechtbank summier behandeld.

PORTUGAL.

1. »Lei instituindo uma divisão da industria no »ministerio dos Negocios das Obras publicas, »Commercio e Industria, de 14 de Maio de 1884."

2. »Lei concernente ás marcas de fabrica e de »commercio, de 4 de Junho de 1883."

3. »Regulamento de 23 de Outubro de 1883".

In Portugal worden de fabrieks- en handelsmerken slechts beschermd, wanneer zij wettig zijn gedeponeerd en ingeschreven bij het Ministerie van Openbare Werken, Handel en Nijverheid. Het gebruik van merken is vrij, behalve in de gevallen uitdrukkelijk bij wet of reglement aangewezen.

Als merk kan gebruikt worden ieder teeken ter onderscheiding van iemands waren; enkele woorden, letters of cijfers, niet in een bijzonderen vorm gebruikt, en merken, die voorstellingen of woorden bevatten in strijd met openbare orde of goede zeden, kunnen niet worden ingeschreven.

De inschrijving kan geschieden door de nationalen, door de vreemdelingen, die in Portugal een handel of industrie uitoefenen, maar ook door vreemdelingen, wier handel of industrie buiten Portugal gevestigd is, mits de wet van hun land wederkeerig dezelfde rechten en bescherming toekent aan de Portugeezen.

Hij, die het eerst een merk gebruikt heeft kan het laten inschrijven en zich verzetten tegen het deponeeren van een merk, dat niet genoegzaam is onderscheiden van het zijne. Dit verzet moet geschieden binnen 6 maanden na den dag der inschrijving; het verzet zal echter van geen waarde zijn, wanneer de oppossant zijn merk 6 maanden gebruikt heeft zonder het te deponeeren.

De inschrijving wordt verzocht bij het Ministerie

van Openbare Werken, afdeeling Industrie, met opgave van naam, woonplaats en beroep des verzoekers; de plaats, waar de handelsinrichting of industrie gelegen is; de soort van industrie en handel, waarvoor het merk bestemd is, en de beschrijving van het merk. Hierbij worden gevoegd 3 exemplaren van een afdruk van het merk op papier, en een getuigschrift, dat dit of een soortgelijk merk niet reeds is ingeschreven, hetgeen afgegeven wordt na voorafgaand onderzoek door de afdeeling »Industrie" van het Ministerie.

Een der exemplaren wordt opgeplakt in het register, de twee andere worden aan den belanghebbende teruggegeven; het eene met afschrift van het proces-verbaal der inschrijving, het andere om hem te dienen bij de aanvrage tot inschrijving van het proces-verbaal in het openbare register der handelsrechtbank. De inschrijving kan ook verzocht worden door een gevolmachtigde voorzien van een authentieke volmacht.

De Portugeesche wet heeft geen vast bedrag bepaald, dat bij de inschrijving moet gestort worden. Behalve zegel en belasting moet betaald worden: voor iedere bladzijde van het getuigschrift 500 reis (fl. 1,35); voor iedere bladzijde van het proces-verbaal der inschrijving 500 reis (fl. 1,35), en een vast recht van 1000 reis (fl. 2,70); voor het overschrijven van het proces-verbaal der inschrijving in het openbaar register der handelsrechtbank, een vast recht van 1000 reis (fl. 2,70) plus de gewone rechten, (die wij echter niet in

de wet aangegeven vonden.) Zoodat de kosten eener inschrijving bedragen pl. m. 3000 reis = fl. 8,10.

't Is verboden bij of in het merk den naam te plaatsen van een land of plaats waar de producten niet hun oorsprong hebben: den naam van eene fabriek of handelshuis, waar de producten niet vervaardigd zijn of niet verkocht worden enz.

Ieder industrieel of handelaar, die in zijn merk aangeeft het land of de plaats der productie of zijne fabriek of handelsinrichting, is verplicht tevens zijn handelsfirma of zijn eigen naam daarbij te schrijven. En wel in het bijzonder zal de wijnhandelaar, die in zijn merk het land of de streek vermelt, waar de wijn gemaakt is, verplicht zijn den naam der hoeve, waar gewoonlijk de wijn gemaakt wordt en de gemeente, waar zij gelegen is, daar bij te voegen.

De geldigheid der inschrijving is altijddurend; alleen bij overgang op een ander is vernieuwing der inschrijving noodig.

Daarenboven houdt de wet nog eene bepaling in, waarbij na aanvrage, wordt toegestaan aan diegenen, welke een merk wettig hebben gedeponeerd, een officieelen stempel op hun merk te plaatsen ten bewijze der echtheid; deze stempel wordt op het merk geplaatst door het Ministerie van Openbare Werken, Handel en Nijverheid. Voor iederen stempel is een recht van 200 reis (fl 0,54) te betalen.

Bij overdracht van merken is een geheel nieuwe

inschrijving, ten name van den nieuwen eigenaar, voorgeschreven.

Maandelijks worden de inschrijvingen met naam, datum, omschrijving van het merk enz. in het officieel orgaan bekend gemaakt.

Verder bevat de wet eenige strafbepalingen tegen het gebruiken van een anders merk, het vervalschen van merken, en het verkoopen van waren met zoodanige merken voorzien, en bepaalt als straf eene hechtenis van 1 maand tot 6 maanden en eene geldboete van 10,000 reis (fl 27,00) tot 100,000 reis (fl 270,00) gezamenlijk, of de boete, afzonderlijk op te leggen.

Wie een merk nabootst op zoodanige wijze, dat de kooper daardoor bedrogen wordt, zoo'n merk gebruikt, of goederen met zoo'n merk voorzien, verkoopt of te koop aanbiedt, zal gestraft worden met eene geldboete van 5000 reis (fl 13,50) tot 50,000 reis (fl 135,00).

Bij herhaling wordt het maximum der straf verdubbeld.

SPANJE.

1. »Real Decreto estableciendo las reglas á qué »tienen que sugetarse los fabricantes para »legitimar el uso y la propiedad de las marças »adoptadas como distintivas de los productos »de su industria, de 20 de novbre 1850.
2. »Real Orden mandando se entregue un certi»ficado para cada una de las marcas pedidas »por los fabricantes, cada vez que existe di-

»ferencia alguna entre las mismas, de 11 de »julio 1851.

3. »Real Orden declarando qué la propiedad de »las marcas de fabrica sea asimilada á la »propiedad mobiliaria, y determinando la ma»nera en que su trasmision ha de constar, »de 11 de abril 1858.

4. »Real Decreto suprimiendo la oficina especial »de los privilegios de invencion y de las »marcas de fabrica, de 11 de julio 1888.

5. »Real Decreto relativo á la proteccion tem»porera de la invenciones, marcas de fábrica »ó de comercio, dibujos y modelos industriales »figurando en las exposiciones internacionales, »de 16 de agosto 1888.

6. »Real Orden para la ejecucion del Decreto »relativo á la proteccion temporera de la »propiedad industrial durante las exposiciones »internacionales, de 29 agosto 1888.

7. »Real Decreto mandando que los depósitos »de marcas de fábricas sean acompañados de »clisés, determinando la forma en que deben »de publicarse las marcas, de 1 de septiembre »1888.

8. »Real Orden disponiendo que las denomina»ciones y los nombres pueden constituir una »marca de fabrica ó de comercio, de 12 de »febrero 1889.

9. »Real Decreto relativo al registro internacional »de las marcas de fabrica ó de comercio de »15 de diciembre 1893"

De nationalen en de vreemdelingen behoorende tot een Staat, met wien Spanje bij tractaat wederkeerige bescherming heeft bedongen, kunnen merken laten inschrijven; die merken mogen echter niet bestaan in de wapens der Koninklijke Familie, noch zonder uitdrukkelijke toestemming, in teekens van Spaansche orden. De aanvrage tot inschrijving wordt gedaan bij den Gouverneur der Provincie, waar de belanghebbende woont. Daarbij moet gevoegd worden eene cliché, eene nauwkeurige en duidelijke beschrijving van het merk, de opgave der soort van waren, waarvoor het merk gebruikt wordt en den naam van den eigenaar. Wanneer de wijze van aanbrengen of indrukken van het merk een geheim is van den belanghebbende, dan zal hij zulks bij de aanvrage vermelden en zal hij de verklaring van zijn procédé verzegeld kunnen inzenden. De getuigschriften van het in ontvangst nemen der aanvragen, worden door de Gouverneurs aan de belanghebbenden afgegeven; deze verzenden binnen 6 dagen de aanvragen en de andere stukken naar het Ministerie van Fomento.

Na een voorafgaand onderzoek, of het merk reeds vroeger voor dezelfde producten gebruikt werd, door den Directeur van het Conservatoir ingesteld, worden den belanghebbende de bewijsstukken der inschrijving afgegeven.

De kosten dezer inschrijving bedragen 100 real d. Vell. (fl. 12,50) te betalen binnen 3 maanden aan de kas der Universiteit.

De aanvragen om inschrijving worden om de

veertien dagen algemeen bekend gemaakt in de »Gaceta de Madrid", terwijl men zich dan tegen de inschrijving kan verzetten binnen 30 dagen, zoo men binnen het Koningrijk woont, en binnen 60 dagen zoo men in het buitenland woonachtig is; de Rechtbank beslist over het aangeteekende verzet.

De geldigheid der inschrijving is altijddurend. Bij overdracht van een merk is een nieuwe inschrijving vereischt binnen drie maanden, en moet men een authentiek uitstreksel van de akte van cessie of verkoop, of van de testamentaire beschikking inzenden.

De strafbepalingen zijn opgenomen in de artt. 291 en 292 van het Weboek van Strafrecht 1870, herzien in het jaar 1876.

Bij Koninklijk Besluit van 15 December 1893, werd de internationale inschrijving der fabrieks- en handelsmerken geregeld. Om deze te verkrijgen moet men inzenden:

a) een request, waarbij de internationale inschrijving bij het Bureau te Bern, gevraagd wordt.

b) een request, in duplo, gericht aan het Bureau te Bern, en geschreveven volgens vastgesteld model.

c) een cliché van het merk van bepaalde afmetingen.

d) 25 peseta's (pl. m. fl. 12,50) in papier aan den Staat te betalen.

e) een wissel »op zicht" betaalbaar te Bern aan order van het Bureau groot 100 francs.

f) eene volmacht, zoo de aanvrage niet door den belanghebbende geschiedt.

Deze internationale inschrijving blijft gedurende 20 jaren van kracht, maar kan daarna weder vernieuwd worden.

TUNIS.

1. »Loi du 25 Chaoual 1306 (3 juin 1889) sur »les marques de fabrique et de commerce.
2. »Décret du 1 Rabia-et-Tani 1310 (22 octobre »1892) concernant les marques de fabrique »et de commerce.
3. »Décret du 4 Rabia-et-Tani 1310 (25 octobre »1892) réglant l'exécution de l'Arrangement »concernant l'enregistrement international des »marques de fabrique ou de commerce".

De wetgeving op de fabrieks- en handelsmerken in Tunis is gemaakt in navolging van de in Frankrijk op dit stuk bestaande wetten en besluiten; in hoofdzaak komt zij dan ook daarmede overeen. De geringe verschilpunten zijn de volgende:

De drie exemplaren van de afbeelding van het merk en het cliché worden ingezonden bij de Griffie van de Rechtbank te Tunis. Een der drie exemplaren wordt door den Griffier in het register opgeplakt; een tweede exemplaar wordt binnen 5 dagen naar het »Bureau de la propriété industrielle du gouvernement tunisien" gezonden en daar in de archieven bewaard; het derde exemplaar wordt, voorzien van de handteekening van den Griffier en met vermelding van dag en uur der

inschrijving, den belanghebbende afgegeven. Bij het begin van ieder jaar worden al de merken, gedurende het afgeloopen jaar gedeponeerd, bekend gemaakt in het »Journal officiel de la Régence." Evenals in Frankrijk blijft de inschrijving gedurende 15 jaren van kracht; de vernieuwing geschiedt door eene nieuwe inschrijving.

Alleen de Fransche Rechtbanken zijn competent kennis te nemen van de processen, die naar aanleiding der fabrieks- en handelsmerken kunnen ontstaan; zij worden voor den burgerlijken rechter gebracht en summier behandeld.

Voor de internationale inschrijving te Bern behoeft men slechts twee exemplaren van het merk en het cliché in te zenden. De kosten bedragen 100 frc., te betalen aan het internationaal Bureau te Bern, en één franc te betalen aan de schatkist van Tunis. Deze aanvraag kan niet door een gevolmachtigde geschieden.

ZWITSERLAND.

1. »Loi fédérale concernant la protection des »marques de fabrique et de commerce, des »indications de provenance et des mentions »des récompenses industrielles, du 26 sep»tembre 1890.
2. »Réglément d'exécution pour la loi fédérale »du 26 septembre 1890 concernant la pro»tection des marques de fabriques et de com»merce, des indications de provenance et »des mentions de récompenses industrielles, »du 7 avril 1891.
3. »Arrêté du conseil fédéral touchant l'exécu»tion de l'Arrangement concernant l'enregi»strement international des marques de fa»brique ou de commerce, conclu à Madrid »le 14 avril 1891, du 19 août 1892."

De Zwitsersche wetgeving bevat zeer uitvoerige bepalingen op de fabrieks- en handelsmerken. De inschrijving van een merk kan worden gevraagd door industrieelen en handelsfirmas, die den zetel hunner productie in Zwitserland hebben, en handelaren, die daar hun handelshuis hebben gevestigd; door industrieelen en handelaren gevestigd in Staten, welke met Zwitserland bij tractaat wederkeerig inschrijving hebben bedongen, mits zij het bewijs leveren, dat hunne merken beschermd zijn in het land, waar zij hunne industrie uitoefenen, of handelsinrichting gevestigd hebben. 't Is verboden de wapens van Staten, enz. of afbeeldingen strijdig met de goede zeden, als merk te gebruiken. In rechten kan het gebruik van een merk niet worden betwist, dan nadat het wettig is gedeponeerd en ingeschreven. Zoolang het tegendeel niet is bewezen, wordt hij, die een merk wettig heeft gedeponeerd, geacht de rechthebbende te zijn.

De aanvrage tot inschrijving van een merk geschiedt bij het »Bureau fédéral de la propriété intellectuelle". De verzoeker, of zijn gemachtigde, voegt bij zijne verklaring, die onderteekend is en zijn woonplaats en beroep moet vermelden, twee

exemplaren van het merk of eene duidelijke afbeelding, met beschrijving voor welke soort van waren het gebruikt wordt; een cliché, dat na de bekendmaking der inschrijving teruggegeven wordt, en daarbij het vastgestelde bedrag van 20 frcs.

Na de aanvrage der inschrijving onderzoekt het Bureau of het merk voldoet aan de wettelijke voorschriften. Medailles, diploma's en dergelijke, behaald op tentoonstellingen, mogen, met vermelding van datum en naam der tentoonstelling, gebruikt worden voor merken op de producten of op de verpakking, door de personen en handelshuizen, welke deze hebben ontvangen; zij mogen echter niet gebezigd worden op eene andere soort van waren, dan voor welke zij zijn uitgereikt.

Is een merk in zijne hoofdteekening niet nieuw, dan geeft het Bureau daarvan kennis aan den belanghebbende, die zijne aanvrage kan handhaven, veranderen of intrekken. Het Bureau kan de inschrijving weigeren: 1° wanneer aan de voorwaarden in de wet gesteld niet is voldaan; 2° wanneer het hoofdbestanddeel van het merk bestaat uit een wapen, of in strijd is met de goede zeden (de bevoegde macht kan de doorhaling van zoo'n merk bevelen, wanneer dit bij vergissing zou zijn ingeschreven); 3° wanneer meerdere personen te gelijkertijd een zelfde merk willen deponeeren; 4° wanneer het merk een valsche aanwijzing van herkomst draagt, of den naam van eene fictieve handelsinrichting bevat; 5° wanneer in het merk

eereteekens zijn aangebracht, welke de inzender niet bevoegd is te dragen.

Weigert het Bureau de inschrijving van een merk dan kan de belanghebbende zich binnen 3 maanden tegen die weigering verzetten bij het »Département fédéral"; wordt de weigering van het Bureau gehandhaafd, dan kan men wederom binnen 3 maanden tegen deze beslissing opkomen bij de »Conseil fédéral", die in hoogste instantie beslist.

De aanvrage wordt onmiddellijk in het register overgeschreven met vermelding van uur en dag van depot en inschrijving, en van den dag der openlijke bekendmaking, die binnen 14 dagen na de inschrijving kosteloos geschiedt door het Bureau in het officieele orgaan. De duur der bescherming is 20 jaren; door het Bureau wordt aan belanghebbenden kennis gegeven, dat de bescherming ten einde loopt. Is de vernieuwing der inschrijving daarna niet binnen 6 maanden gevraagd, dan wordt het merk doorgehaald. Vernieuwt men de inschrijving van een merk, zoo moet men dezelfde formaliteiten in acht nemen als bij eerste inschrijving en 20 frcs. storten.

Wie gedurende 3 achtereenvolgende jaren zijn merk niet gebruikt heeft, is vervallen van de bescherming.

Een doorgehaald merk kan, voor dezelfde soort van waren, door een ander niet gedeponeerd worden, dan na verloop van 5 jaren.

Een merk kan niet op een ander overgaan dan

met de handelsinrichting ter onderscheiding van welker waren het merk gebruikt werd. Deze overdracht wordt aangeteekend in het register tegen overgave van een gelegaliseerd bewijsstuk; de kosten bedragen 20 frcs; zij heeft tegenover derden alleen kracht na de bekendmaking in het officieel orgaan.

Veranderingen in merken worden, na kennisgeving door den belanghebbende, aangeteekend in het register en openlijk bekend gemaakt in het officieel orgaan; de kosten zijn 10 frcs.

In art. 35 bepaalde de wet, dat de »Conseil fédéral" eene tijdelijke bescherming van hoogstens 2 jaren kan verleenen aan de merken, die geplaatst zijn op producten op Zwitsersche tentoonstellingen gebracht en afkomstig uit Staten met welke op dit stuk geene overeenkomst is getroffen.

Eigenaardig is de volgende bepaling voorkomende in art. 24 van het »Réglément d'exécution":

»Le Bureau fédéral de la propriété intellectuelle »peut, avec l'autorisation du département refuser »de continuer des rapports avec des intermédiaires »dont la manière d'agir vis-à-vis du Bureau ou du »public aurait donné lieu à des plaintes sérieuses,"

»Dans le règle, les relations entre le Bureau »et lesdits intermédiaires sont interrompues une »première fois pour la durée d'un mois; si, après »cela, la conduite de ces personnes donne lieu à »de nouvelles plaintes, la mesure peut être renouvelée pour une durée plus longue, ou la cessa»tion des rapports peut devenir définitive."

»Les mesures disciplinaires prises contre les »intermédiaires doivent être enregistrées au Bu»reau fédéral, avec indication des motifs qui les »auront provoquées; elles seront publiées, sans »indication des motifs, dans l'organe officiel dé»signé à cet effet."

Verder houdt de wet in eenige strafbepalingen:

Met eene boete van 30 tot 2000 frcs, of eene hechtenis van 3 dagen tot 1 jaar, gezamenlijk of afzonderlijk opgelegd, wordt gestraft hij, die het merk van een ander namaakt of nabootst, zijne producten van zoo'n merk voorziet, die goederen verkoopt of te koop aanbiedt, of tot het plegen van deze misdrijven opzettelijk heeft medegewerkt, of derzelver uitvoering opzettelijk mogelijk of gemakkelijk heeft gemaakt. Er wordt geen strafvervolging ingesteld bij eenvoudig verzuim, onvoorzichtigheid of nalatigheid; behoudens de civielrechterlijke actie tot schadevergoeding.

Ambtshalve of op klachte wordt vervolgd, hij die ten onrechte op zijne merken eene wettige inschrijving heeft voorgewend. Deze wordt gestraft met eene boete van 30 tot 500 francs, of eene hechtenis van 3 dagen tot 3 maanden.

Bij herhaling worden de straffen verdubbeld.

De burgerlijke of de strafactie kan worden aangebracht door den bedrogen kooper, of door hem, die recht heeft op het merk; wat het misbruik maken van medailles, diploma's enz. van tentoonstellingen betreft, ieder fabrikant of industrieel, die

dezelfde soort van waren produceert als valschelijk voorzien zijn van die teekens, kan eene vordering tegen den bedrieger instellen.

De rechtbank kan in beslagname bevelen der werktuigen en gereedschappen, die gediend hebben tot den namaak, alsmede der producten, welke met die merken voorzien zijn. Evenzoo kan de rechtbank de in beslag genomen goederen verbeurd verklaren en hunne waarde gebruiken tot dekking der onkosten, en tot vergoeding van kosten, schade en interessen ; zij kan bekendmaking van het vonnis in eenige dagbladen bevelen.

Zelfs in geval van vrijspraak kan de rechtbank de vernietiging bevelen der ongeoorloofde merken, der met deze merken voorziene producten en verpakkingen, en der gereedschappen en werktuigen, welke tot het namaken gebruikt zijn.

Wie zijne merken internationaal wil beschermd zien, zendt aan het »Bureau fédéral de la propriete intellectuelle" te Bern, twee exemplaren eener aanvrage tot inschrijving volgens vastgesteld model, een cliché van het merk, een postwissel ad 105 francs, waarvan 100 frcs voor de internationale inschrijving en 5 frcs voor de Zwitsersche schatkist, en een volmacht, indien de aanvrage door een gemachtigde geschiedt.

DE NEDERLANDSCHE WETGEVING
OMTRENT
FABRIEKS- EN HANDELSMERKEN.

A. Voor het Rijk in Europa.

Hoe werd onder de in 1885 gewijzigde wet van 1880 eene inschrijving van fabrieks- en handelsmerken verkregen?

Wie zich het uitsluitend recht op het gebruik van een bepaald merk wilde verzekeren, moest beginnen met aan den Griffier der Arrondissements-Rechtbank zijner woonplaats in te zenden twee onderteekende exemplaren eener duidelijke afbeelding en nauwkeurige beschrijving van de soort van waren, waarvoor het merk bestemd was, benevens fl. 10. Woonde men in het Buitenland, dan had de inzending plaats bij de Arrondissements-Rechtbank te Amsterdam, met keuze van woonplaats binnen het Rijk in Europa. De griffier maakte van deze inzending terstond aanteekening

in een register en gaf daarvan kennis aan den inzender, terwijl hij het eene exemplaar van het merk behield, en het andere opzond naar het Departement van Justitie. De Minister van Justitie plaatste eenmaal in de maand een opgave van de ingezonden merken in de Nederlandsche Staatscourant; de inzenders hunnerzijds in een der couranten hunner woonplaats. Gedurende 6 maanden hadden derden, benevens de Officier van Justitie, het recht in bepaalde gevallen in verzet te komen tegen de inschrijving van het ingezonden merk bij een verzoekschrift aan de Arrondissements-Rechtbank gericht. Was er geen verzet gedaan na verloop dier zes maanden dan werd het ingezonden merk ter Griffie der Arrondissements-Rechtbank ingeschreven, met kennisgeving aan het Departement van Justitie. Aldaar werd het merk eveneens ingeschreven en daarvan publicatie gedaan als boven. Dan eerst had de inschrijving kracht tegenover derden. Toch werd haar terugwerkende kracht toegekend tot den dag der inzending met het oog natuurlijk op gelijke inzending gedurende de zes maanden, waarin het verzet was toegestaan, en dus des inzenders recht nog in suspenso was. Was er wel verzet aangeteekend, dan besliste de Rechtbank in raadkamer; hooger beroep van de beslissing des rechters was niet toegelaten, binnen één maand na den dag der beslissing kon beroep in Cassatie worden ingesteld. De inschrijving van het merk verviel op verzoek van den rechthebbende of door tijdsverloop van

15 jaren, tenzij vernieuwing was aangevraagd op den voet als boven voor de eerste inschrijving was vastgesteld. Merken, door buitenlanders ingezonden, moesten op dezelfde wijze worden ingeschreven, om hier te lande bescherming te genieten, terwijl Nederlandsche merken, ingeschreven in de Staten, die de overeenkomst te Parijs van 20 Maart 1883 hadden gesloten, gelijke bescherming genoten als die der ingezetenen van genoemde Staten.

In deze regeling is bij de wet van 30 Sept. 1893, Stbl. no. 146, een ingrijpende verandering gebracht. In de »Memorie van Toelichting" zegt de Regeering, dat zij het niet wenschelijk acht een gewijzigde wet in te dienen, daar deze gevaar zou loopen zeer onduidelijk te worden. »In dezelfde artikelen »zouden alsdan zeer uiteenloopende wijzen van »inzending van merken moeten behandeld worden, »namelijk de inzending:

1°. »van merken uit Nederland afkomstig, waar»voor alleen hier te lande bescherming ver»langd wordt;

2°. »van die, welke hier op grond van art. 6 der »internationale overeenkomst van 1883 wor»den ingezonden;

3°. »van die, welke hier worden ingezonden ter »internationale inschrijving;

4°. »van die uit andere Staten afkomstige inter»nationaal ingeschreven merken, die voor het »Rijk en de Koloniën en bezittingen bestemd »zijn;

5°. »van de merken in de koloniën en bezittingen »aangeboden ter internationale inschrijving.

»Indien deze verschillende rubrieken werden gesplitst in even zoovele of althans eenige paragrafen of hoofdstukken, zouden onderscheidene lastige »herhalingen of verwijzingen noodig zijn.

»Daarenboven heeft de practijk eenige leemten »en gebreken in de bestaande wet doen kennen, »welker verbetering naar het oordeel der Regeering »bij eene eventueele herziening niet mag worden »verzuimd".

Tengevolge van de internationale overeenkomst van 20 maart 1883 moest in elk der toegetreden Staten een Bureau voor internationale inschrijvingen worden aangewezen. 1)

Werd nu hiermede eene afdeeling van het Departement van Justitie belast, dat reeds een drukke taak had door de inschrijving van Nederlandsche merken volgens opgave van de Griffiers van de Arrondissements-Rechtbanken, dan zouden de werkzaamheden dezer afdeeling aanzienlijk vermeerderen, terwijl deze twee wijzen van inschrijving niet ter vereenvoudiging zouden strekken. Daarom stelde de Regeering voor een afzonderlijk bureau voor den industrieelen eigendom in te stellen, waar alle daarmede verbandhoudende werkzaamheden zouden worden verricht, daarbij in het oog houdende de mogelijkheid van een octrooiwet, die eene bijzondere administratie zou vorderen, welke ook door dit Bureau zou kunnen worden waargenomen. De Directeur en overige ambtenaren van dit Bureau zouden door de Kroon worden benoemd, terwijl de verdere regeling zou worden opgedragen aan het hoofd van het Departement van Justitie. Zoo is dan nu bij het Ministerie van Justitie een Bureau ingesteld voor industrieelen eigendom, waar alle fabrieks- en handelsmerken zoowel internationale als Nederlandsche, moeten worden ingeschreven.

1) Zie Bijlage I, art. 12.

Het belangrijkste verschilpunt, dat er tusschen deze wet en de vroegere is, ligt in het tijdstip, waarop de bescherming van het ingezonden merk voor den belanghebbende aanvangt. Terwijl onder de oude wetgeving dit recht op bescherming pas perfect werd, hoewel met terugwerkende kracht, nadat de inzending gedurende zes maanden ter kennis van het publiek was geweest, en na verloop van dien tijd, zonder dat daartegen verzet was gedaan, door den Griffier der arrondissements-rechtbank in zijn register was ingeschreven, treedt nu de bescherming terstond in werking, zoodra het ingezonden merk aan het Bureau voor den industrieelen eigendom is ingeschreven, behoudens het recht van derden en van den Officier van Justitie, om zich bij verzoekschrift te wenden tot de Arrondissements-Rechtbank te 's Gravenhage, ten einde de inschrijving worde nietig verklaard. Die nietigverklaring kan gevraagd worden niet alleen door hem, die reeds vroeger een zelfde of

niet genoegzaam onderscheiden merk heeft gedeponeerd, maar ook door hem, die beweert het merk eerder gebruikt te hebben dan de inschrijver, al zou hij zelfs de laatste jaren dat merk niet meer hebben gebruikt, mits het laatste gebruik maar niet langer dan drie jaren geleden zij (art. 3). In het algemeen wordt nu iemand, die inschrijving vraagt, gehouden voor eerst-gebruiker, tenzij een ander kan bewijzen, dat hij een zelfde merk voor dezelfde soort van waren vroeger dan de inschrijver gebruikte.

Hier strekt de bescherming der wet zich uit zelfs over het nog niet ingeschreven, maar toch reeds eenigen tijd in gebruik zijnde merk, en wel om billijkheidsredenen. Het zou toch hard zijn, als een fabrikant, niet wetende of zijn waar aftrek zal vinden, en de kosten van inschrijving van een merk nog ontziende, zich de voordeelen van een inschrijving ontnomen zag, door den eersten den besten, die het waagde, voor dezelfde soort van waren, een zelfde merk te doen inschrijven. Nu kan hij het merk gebruiken, zoolang hij wil en wordt de koopwaar goed verkocht, later tot inschrijving overgaan; mocht een ander de inschrijving van een zelfde merk, voor dezelfde soort van waren, verzoeken, dan zal hij zich met vrucht kunnen verzetten.

Eene nieuwe bepaling in de Merken wet is de overgang van een reeds ingeschreven merk aan een ander persoon. De oude wet kende dit niet, doch de practijk behielp zich door die inschrijving op verzoek van den rechthebbende te doen doorhalen en het merk opnieuw in te zenden ten name van dengene, aan wien de rechthebbende zijn zaken overdroeg; of wel, door enkel het merk opnieuw te deponeeren, nadat zekerheid was gekregen, dat hij, die vroeger recht verkreeg, zich daartegen niet verzetten zal; of eindelijk, door ten overstaan van den Griffier bij de Rechtbank een akte van overdracht van het merk te doen opmaken. Dit laatste hulpmiddel gaf, waar de Griffier bij geene wetsbepaling tot het passeeren van zoodanige akte bevoegd is verklaard, natuurlijk geen voldoende rechtszekerheid, terwijl het opnieuw deponeeren aan het gevaar blootstelt, dat derden, hetzij op goede gronden, hetzij zonder deze, daartegen opkomen. In koopakten betreffende fabrieken enz., wordt meermalen melding gemaakt van merken, doch dergelijke overeenkomsten kunnen geene verandering brengen in de rechten uit de inschrijving van een merk voortvloeiende, indien daaromtrent geene uitdrukkelijke bepaling bestaat. In de nu geldende wet geschiedt de overgang van een merk door aanteekening in het register, waarbij als voorwaarde gesteld is, dat tevens de fabriek of handelsinrichting, tot onderscheiding van welker waren het merk bestemd is, aan denzelfden persoon is overgegaan.

Het bewijs hiervan wordt geleverd door overlegging van een gewaarmerkt uittreksel van de betrekkelijke akte aan het Bureau voor den industrieelen eigendom. Deze voorwaarde is echter

alleen van kracht voor de Nederlandsche merken. Ten aanzien van internationale merken kan in de Nederlandsche wet die voorwaarde niet worden opgenomen, omdat in elken toegetreden Staat eenvoudig alle wijzigingen ten opzichte van den eigendom van een internationaal merk in het land van oorsprong voorgekomen, moeten aanvaard worden. Art. 9 van het »Arrangement" 1) zegt uitdrukkelijk, dat het Bureau in het land van oorsprong o.a. alle »transmissions" mededeelt aan het Internationaal Bureau, dat ze inschrijft, ter kennis brengt van de Bureaux der andere rijken en openbaar maakt in zijn »Journal".

Eindelijk vinden wij in de thans geldende wet nog eenige slot- en overgangsbepalingen.

In de eerste plaats worden reeds ingeschreven merken in bescherming gelijk gesteld met de nieuwe merken; de wet heeft hier dus een soort terugwerkende kracht verkregen. In de tweede plaats worden alle merken, die volgens de oude wetgeving nog verkeeren in het stadium tusschen de inzending en de inschrijving, door de zorg van het Bureau onverwijld ingeschreven, op schriftelijke aanvrage van den inzender, behoudens de mogelijke weigering van den Directeur om dit te doen. Deze weigering is natuurlijk niet geoorloofd, indien reeds zes maanden verloopen zijn sedert de openbaarmaking in de Staatscourant van de inzending; even-

1) Zie Bijlage V.

min is dan een verzoek tot nietigverklaring der inschrijving meer ontvankelijk. Indien verzoeken of vorderingen tot het verbieden der inschrijving reeds bij een der rechterlijke colleges zijn aanhangig gemaakt, dan zullen deze door dat college worden behandeld en afgedaan volgens de nieuwe wet, als strekten zij tot nietigverklaring der inschrijving.

In de wet komen geene Strafbepalingen voor, deze vindt men in artt. 337, 338 en 339 van het wetboek van Strafrecht.

Met het indienen dezer wet, die een uitvloeisel is van de internationale regeling op dit gebied, heeft de Regeering een belangrijken stap gedaan op den weg van internationale bescherming van den industrieelen eigendom, doch het is slechts één stap. De Minister heeft intusschen de mogelijkheid reeds laten doorschemeren in de Memorie van Toelichting op zijn wetsontwerp, dat deze stap misschien door andere gevolgd zal worden. Wij bedoelen de mogelijke wederinvoering van octrooien van uitvinding en de wettelijke regeling daarvan. Reeds is aan eenige Kamers van Koophandel een ontwerp dier wettelijke regeling rondgezonden met het verzoek, dat zij haar gevoelen daaromtrent zouden mededeelen.

Beschouwen wij thans de Nederlandsche wet eenigszins nader.

Wie heeft recht tot uitsluitend gebruik van een merk?

Het antwoord geeft art. 3: »hij die het eerst

»van het merk in het Rijk in Europa of in de ko-
»loniën of bezittingen in andere werelddeelen heeft
»gebruik gemaakt, doch alleen voor die soort van
»waren, waarvoor het door hem gebruikt is, en
»niet langer dan drie jaren na het laatste ge-
»bruik."

Onder de wet van 1880 werd het recht op een merk verkregen door en tengevolge van de inschrijving. Dit stelsel heeft men in Nederland laten varen op het voorbeeld der nieuwere wetgevingen van andere Staten. 1)

Het recht op een merk ontstaat voor hem, die er het eerst gebruik van heeft gemaakt, d. i. die zich dat merk, die teekening, die voorstelling het eerst heeft toegeëigend, onafhankelijk van zekere formaliteiten door de wet voorgeschreven. Dit recht tot gebruik heeft natuurlijk alleen waarde, indien de eerst gebruiker, daarop een recht erlangt met uitsluiting van alle anderen, daarom behoort ieder eerstgebruiker van een merk bevoegd te zijn aan derden het gebruik van zijn merk te ontzeggen en de wet, die hem ter bescherming van zijn recht tegen anderen een uitsluitend recht toekent, zal dan ook bepalingen moeten bevatten, welke de eerst-gebruiker moet inachtnemen bij de verdediging van zijn recht op een merk tegenover derden.

De eenige bepaling, die de Nederlandsche wet dienaangaande inhoudt, vinden wij in art. 10, waar

1) b. v. Zwitserland, België, Frankrijk en Groot-Brittanje.

den eerst-gebruiker de bevoegdheid wordt gegeven zich binnen 6 maanden bij de Arrondissements-rechtbank te 's Gravenhage te verzetten tegen een ingeschreven merk, dat geheel of in hoofdzaak overeenstemt met het zijne. Bewijst hij dan zijn eerder gebruik dan zal de Rechtbank bij vonnis de inschrijving nietig verklaren.

Maar wat zal de eerst-gebruiker moeten doen om zich te verzetten tegen het niet door inschrijving zich openbarend gebruik van zijn merk door een ander?

Heeft de eerst-gebruiker zijn merk gedeponeerd en zijn de 6 maanden van verzet verloopen, dan zal hij met het exemplaar van de afbeelding en de beschrijving door het Bureau te 's Hage gewaarmerkt met bijvoeging van de dagteekening, waarop de inschrijving in het register heeft plaats gehad, gemakkelijk zijn uitsluitend recht bewijzen. Maar wanneer ook de eerst-gebruiker niet gedeponeerd heeft (tot deponeeren is hij niet verplicht), dan zal hij zich moeten beroepen op art. 3 der Nederlandsche merkenwet. Hij bewijze zijn eerst-gebruik en bovendien, dat de gedaagde eenzelfde merk bezigde; dit is voldoende om hem in zijne vordering ontvankelijk te doen zijn. De rechter zal dan zijn uitsluitend recht uitspreken en den gedaagde verder gebruik van het merk moeten verbieden.

In beide gevallen zal hij kunnen verzoeken, dat de gedaagde tot schadevergoeding worde veroordeeld. Immers, door het eerst-gebruik heeft eischer

een *uitsluitend recht* op het gebruik van dit merk gekregen (art. 3 der wet); uit dit uitsluitend recht volgt, dat niemand anders dan de eerst-gebruiker het merk mag bezigen, dat ieder, die dit merk later toch gebruikt, dit uitsluitend recht schendt, niet nakomt de op hem rustende onthoudingsplicht, en mitsdien, volgens art. 1280 B. W. aansprakelijk is voor alle schade, daaruit door den rechthebbende geleden, *voor zoover* althans hij zich niet disculpeeren kan door een beroep op een vreemde oorzaak welke hem niet kan worden toegerekend". Bewijst de gedaagde niet het bestaan dier disculpeerende omstandigheden, dan zal hij tot zoodanige schadevergoeding worden veroordeeld als de rechter op eischers vordering zal meenen te behooren.

Bij dit vonnis, zal de vaststelling van het bedrag der aan eischer, door het onrechtmatig gebruik van zijn merk, toegebrachte schade, niet enkel ten aanzien der *tot dus ver* te zijnen nadeele gepleegde namaak, behoeven te geschieden. Neen, op verlangen des eischers, zal door den rechter, *ook in het algemeen* kunnen uitgemaakt worden, hoe groot het bedrag der schade is, welke eischer in redelijkheid mag geacht worden, van soortgelijke inbreuk op zijn merk te ondervinden, als waartegen door hem, in het onderwerpelijk proces werd opgekomen. En als consequentie daarvan zal zoodanige uitspraak den gedaagde dan ook kunnen veroordeelen, om aan eischer even zoovele malen dit aldus vastgestelde schadebedrag te voldoen, als gedaagde een inbreuk op zijn uitsluitend recht reeds mocht heb-

ben gepleegd of zich daaraan, *in het vervolg*, nog mocht schuldig maken. 1).

Hoe wordt een merk ingeschreven?

De »belanghebbende", dus Nederlander of vreemdeling, zendt aan het »Bureau voor den industrieelen eigendom" te 's Hage een voldoend cliché van het merk, dat hij wenscht ingeschreven te zien; het merk mag echter geene woorden of voorstellingen bevatten in strijd met de openbare orde of de goede zeden; noch, zij het ook met geringe afwijking, een wapen van het Rijk, eene provincie, gemeente of eenig ander publiekrechtelijk lichaam. Bij het cliché ter lengte en breedte van ten minste 1,5 en ten hoogste 10 centimeters en ter dikte van 2,4 centimers, worden gevoegd twee exemplaren eener duidelijke afbeelding en nauwkeurige daarmede overeenstemmende beschrijving van het merk met opgave van de soort van waren, waarvoor het merk bestemd is, en de woonplaats van den inzender. Tegelijk met de inzending is een bedrag van 10 gulden te voldoen, waarvan in geen

---

1) Zie de arresten, door het Gerechtshof te Utrecht, op 9 Mei 1870 (W. n° 3224) en 26 April 1875 (W. n° 3850) gewezen, tusschen den heer Doude van Troostwijk als eischer en de voormalige Rijnspoorweg-Maatschappij als gedaagde, ter zake van het verzuim der door laatstgenoemde, bij het aanleggen van den weg, op zich genomen verplichting om alle treinen te Nieuwersluis te doen stoppen. Vergel. daarover ook het keurig opstel van Prof. Drucker in het Rechtsgel. Magazijn van 1892, blz. 176–242.

geval teruggave geschiedt; noch indien de Directeur weigert het merk in te schrijven, noch indien door den Rechter de inschrijving wordt nietig verklaard, 't zij op vordering van den Officier van Justitie, 't zij op verzoek van hem, die tegen de inschrijving is in verzet gekomen. Dit ingezonden merk wordt binnen drie dagen ingeschreven in een daartoe bestemd register; één der bijgevoegde afbeeldingen krijgt de inzender gewaarmerkt met bijvoeging van de dagteekening en het nommer, waaronder de inschrijving in het register plaats heeft, terug; het andere exemplaar verblijft bij het Bureau, terwijl het cliché dient tot het maken van afbeeldingen ter openbaarmaking. Op den 1sten van elke maand worden de in de vorige maand ingeschreven merken, door de zorg van het Bureau in afzonderlijke bijlagen van de Staatscourant bekend gemaakt. Het cliché kan men daarna desverlangd terug ontvangen, terwijl de afzonderlijke bijlagen der Staatscourant algemeen verkrijgbaar worden gesteld. Dit wat de inschrijving betreft van fabrieks- en handelsmerken in het Rijk in Europa of in de koloniën en bezittingen in andere werelddeelen, waarbij dient te worden opgemerkt, dat er in die koloniën of bezittingen hulpbureaux zijn gevestigd tot inschrijving der aldaar ingezonden merken; zoo is in Nederlandsch Indië daartoe aangewezen het Departement van Justitie aldaar, en in Suriname en Curaçao de parketten der Procureurs-Generaal bij de Hoven van Justitie.

Wenscht een Nederlander of vreemdeling binnen het Rijk in Europa wonende of althans daar zijn voornaamste inrichting van handel of nijverheid hebbende, zich ook de bescherming te verzekeren van zijn ingezonden merk in de landen, toegetreden tot het boven vermelde »Arrangement", dan zendt hij aan het Bureau voor den industrieelen eigendom nog drie exemplaren, waarvan één onderteekend, eene duidelijke afbeelding van dat merk en een cliché eveneens boven genoemd, en de som van 55 gulden, waarvan eveneens in geen geval teruggave geschiedt. Dat cliché wordt niet teruggegeven; het wordt opgezonden naar het Internationaal Bureau te Bern en, na gemaakt gebruik voor de publicatie, aldaar behouden ingevolge art. 2B van het Réglément pour l'exécution de l'Arrangement". Genoemd Bureau zorgt dan voor de onverwijlde inschrijving aan het Internationaal Bureau te Bern. Deze inschrijving wordt gepubliceerd in »Les marques internationales", supplément de la »Propriété industrielle", het officieel orgaan van het Internationaal Bureau, dat afzonderlijk algemeen verkrijgbaar wordt gesteld, hetgeen in de Nederlandsche Staatscourant telkens wordt medegedeeld.

Beide, zoowel de internationale als de Nederlandsche inzending, kan geschieden door een schriftelijk daartoe gemachtigde van den belanghebbende.

De bepaling, dat de gestorte gelden in geen geval worden teruggegeven, is op aandrang der Tweede Kamer in de wet gevoegd om processen te vermijden tegen de administratie, gevoerd door

personen, die hun ter inschrijving ingezonden merk door den Directeur van het Bureau zagen geweigerd. Hem is daartoe in art. 9 uitdrukkelijk de bevoegdheid gegeven, zoowel een merk, dat in Nederland gedeponeerd, als een buitenlandsch merk, waarvan door tusschenkomst van het Internationaal Bureau te Bern in Nederland inschrijving gevraagd wordt, zal de Directeur kunnen weigeren, wanneer het merk geheel of in hoofdzaak overeenstemt met hetgeen voor dezelfde soort van waren ten name van een ander is ingezonden of indien het bevat woorden of voorstellingen in strijd met de openbare orde of de goede zeden of indien het, zij het ook met eene geringe afwijking een Nederlandsch wapen van Rijk, provincie, gemeente of eenig ander publiekrechtelijk lichaam nabootst.

Van die weigering wordt binnen drie dagen na den dag der ontvangst van het merk aan den inzender of aan het Internationaal Bureau te Bern kennis gegeven. De Nederlander of vreemdeling, die een merk nationaal wenscht te deponeeren kan binnen ééne maand bij door hem of zijn gemachtigde onderteekend verzoekschrift, zich wenden tot de Arrondissements-Rechtbank te 's Hage, ten einde de inschrijving worde bevolen; mocht men geene woonplaats binnen het Rijk in Europa hebben, dan moet men woonplaats binnen het Rijk kiezen, de vreemdeling of zijn gemachtigde, die door tusschenkomst van het Internationaal Bureau te Bern de inschrijving verzocht heeft, kan gelijk verzoekschrift met vermelding der gekozen

woonplaats binnen het Rijk, binnen 6 maanden inzenden.

Deze termijnen zijn fataal, zoodat, indien zij verloopen zijn op den dag, waarop het verzoekschrift ter Griffie is ingediend, door de Rechtbank op dit request geen recht meer kan worden gedaan.

Behalve het register, waarin het merk ter nationale, en dat, waarin het ter internationale bescherming wordt ingeschreven, heeft Mr. Snijder van Wissenkerke, Referendaris aan het Departement van Justitie, en thans met de functie van Directeur van het »Bureau voor den industrieelen eigendom" tijdelijk belast, nog drie registers ingevoerd ter vergemakkelijking der administratie, en om zooveel mogelijk vergissingen te voorkomen en aanstonds te kunnen zien of een merk dat ingezonden wordt, misschien geheel of in hoofdzaak overeenstemt met een reeds ingeschreven merk. Deze registers zijn de volgende:

I. Een register, waarin alle merken worden onderscheiden naar gelang de hoofdvoorstelling is; dit is verdeeld in *20 klassen*.

Klasse.

1. *Dieren* (viervoetige en andere zoogdieren).
2. *Gebouwen*.
3. *Hemellichamen*.
4. *Heraldiek:* Afdeeling *a*. wapenschilden; *b*. kroonen; *c*. vogels; *d*. dieren; *e*. helmen; *f*. bloemen.
5. *Huishoudelijke artikelen, kleedingstukken, toilet-*

Klasse.

artikelen, lijfsieraden: Afdeeling *a.* vaatwerk; *b.* andere huishoudelijke artikelen; *c.* kleedingstukken; *d.* toiletartikelen; *e.* lijfsieraden.

6. *Krijgsartikelen, jacht en sport:* Afdeeling *a.* krijgsartikelen; *b.* jacht; *c.* sport.
7. *Landschappen:* Afdeeling *a.* boschgezichten; *b.* berggezichten; *c.* zeegezichten; *d.* riviergezichten; *e.* stadsgezichten; *f.* veldgezichten; *g.* tropische landschappen.
8. *Meetkunstige figuren.*
9. *Menschelijke figuren:* Afdeeling *a.* mannen alleen; *b.* vrouwen alleen; *c.* kinderen alleen; *d.* mannen of vrouwen met kinderen; *e.* menschen bij dieren; *f.* lichaamsdeelen.
10. *Monogrammen, letters, cijfers.*
11. *Mythologische en allegorische voorstellingen:* Afdeeling *a.* mythologische voorstellingen; *b.* allegorische voorstellingen.
12. *Namen, woorden.*
13. *Planten:* Afdeeling *a.* boomen of deelen van boomen; *b.* struiken; *c.* bloemen en bladen; *d.* vruchten.
14. *Ridderorden, medailles en vlaggen:* Afdeeling *a.* ridderorden; *b.* medailles; *c.* vlaggen.
15. *Scheepvaart:* Afdeeling *a.* schepen; *b.* scheepsbenoodigdheden; *c.* deelen van schepen.
16. *Visschen en schaaldieren:* Afdeeling *a.* visschen; *b.* schaaldieren; *c.* schelpen.

Klasse.

17. *Vogels, insecten, reptilen:* Afdeeling *a.* vogels; *b.* insecten; *c.* reptilen.
18. *Voedings- en genotmiddelen.*
19. *Werktuigen:* Afdeeling *a.* machines; *b.* gereedschappen; *c.* muziekinstrumenten.
20. *Varia.*

II. Een *waren* register.
III. Een *namen* register.

Is eenmaal het merk ingeschreven, dan wordt hij, die het eerst de inschrijving verzocht, geacht de eerste gebruiker te zijn, behoudens bewijs van het tegendeel, en behoudens het »droit de priorite" gedurende 3 maanden, bepaald bij art. 4 der Conventie van 1883. 1)

Over de beteekenis dezer alinea is reeds veel gestreden, zoowel in als buiten de Staten-Generaal. Naar onze bescheiden meening ten onrechte. Men moet de artikelen eener wet beschouwen in hun onderling verband.

Art. 3 zegt in al. 1 dat het recht tot uitsluitend gebruik toekomt aan den eerstgebruiker; in al. 2 zegt de wet, dat de eerste inschrijver, behoudens bewijs van het tegendeel, geacht wordt de eerstgebruiker van het ingezonden merk te zijn; art. 10 bepaalt de termijnen (natuurlijk *fatale* termijnen,

1) In artt. 3, 7, 8, 17, wordt gesproken van de Conferentie te Parijs of te Madrid; waarom die bepalingen niet in de wet gelascht, of de namen dier landen niet vermeld?

anders verkeerde men voortdurend in rechtsonzekerheid en behoefde de wet geen termijnen te stellen) binnen welke de rechthebbende ex art. 3, d. i. dus hij wiens rechten door de inschrijving dreigen verkort te worden, zich tegen die inschrijving kan verzetten door zijn eerder gebruik te bewijzen. Dit verzet moet bij de Arrondissements-Rechtbank te 's Hage geschieden binnen 6 maanden voor nationale, binnen 9 maanden voor internationale merken. Voor de rechtbank zal eischer dan moeten bewijzen, dat de inschrijver een merk gedeponeerd heeft, waarop hij, eischer, krachtens art. 3 al. 1, als eerst-gebruiker »uitsluitend recht" heeft. Slaagt eischer niet in dit bewijs, of laat hij de termijnen van 6 of 9 maanden verloopen, dan verandert het rechtsvermoeden van art. 3 al. 2 in een rechts-zekerheid, de inschrijver wordt nu niet meer *geacht* de eerste gebruiker te zijn, maar is door de wet *erkend* als en *verklaard* tot eerst-gebruiker en dus rechthebber op het uitsluitend gebruik van het merk.

Jus vigilantibus scriptum. Heeft men de termijnen laten verloopen en dient men toch een verzoekschrift in, dan zal de Rechtbank dat ter zijde leggen; men is in het verzet niet meer ontvankelijk.

En nu moge men ook al verschillende theoriën opbouwen, of eene theorie als b.v. door Dr. W. Reuling 1) is verdedigd — n.l. dat de eerst-gebruiker rechthebbende blijft, terwijl de eerste inschrijver, wiens inschrijving zonder verzet geschied is, eveneens dat merk mag gebruiken (maar dan is het immers *geen uitsluitend recht* meer!) — voorstaan, of met Mr. Z. van den Bergh 1) beweren: »Wij weten nu hoe men laat inschrijven, hoe men verzet doet, enz. Maar wat van dit alles het rechtsgevolg is, weten wij niet;" — wanneer men vasthoudt aan het principe in de wet neergelegd, — n.l. de eerst-gebruiker heeft een uitsluitend recht op het merk; deponeert men een merk, dan wordt men geacht eerst-gebruiker te zijn, tenzij het tegendeel bewezen wordt, en voor de bijbrenging van dit bewijs stelt de wet fatale termijnen van 6 of 9 maanden — dan blijkt voldoende het rechtsgevolg eener inschrijving, welke zonder zoodanig verzet heeft plaats gehad.

1) Beitrage zur Reform des Rechts der Geschäftzeichen.

Nochtans willen wij de bestrijders van deze wet gaarne toegeven, dat de wetgever op meer duidelijke wijze had moeten doen uitkomen, dat *slechts op ééne wijze*, en wel door het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring der inschrijving, het tegendeel kan bewezen worden van de gevolgtrekking, welke art. 3 omtrent het eerstgebruik aan het feit der inschrijving verbindt. Wij meenden echter aan onze uitlegging de voorkeur te moeten geven, omdat de Minister van Justitie zich in de Kamer bij de behandeling dezer wet in dien geest

1) In het Weekblad van het Recht n° 6375.

had uitgelaten, maar vooral, omdat men anders in de praktijk voortdurend in een toestand zou verkeeren van rechtsonzekerheid, wie de werkelijke rechthebber is op het uitsluitend gebruik.

Wat geschiedt er nadat bij de Arrondissements-rechtbank te 's Hage

a. een verzoekschrift is ingediend ten einde de inschrijving worde bevolen, of ten einde de inschrijving worde nietig verklaard;

b. door den Officier van Justitie wordt gevorderd, dat de inschrijving worde nietig verklaard, omdat het voorstellingen of woorden bevat die door art. 4 al. 3 verboden zijn?

Zooals wij zagen moet men het request, waarbij men verzoekt dat, na weigering door den Directeur inschrijving worde bevolen, indienen binnen één maand, wanneer het een nationaal, en 6 maanden, zoo het een buitenlandsch in te schrijven merk betreft; het verzoek of vordering tot nietigverklaring der inschrijving moet ingediend worden zoowel door belanghebbende als door den officier van Justitie, binnen 6 maanden voor nationale, en binnen 9 maanden voor buitenlandsche merken. Van deze verzoeken door belanghebbenden, en van de vordering door den Officier van Justitie, wordt binnen drie dagen door den Griffier aan het Bureau Bureau voor den industrieelen eigendom schriftelijk kennis gegeven.

Wij hebben gezien dat deze termijnen voorgeschreven zijn op straffe van verval van het recht; verwaarloost men deze dan zal de rechtbank den

verzoeker niet-ontvankelijk moeten verklaren. De Rechtbank beslist in Raadkamer.

De beslissing op een verzoek »dat inschrijving worde bevolen" wordt niet gegeven, dan nadat de verzoeker in de *gelegenheid* is gesteld om zijn recht op de inschrijving van het merk, en de Directeur van het Bureau voor den industrieelen eigendom, om de weigering van inschrijving voor de Rechtbank *mondeling* te verdedigen.

De beslissing op een verzoek of eene vordering »tot nietigverklaring van eene inschrijving," wordt niet gegeven, dan na verhoor of behoorlijke oproeping van den inzender van het merk op den door de Rechtbank bij eenvoudig appointement op het verzoek of de vordering bepaalden dag, welke aan het Bureau voor den industrieelen eigendom door den Griffier schriftelijk wordt medegedeeld, en indien het een nationaal ingeschreven merk betreft, aan den eigenaar ten minste 14 dagen te voren wordt bekend gemaakt door beteekening van het verzoek of de vordering en het daarop gegeven appointement. Geldt het een buitenlandsch ingeschreven merk, dan geeft het Bureau voor den industrieelen eigendom van het verzoek of de vordering kennis aan het Internationaal Bureau te Bern en deelt aan dit Bureau zoodra mogelijk den door de Rechtbank voor het verhoor bepaalden dag mede, en wel ten minste eene maand of drie maanden te voren, naar gelang de inzender in of buiten Europa woont. Bij het verhoor *kan* de verzoeker of de Officier van Justitie de gronden, waarop zijn

verzoek of zijne vordering berust *mondeling* uiteenzetten. De rechter bepaalt daarna den dag, waarop hij zijne beslissing zal geven.

Wij zien dus, dat hier niemand de verplichting wordt opgelegd voor den Rechter te verschijnen ten einde zijne belangen mondeling te verdedigen. Hieruit volgt dus, dat er geen verstekvonnis mogelijk is; maar hieruit volgt ook onzes inziens, eene onbillijkheid. Verschijnen de partijen, dan mogen zij »*mondeling*" hunne bezwaren uiteenzetten; degenen, die inschrijving of vernietiging der inschrijving vorderen, kunnen daarenboven in hun verzoekschrift de verschillende gronden ontwikkelen, waarop hunne vordering steunt; maar de Directeur van het Bureau, die inschrijving weigert, of hij, die een merk heeft laten inschrijven, waarvan een ander de nietigverklaring verzoekt, kan geene schriftelijke memorie indienen, doch kan alleen mondeling zijn goed recht verdedigen. Dit lijkt ons onbillijk. Scripta manent, verba volant.

Hierbij zij nog opgemerkt, dat bij eene behandeling van het verzoek tot bevel van inschrijving, de Directeur van het Bureau als zijnde partij (zooals mede duidelijk blijkt uit art. 13 al. 4) behoorlijk moet worden opgeroepen door beteekening van den dag, waarop het verzoekschrift in Raadkamer zal worden behandeld.

Hooger beroep van de beslissing der Rechtbank is niet toegelaten. Dit is zeer te betreuren, daar toch van de beslissing des Rechters zeer groote belangen afhankelijk kunnen zijn. Wij hadden

hiervoor gaarne eene andere regeling gezien, waarover wij in een volgend hoofdstuk zullen spreken.

Binnen één maand na den dag der beslissing kan beroep in cassatie worden ingesteld. Dezelfde termijn dus voor Nederlanders en voor vreemdelingen, 't zij zij wonen in een der tot de Unie behoorende Staten, 't zij zij behooren tot een der tot het Arrangement toegetreden Rijken en door tusschenkomst van het Internationaal Bureau te Bern hier te lande een merk willen inschrijven. Dat is niet consequent en daarenboven zal de termijn te kort blijken voor inschrijvingen door personen buiten Europa woonachtig.

Hoe vervalt de kracht eener inschrijving?

1°. Door doorhaling op verzoek van dengene, te wiens name de inschrijving is gesteld.

2°. Door verloop van 20 jaren, indien de inschrijving niet vóór het verstrijken van dien termijn is vernieuwd, of indien de vernieuwing niet binnen gelijken termijn is herhaald.

Men houde hier echter wel in het oog, dat ook na 20 jaren, hij die de inschrijving niet heeft vernieuwd, toch het recht op »uitsluitend gebruik" behoudt, daar hij zich kan beroepen op zijn eerstgebruik, wat door zijne vroeger plaats gehad hebbende inschrijving wordt bewezen. Deze termijn is dus voornamelijk van belang voor de internationale inschrijving, die slechts 20 jaren van kracht is en daarna, bij niet vernieuwing, vervalt.

Daarom is dan ook bij art. 7 van het Arrangement bepaald, dat het Internationaal Bureau te

Bern 6 maanden vóór het eindigen der internationale bescherming dit officieus aan het Bureau (in den Haag) en aan den eigenaar van het merk zal mededeelen. Voor de vernieuwing eener inschrijving wordt gevorderd, dat de rechthebbende vóór het einde van het 20ste jaar, dezelfde formaliteiten vervulle als bij de eerste inschrijving.

3°. Door het vervallen van de kracht of het weigeren der inschrijving in het land van oorsprong.

Deze bepaling is opgenomen als gevolg van art. 6 van het Arrangement.

4°. Door den overgang van een merk aan een ander.

De voorwaarde aan den overgang van merken verbonden is, dat tevens de fabriek of handelsinrichting, tot onderscheiding van welker waren het merk bestemd is, aan denzelfden persoon worde overdragen. Het bewijs hiervan wordt geleverd door overlegging van een gewaarmerkt uittreksel van de betrekkelijke akte aan het Bureau voor den industrieelen eigendom.

De overgang van een nationaal merk, wordt op schriftelijk verzoek van partijen, van een buitenlandsch merk, nadat van het Internationaal Bureau te Bern bericht van den overgang zal zijn ontvangen, aan den kant van de inschrijving aangeteekend. Bij het verzoek tot deze aanteekening bij een nationaal merk is vijf gulden te voldoen. Is dit merk tevens internationaal gedeponeerd, dan deelt het Bureau te 's Hage de overgang mede

aan het Internationaal Bureau te Bern, dat dezen weêr bericht aan de overige Bureaux. Zoowel deze mededeeling aan het Internationaal Bureau, als de aanteekening na een ontvangen bericht van overgang, van wege het Internationaal Bureau, geschieden gratis.

De regel in de wet gesteld, dat geen merk op een ander kan overgaan zonder de industrie, is zeer juist. Het fabrieks of handelsmerk maakt een belangrijk deel uit van de onderneming, en er is geene reden, waarom bij een overgang van deze aan een anderen eigenaar niet ook het merk daarin zou deelen; in den regel is het rechtmatig gebruik van een merk, alleen dan bestaanbaar, indien het gebezigd wordt door hem, die de waren, waarvoor het bestemd is, voortbrengt of in den handel brengt.

Ook de voornaamste schrijvers deelen deze meening.

Zoo zegt Bédarride, n° 874 »Il est de jurisprudence que la vente d'un fonds de commerce »emporte pour l'acheteur, à moins de stipulation »contraire, le droit de faire usage des enseignes »et attributs du vendeur. Or, de tous les attributs »d'un commerce, en est-il un de plus précieux que »la marque, qui s'imposant à la confiance du public, est le seul lien capable d'assurer la conser»vation de l'achalandage, dont la valeur entre »ordinairement pour beaucoup dans le prix de »vente?" etc.

En Pouillet, n° 98 »La vente de l'établissement

»commercial comprend virtuellement la marque, »qui n'en est qu'un des signes extérieurs, l'un des »accessoires obligés" etc. 1)

Bij de beschouwing van dit artikel rijst een berg van moeilijkheden voor ons op.

Volgt uit art. 20 der wet, dat een merk altijd met de fabriek of handelsinrichting *moet* overgaan? Geenszins. Het artikel zegt alleen, »dat de over»gang van een merk alleen wordt *aangeteekend*, »indien tevens de fabriek of handelsinrichting over»gaat." Wij willen echter gaarne toegeven, dat eene eerlijke en gezonde uitlegging en toepassing der wet medebrengt, dat met de fabriek, enz. ook altijd het merk overgaat. Vele moeilijkheden zullen zich bij de toepassing van dit artikel voordoen.

Twee uitleggingen zijn mogelijk:

1° met de fabriek enz. moet altijd het merk overgaan;

2° met de fabriek enz. gaat niet altijd het merk over, maar de eigenaar van de fabriek en het merk, kan over beiden afzonderlijk beschikken.

Neemt men de eerste uitlegging aan en stond deze duidelijk in de wet uitgedrukt, dan zou de aanteekening van den overgang althans voor nationale merken, intusschen van weinig of geene

1) Zie verder Blanc n° 724. Rendu „Codes de la Propriété industrielle" (Marques de fabrique) n° 96. Kohler „Das Recht des Markenschutzes" bladz. 230. seqs

waarde zijn voor den nieuwen verkrijger, omdat deze, immers enkel op grond van den titel, krachtens welken de fabriek enz. op hem overging, reeds kon ageeren tegen ieder, die dat merk gebruikte of namaakte, ook zonder aanteekening van dien overgang verzocht te hebben. Voor internationale merken, wier overschrijving door eenige buitenlandsche wetgeving gevorderd mocht worden, zou zoodanige aanteekening evenwel noodzakelijk zijn, omdat de internationale inschrijving berust op de nationale.

Is men daarentegen voorstander der tweede uitlegging, dan is de wet geheel onvoldoende. Men kan dan de meening zijn toegedaan, dat, bij overgang der fabriek, enz. en *niet* van het merk, geen van beiden, noch de vroegere eigenaar (ofschoon deze het recht van beschikken, in den zin van dit nog te kunnen overdragen aan den nieuwen rechthebbende, behoudt) noch de nieuwe rechthebbende, het merk mag gebruiken; maar men kan ook de opvatting huldigen, dat ten spijt van den nieuwen eigenaar der fabriek enz. de vroegere het merk blijft gebruiken.

Maar er is meer! De wet zegt, dat de overgang wordt aangeteekend, na overlegging van een gewaarmerkt uittreksel van de betrekkelijke akte. De wet schrijft echter geene bekendmaking dier aanteekening voor. Dit is niet consequent. Men had hier evenzeer als bij de inschrijving en bij de vernieuwing der inschrijving, een termijn van verzet moeten bepalen, teneinde een ieder, welke

dien overgang mocht willen betwisten, in de gelegenheid te stellen, de nietig verklaring der aanteekening te verzoeken. Maar ook had men moeten voorzien in het geval, dat de Directeur van het Bureau te 's Hage weigert de aanteekening te doen. In al de gevallen van overgang van merken is de Directeur van het Bureau de opperste rechter!

Een klein voorbeeld. Er is overgegaan »*eene fabriek met toebehooren*". Onder het woord toebehooren kan men de merken begrijpen; maar óók kan men meenen, dat die merken afzonderlijk hadden moeten beschreven zijn. In het eerste geval zal de Directeur den overgang aanteekenen, terwijl het misschien de bedoeling van den vroegeren eigenaar was, alleen de fabriek en daarna afzonderlijk de merken te laten overgaan. In het tweede geval zal de Directeur de aanteekening weigeren, terwijl het juist de bedoeling geweest is, dat ook de merken overgingen. En zal men dan maar moeten berusten in de beslissing van den Directeur van het Bureau?

De bezwaren, die uit het al of niet aanteekenen door den Directeur voortspruiten, zullen zich min of meer levendig doen gevoelen, al naar gelang die aanteekening eene *formaliteit* is, waarvan geen enkel recht afhankelijk is, dan wel een *onontbeerlijk vereischte* voor het recht op het uitsluitend gebruik van een overgegaan merk.

Het is een groote fout, dat de wet zich noch omtrent de gevolgen van het *doen* der aanteekening, noch omtrent de rechtsgevolgen van het

nalaten der aanteekening in eenig opzicht uitlaat en den rechtzoekende geheel in het onzekere laat. Vormt die aanteekening het onontbeerlijk constitutief vereischte voor den overgang van het recht, dat uit de inschrijving van een merk ten name van den vroegeren titularis, voor dezen was ontstaan? Of is het iets, wat degene op wien de fabriek of handelsinrichting is overgegaan, gerust kan nalaten? Kan hij op wien een merk is overgegaan, — ofschoon de Directeur weigert de overgang van het merk aan te teekenen — zich verzetten tegen den concurrent, die gebruikmakende van deze gelegenheid of wel reeds vroeger ter sluik hetzelfde merk gebruikende, thans het merk deponeert en zich beroept op zijn eerder gebruik?

Op deze vragen zal men te vergeefs een antwoord in de wet zoeken!

Wanneer nu de aanteekening van den overgang naar ons recht, niet moet gerekend worden een onontbeerlijk vereischte te zijn, voor het recht op het uitsluitend gebruik van een overgegaan merk, kan niettemin naar buitenlandsch recht de overgang van een merk van een zoodanige aanteekening daar te lande afhankelijk zijn, welke evenwel voor Nederlandsche merken, aldaar niet anders kan geschieden dan na een voorafgegane aanteekening hier te lande.

Mocht daarentegen naar ons recht voor den overgang van eenig merk, de daarvan gedane aanteekening een bepaald vereischte zijn, dan zou daaruit dus moeten volgen, dat bij weigering van

den Directeur de aanteekening te doen, hij, die te goeder trouw meende, dat een merk op hem was overgegaan, eene nieuwe inschrijving zou moeten verzoeken en dan gevaar zou loopen, dat de oorspronkelijk eerst-gebruiker, die destijds zich heeft willen verzetten, maar ongelukkiglijk den termijn van zes maanden heeft laten verloopen, hem het recht op het merk betwist, en door zijn eerst-gebruik te bewijzen, het uitsluitend recht op dat merk herneemt.

En zoo doen zich bij dit artikel tal van moeilijkheden voor, waarvan de bovenaangehaalde slechts enkele voorbeelden zijn.

B. Voor de Koloniën en Bezittingen.

Art. 2 van de Nederlandsche wet zegt: »Door »ons worden de Hulpbureaux voor den industrieelen »eigendom, tevens hulpbewaarplaatsen, belast met »de openbare mededeeling van de fabrieks- en »handelsmerken in de koloniën en bezittingen in »andere werelddeelen, aangewezen, en de verdere »werkzaamheden dezer Hulpbureaux, benevens de »daarmede verband houdende verrichtingen van »het in het eerste lid van art. 1 bedoeld Bureau »voor den industrieelen eigendom geregeld."

Als gevolg van dit artikel zijn de volgende Besluiten gegeven:

1. Besluit, ter uitvoering, voor zooveel Nederlandsch-Indië betreft, van art. 2 der wet van 30 september 1893 (Staatsblad n° 146), houdende bepalingen op de fabrieks- en handelsmerken van 9 november 1893, Staatsblad 159.
2. Besluit, ter uitvoering, voor zooveel Suriname betreft, van art. 2 der wet van 30 september 1893 (Staatsblad n° 146), houdende bepalingen op de fabrieks- en handelsmerken van 9 november 1893, Staatsblad 160.
3. Besluit, ter uitvoering, voor zooveel Curaçao betreft, van art. 2 der wet van 30 september 1893 (Staatsblad n° 146), houdende bepalingen op de fabrieks- en handelsmerken van 9 november 1893, Staatsblad 161.

Als Hulpbureaux zijn aangewezen, in Nederlandsch-Indië, het Departement van Justitie aldaar; in Suriname en Curaçao, de Parketten der Procureurs-Generaal bij de Hoven van Justitie. Deze hulpbureaux hebben ieder binnen hun kring dezelfde werkzaamheden te vervullen als het Bureau in den Haag.

Hieruit volgt dat, behoudens eenige geringe veranderingen, deze Besluiten bijna letterlijk de bepalingen der Nederlandsche wet bevatten. Wij achten het daarom voldoende de meest gewichtige verschilpunten aan te geven.

Het inzenden van een cliché is niet verplichtend gesteld, zoodat een afdruk van het merk alleen bekend gemaakt wordt, indien bij de inschrijving een cliché gevoegd was: eene beschrijving van het merk is voldoende.

Alleen in Nederlandsch-Indië is beroep in cassatie van eene beslissing van den Raad van Justi-

tie te Batavia bij het Hoog-Gerechtshof mogelijk, omdat op Suriname en Curaçao alleen een Hof van Justitie bestaat.

Daar de Koloniën en Bezittingen een deel uitmaken van het Moederland, bestaat er geen rechtstreeksche betrekking tusschen deze en het Internationaal Bureau te Bern, zoodat alle mededeelingen aangaande internationale merken door middel van het Bureau te 's Hage moeten geschieden.

De personen, die aldaar gevestigd zijn en een merk internationaal wenschen in te schrijven, zenden aan het Hulpbureau vier exemplaren van het merk, waarvan een onderteekend, met een cliché òf eene beschrijving van het merk, en een bedrag van 55 gulden. Het Hulpbureau behoudt het onderteekend exemplaar van het merk en 5 gulden, en zendt de drie andere exemplaren en 50 gulden naar het Bureau te 's Hage, dat de internationale inschrijving te Bern aanvraagt.

Bij weigering, door het Hulpbureau, van eene internationale inschrijving, wordt dit zoo spoedig mogelijk medegedeeld aan het Bureau te 's Hage, dat deze weigering overbrengt aan het Internationaal Bureau te Bern. Tegen deze weigering kan men binnen één jaar in verzet komen.

De belanghebbenden in de koloniën en bezittingen kunnen binnen 6 maanden, na den dag, waarop de bekendmaking van een internationaal ingeschreven merk in de beide Indiën ontvangen is, in verzet komen bij den Raad van Justitie of het Hof van Justitie. In dat geval moet minstens 3

maanden voor de behandeling van dit verzet het Bureau in den Haag gewaarschuwd worden, hetwelk hiervan kennis geeft aan het Internationaal Bureau te Bern.

De bekendmakingen, welke in Nederland geschieden in de Bijlagen van de Staatscourant worden in Nederlandsch-Indië geplaatst in de Javasche Courant, en in Suriname en Curaçao in afzonderlijke bijlagen van het Nieuwsblad, waarin de officieele bekendmakingen worden geplaatst.

DE PROCEDURE
IN ZAKE
FABRIEKS- EN HANDELSMERKEN.

Bij de bespreking der procedure volgens de Nederlandsche wet zeiden wij, dat naar onze bescheiden meening, de uitsluiting van hooger beroep tegen de beslissing des Rechters in Raadkamer gegeven, afkeuring verdient. Wanneer men toch bedenkt welke groote belangen van het al of niet weigeren eener inschrijving, van het verzet tegen eene inschrijving, van de vordering tot nietigverklaring van een ingeschreven merk door den Officier van Justitie, kunnen afhankelijk zijn, dan is het te verwonderen, dat bij de behandeling dezer wet in de Staten Generaal niemand de wenschelijkheid van een hooger beroep heeft betoogd. Beroep in Cassatie toch, baat slechts bij schending of verkeerde toepassing der wet, terwijl de beslissing, die het hier geldt, veelal geschilpunten van feitelijken aard betreft.

Het groot belang van het toekennen van recht van hooger beroep blijkt ook uit de omstandigheid, dat er in Nederland firma's bestaan, die jaarlijks tonnen gouds aan de bekendmaking niet alleen van het product hunner industrie, maar tevens ook van het merk, dat op de verpakking gebezigd wordt, uitgeven; dat er fabrikanten zijn, die maandelijks eene groote hoeveelheid hunner producten verzonden, maar plotseling hun omzet tot een minimum zagen teruggebracht, omdat de een of andere oneerlijke concurent, die hetzelfde of in hoofdzaak overeenstemmende merk gebruikte, hun handel onderkroop.

Wanneer men de vonnissen nagaat, welke hier te lande onder vigeur der vroegere wet in deze materie gewezen zijn, dan ziet men, dat soms een merk genoegzaam van een ander merk onderscheiden werd geacht, wanneer de letters bij het eene merk schrijfletters, bij het andere drukletters waren, maar de hoofdvoorstelling geheel dezelfde; terwijl eene andere keer de vordering tot niet-toelating van een nieuw merk werd afgewezen, omdat eischer gedurende eenige jaren zijn eigen merk niet gebruikt had; of wel, dat men meer aandacht schonk aan de beschrijving van het merk bij de afkondiging in de Staatscourant, dan aan de afbeelding zelve van het merk.

En nu moge het in sommige streken van ons vaderland iets buitengewoons zijn, dat men een witte das draagt 1), zoodat die man onder honderd

1) Zie Bijlage VII

andere zwartgedaste mannen nog te onderscheiden is, en de Rechtbank daaruit afleiden, dat dus ook een merk met dezelfde buste als hoofdvoorstelling, toch genoegzaam onderscheiden is van het andere, omdat het eene merk eene wit-gedaste Professor Koch, het andere een zwart-gedaste Professor Koch voorstelt, — er zijn toch ook nog provincies, waar de witte das niet zoo'n groote zeldzaamheid is en dus dat verschil niet in het oog springt. De consumenten kennen wèl het merk: »Professor Koch" voorstellende zijne buste, maar letten er niet op, of het een Professor Koch is met witte of zwarte das, met of zonder geneeskundige attributen.

Aan de beeltenis van Professor Koch erkent de consument de waren, die hij gewoon is te gebruiken, en slaat geen acht op andere kleinigheden door den concurrent van den eerst-gebruiker op het merk aangebracht.

Intusschen, als het vonnis eenmaal gewezen is, dient men thans nolens volens daarin wel te berusten. Wij gelooven, dat hierin op zeer eenvoudige wijze verandering te brengen is.

Volgens de bepalingen van de wet worden thans alle processen over het weigeren en al of niet deponeeren van een merk, door de Haagsche Rechtbank behandeld; in 's Gravenhage is het Bureau voor de inschrijving en naar dat Bureau zijn de registers van alle vroeger ingeschreven merken overgebracht. Als van zelve is dus het Gerechtshof te 's Gravenhage het College, waarbij het hooger

beroep zou moeten worden behandeld. Maar wij zouden de bevoegdheden van dat Hof nog veel verder willen uitbreiden, door aan hetzelve ook op te dragen de beslissing in hooger beroep van alle andere, terzake van fabrieks- of handelsmerken door de verschillende rechtbanken in Nederland gewezen civiele vonnissen, die thans volgens den gewonen regel der competentie wel voor hooger beroep vatbaar zijn. Omdat dan toch de veelvuldige behandeling van processen over merken, eenerzijds de rechtseenheid in deze materie zeer zal bevorderen, anderzijds den rechter geheel vertrouwd zal maken met alle bijzonderheden, gebruiken en behoeften van het verkeer, waarvan de kennis voor een juiste en doeltreffende rechtspraak onmisbaar is.

In verband met de hierboven vermelde niet-appellabiliteit van die vonnissen, waarvoor de Haagsche Rechtbank uitsluitend competent is, in tegenstelling met de vatbaarheid voor hooger beroep der vonnissen door andere rechtbanken gewezen ter zake van inbreuk op het uitsluitend recht van een merk, kan zich het geval voordoen, dat de eerst-gebruiker van een al of niet ingeschreven merk, zich niet verzettende tegen de aangevraagde inschrijving van hetzelfde of in hoofdzaak overeenkomende merk door zijn concurrent, en dus niet de tusschenkomst van de Raadkamer der rechtbank te 's Hage inroepende — dien concurrent, indien hij ten minste het bedoelde merk ook reeds gebruikte binnen zes maanden na de

aangevraagde inschrijving, dagvaardt voor den rechter van diens woonplaats.

Hij grondt zijne vordering dan enkel op zijn eerst-gebruik onafhankelijk van de door zijn concurrent gevraagde inschrijving en verkrijgt daardoor de mogelijkheid, dat hij zijne vordering, die op dezelfde gronden ingesteld voor de Rechtbank te 's Hage, niet voor hooger beroep vatbaar zou zijn geweest, thans wel appellabel is.

Om deze redenen schijnt ons appellabiliteit van alle vonnissen ter zake van fabrieks- of handelsmerken gewezen wenschelijk, en de opdracht van de behandeling van dat appel aan het Gerechtshof 's Hage.

INTERNATIONALE RECHTSPRAAK.

De hierboven uiteengezette overwegingen gelden a fortiori voor de geschillen omtrent de internationale merken. Wordt thans een merk, in Nederland ter internationale inschrijving aangeboden, door den Directeur van het Bureau geweigerd, of vordert de Officier van Justitie, dat de inschrijving worde nietig verklaard, dan zal men zich daartegen kunnen verzetten; of teekent een ander verzet aan tegen de inschrijving van dat merk in Nederland, — in al die gevallen zal de rechtbank in Raadkamer beslissen; hooger beroep van de beslissing der Rechtbank is niet toegelaten.

Nu kan zich het zonderlinge geval voordoen, dat b.v. de nederlander A en de franschman B, na ieder hun merk aan het international Bureau gedeponeerd te hebben, door tusschenkomst van het internationaal Bureau te Bern inschrijving en bescherming verzoeken in die Staten, welke tot het Arrangement zijn toegetreden. Het merk van A

wordt in Frankrijk ingeschreven, omdat men het genoegzaam onderscheiden acht van B's merk; maar het Bureau te 's Hage weigert het merk van B, omdat het volgens de opinie van den Directeur in hoofdzaak overeenstemt met het merk van A; en zoo zou men deze redeneering verder kunnen uitbreiden over Spanje, Tunis, Zwitserland, België en Portugal, waar nu eens A en B beiden, hunne merken beschermd zagen dan weer het eene beschermd, het andere geweigerd.

Zoo kan men zich verschillende gevallen denken, waarbij dan ook het »délai de priorité" 1) een voornamen rol zal spelen, en men zou kunnen constateeren, dat een merk nationaal ingeschreven en aanstonds daarop internationaal gedeponeerd in alle Staten tot het Arrangement toegetreden, plotseling in het eene land beschermd is, in het andere doorgehaald wordt, omdat blijkt, dat een ander merk vóór het eerste reeds nationaal gedeponeerd, nu ook, en wel binnen drie maanden, de internationale bescherming komt verzoeken.

In art. 5 van het Arrangement 2) is wel bepaald »L'interessé aura les mêmes moyens de recours »que si la marque avait été par lui directement »déposée dans le pays où la protection est refusée", maar de wetgevingen dier Staten kennen slechts de behandeling voor de Rechtbank in hoogste ressort, en 't is wel waarschijnlijk, dat die vonnissen

1) Zie Bijlage I, artikel 4.
2) Zie Bijlage V.

zullen gewezen worden in den geest van de beslissing van den Directeur.

't Is duidelijk, dat uit zoo'n toestand groote moeilijkheden kunnen ontstaan, en voor handel en nijverheid zeer nadeelige gevolgen kunnen voortvloeien.

Met bescheidenheid meenen wij daarom de oprichting van een »Internationaal College van Appel" te Bern, te mogen aanbevelen. Wij ontveinzen ons geenszins de moeilijkheden aan de oprichting, samenstelling en wettelijke regeling van zoo'n College verbonden, doch achten die niet onoverkomelijk. Hier volge in grove trekken onze zienswijze.

Tot leden van het College van Appel worden alleen aangewezen de Directeurs der Bureaux in de verschillende Staten; mocht in een enkelen Staat nog geen Bureau zijn ingericht, dan benoeme de Regeering van dat land een Afgevaardigde voor de zitting.

Het College vergadere jaarlijks op en gedurende een te bepalen tijd en zij samengesteld uit drie leden, en drie plaatsvervangende leden, die voor ieder jaar volgens een vast te stellen rooster worden aangewezen. Het College beslisse alleen over weigering van, of verzet tegen de inschrijving op grond, dat reeds een zelfde merk was ingeschreven, of wel het te deponeeren merk niet genoegzaam was onderscheiden van een merk, waarop een ander als eerst-gebruiker een uitsluitend recht heeft. Heeft nochtans de belanghebbende de termijnen, bij de wetgeving van het land voorgeschre-

ven, niet in acht genomen, dan is daarvan natuurlijk geen appel mogelijk.

Van de beslissing van dit College zij geen hooger beroep of cassatie mogelijk.

Geen Directeur neme zitting, wanneer eene questie behandeld wordt, waarbij zijn Bureau is betrokken; een der plaatsvervangende leden neme dan zijne plaats in.

Als Griffier fungeere een beëedigd ambtenaar van het Internationaal Bureau te Bern, door de Zwitsersche Regeering te benoemen.

Vóór een te bepalen tijdstip zij het verzoek tot appel bij het Internationaal Bureau te Bern, ingeleverd, opdat, zoo noodig, een plaatsvervangend lid tijdig kunne worden gewaarschuwd. Tegelijk met het verzoekschrift worde overgelegd de desbetreffende stukken en bescheiden.

Mededeeling aan de tegenpartij van een ingesteld beroep en van de overgelegde stukken geschiede op de wijze bij de wetgeving van het land bepaald.

Geenerlei gerechtelijke zekerheid-stelling worde gevorderd, noch het gebruik van gezegeld papier voorgeschreven.

De partijen hebben geene andere kosten te betalen dan die van beteekening, briefport. enz.

De kosten van het College worden bestreden uit de overschotten vau het »émolument international", na aftrek der som gevorderd tot de instandhouding van het internationaal Bureau. Ontbrekende gelden worden door alle Staten, ieder voor zijn aandeel, bijgedragen.

De behandeling van het geschil geschiede schriftelijk; aan de partijen worde de gelegenheid gegeven de zaak mondeling toe te lichten, 't zij zelf, 't zij door een schriftelijk daartoe gemachtigde; de zittingen van het College zijn openbaar.

Bewijs: overlegging van clichés en merken met beschrijving, en een monster hoe het merk op de producten of verpakking wordt aangebracht.

De beslissingen, door het College van Appel genomen, worden in al de andere Staten uitvoerbaar verklaard met inachtneming van de vormen, voorgeschreven bij de wetten van het land, waarin de uitvoering geschiedt.

Wij gelooven dat de samenstelling van dit College van Appel de noodige waarborgen oplevert voor een goede en onpartijdige rechtspraak.

De Directeurs der Bureaux toch, zijn de mannen van de grootste ondervinding door hunne dagelijksche bezigheden. Telkens en telkens hebben zij in hun eigen land tal van merken te beoordeelen en onderling met elkaar te vergelijken; door die dagelijksche oefening weten zij het beste wat de beteekenis is der woorden »in hoofdzaak overeenkomende met of niet genoegzaam onderscheiden van". Door eene regeling, waarbij het niet mogelijk is, dat een Directeur beslist over geschillen, waarin zijn eigen Bureau betrokken is, is de onpartijdigheid genoegzaam gewaarborgd.

Een voorbeeld van dergelijke internationale Rechtspraak levert ons de regeling dienaangaande

in de art. 37—47 der herziene Rijnvaart-akte van 1868. Alleen treffen wij daarbij nog de bepaling aan, dat de verliezende partij de keuze heeft in hooger beroep te komen bij de Centrale Commissie voor de Rijnvaart — den internationalen rechter —, of wel bij den rechter in hooger beroep van haar eigen land. Een dergelijk recht van keuze verdient geen navolging eensdeels, omdat daarbij op zonderlinge wijze een voorrecht wordt toegekend aan de verliezende partij, anderdeels, omdat de bereiking van het doel der internationale rechtspraak, — eenheid van beslissing in hooger beroep voor de verschillende landen, — door dergelijk recht van keuze veelal niet zal worden bereikt.

Bijlage I.

CONVENTION.

» SA MAJESTÉ LE ROI DES BELGES, SA MAJESTÉ L'EMPEREUR DU BRÉSIL, SA MAJESTÉ LE ROI D'ESPAGNE,
» LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE, LE
» PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE GUATEMALA,
» SA MAJESTÉ LE ROI D'ITALIE, SA MAJESTÉ LE
» ROI DES PAYS-BAS, SA MAJESTÉ LE ROI DE PORTUGAL ET DES ALGARVES, LE PRÉSIDENT DE LA
» RÉPUBLIQUE DE SALVADOR, SA MAJESTÉ LE ROI
» DE SERBIE ET LE CONSEIL FÉDÉRAL DE LA CONFÉDÉRATION SUISSE",

Egalement animés du désir d'assurer, d'un commum accord, une complète et efficace protection à l'industrie et au commerce des nationaux de leurs Etats respectifs et de contribuer à la garantie des droits des inventeurs et de la loyauté des transactions commerciales, ont résolu de conclure une Convention à cet effet et ont nommé pour leurs Plénipotentiaires, savoir :

(volgen de namen der Gevolmachtigde Gezanten).

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs respectifs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants :

ARTICLE PREMIER.

Les Gouvernements de la Belgique, du Brésil, de l'Espagne, de la France, du Guatemala, de l'Italie, des Pays Bas, du Portugal, du Salvador, de la Serbie et de la Suisse sont constitués à l'état d'Union pour la protection de la Propriété industrielle.

ART. 2.

Les sujets ou citoyens de chacun des Etats contractants jouiront, dans tous les autres Etats de l'Union, en ce qui concerne les brevets d'invention, les dessins ou modèles industriels, les marques de fabrique ou de commerce et le nom commercial, des avantages que les lois respectives accordent actuellement ou accorderont par la suite aux nationaux. En conséquence, ils auront la même protection que ceux-ci et le même recours légal contre toute atteinte portée à leurs droits, sous réserve de l'accomplissement des formalités et des conditions imposées aux nationaux par la législation intérieure de chaque Etat.

ART. 3.

Sont assimilés aux sujets ou citoyens des Etats contractants les sujets ou citoyens des Etats ne faisant pas partie de l'Union qui sont domiciliés ou ont des établissements industriels ou commerciaux sur le territoire de l'un des Etats de l'Union.

ART. 4.

Celui qui aura régulièrement fait le dépôt d'une demande de brevet d'invention, d'un dessin ou modèle industriel, d'une marque de fabrique ou de commerce, dans l'un des Etats contractants, jouira, pour effectuer le dépôt dans les autres Etats, et sous réserve des droits des tiers, d'un droit de priorité pendant les délais déterminés ci-après.

En conséquence, le dépôt ultérieurement opéré dans l'un des autres Etats de l'Union avant l'expiration de ces délais ne pourra être invalidé par des faits accomplis dans l'intervalle, soit notamment, par un autre dépôt, par la publication de l'invention ou son exploitation par un tiers, par la mise en vente d'exemplaires du dessin ou du modèle, par l'emploi de la marque.

Les délais de priorité mentionnés ci-dessus seront de six mois pour les brevets d'invention, et de trois mois pour les dessins ou modèles industriels, ainsi que pour les marque de fabrique ou de commerce. Ils seront augmentés d'un mois pour les pays d'outre-mer.

ART. 5.

L'introduction par le breveté, dans le pays où le brevet a été délivré, d'objets fabriqués dans l'un ou l'autre des Etats de l'Union, n'entrainera pas le déchéance.

Toutefois le breveté restera soumis à l'obligation d'exploiter son brevet conformément aux lois du pays où il introduit les objets brevetés.

ART. 6.

Toute marque de fabrique ou de commerce régulièrement déposée dans le pays d'origine sera admise au dépôt et protégée telle quelle dans tous les autres pays de l'Union.

Sera considéré comme pays d'origine le pays où le déposant a son principal établissement.

Si ce principal établissement n'est point situé dans un des pays de l'Union, sera considéré comme pays d'origine celui auquel appartient le déposant.

Le dépôt pourra être refusé, si l'objet pour lequel il est demandé est considéré comme contraire à la morale ou à l'ordre public.

ART. 7.

La nature du produit sur lequel la marque de fabrique ou de commerce doit être apposée ne peut, dans aucun cas, faire obstacle au dépôt de la marque.

ART. 8.

Le nom commercial sera protégé dans tous les pays de l'Union sans obligation de dépôt, qu'il fasse ou non partie d'une marque de fabrique ou de commerce.

ART. 9.

Tout produit portant illicitement une marque de fabrique ou de commerce, ou un nom commercial, pourra être saisi à l'importation dans ceux des Etats de l'Union dans lesquels cette marque ou ce nom commercial ont droit à la protection légale.

La saisie aura lieu à la requête soit du ministère public, soit de la partie intéressée, conformément à la législation intérieure de chaque Etat.

ART. 10.

Les dispositions de l'article précédent seront applicables à tout produit portant faussement, comme indication de provenance, le nom d'une localité déterminée, lorsque cette indication sera jointe à un nom commercial fictif ou emprunté dans une intention frauduleuse.

Est reputé partie interessée tout fabricant ou commerçant engagé dans la fabrication ou le commerce de ce produit, et établi dans la localité faussement indiquée comme provenance.

ART. 11.

Les Hautes Parties contractantes s'engagent à accorder une protection temporaire aux inventions brevetables, aux dessins ou modèles industriels, ainsi qu'aux marques de fabrique ou de commerce, pour les produits qui figureront aux Expositions internationales officielles ou officiellement reconnues.

ART. 12.

Chacune des Hautes Parties contractantes s'engage à établir un service spécial de la Propriété industrielle et un dépôt central, pour la communication au public des brevets d'invention, des dessins ou modèles industriels et des marques de fabrique ou de commerce.

ART. 13.

Un office international sera organisé sous le titre de *Bureau international de l'Union pour la protection de la Propriété industrielle.*

Ce Bureau, dont les frais seront supportés par les Administrations de tous les Etats contractants, sera placé sous la haute autorité de l'Administration supérieure de la Confédération suisse, et fonctionnera sous sa surveillance. Les attributions en seront déterminées d'un commun accord entre les Etats de l'Union.

ART. 14.

La présente Convention sera soumise à des revisions périodiques en vue d'y introduire les améliorations de nature à perfectionner le système de l'Union.

A cet effet, des Conférences auront lieu successivement, dans l'un des Etats contractants, entre les Délégués desdits Etats.

La prochaine réunion aura lieu en 1885, à Rome.

ART. 15.

Il est entendu que les Hautes Parties contractantes se réservent respectivement le droit de prendre séparément, entre elles, des arrangements particuliers pour la protection de la Propriété industrielle, en tant que ces arrangements ne contreviendraient point aux dispositions de la présente Convention.

ART. 16.

Les Etats qui n'ont point pris part à la présente Convention seront admis à y adhérer sur leur demande.

Cette adhésion sera notifiée par la voie diplomatique au Gouvernement de la Confédération suisse, et par celui-ci à tous les autres.

Elle emportera, de plein droit, accession à toutes les clauses et admission à tous les avantages stipulés par la présente Convention.

ART. 17.

L'exécution des engagements réciproques contenus dans la présente Convention est subordonnée, en tant que de besoin, à l'accomplissement des formalités et règles établies par les lois constitutionelles de celles des Hautes Parties contractantes qui sont tenues d'en provoquer l'application, ce qu'elles s'obligent à faire dans le plus bref délai possible.

ART. 18.

La présente Convention sera mise à exécution dans le délai d'un mois à partir de l'échange des ratifications et demeurera en vigueur pendant un temps indéterminé, jusqu'à l'expiration d'une année à partir du jour où la dénonciation en sera faite.

Cette dénonciation sera adressée au Gouvernement chargé de recevoir les adhésions. Elle ne produira son effet qu'à l'égard de l'Etat qui l'aura faite, la Convention restant exécutoire pour les autres Parties contractantes.

ART. 19.

La présente Convention sera ratifiée, et les ratifications en seront échangées à Paris, dans le délai d'un an au plus tard.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires respectifs l'ont signée et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Paris, le 20 mars 1883.

(Volgen de namen der Gevolmachtigde Gezanten.)

Bijlage II.

PROTOCOLE DE CLOTURE.

AU MOMENT DE PROCÉDER A LA SIGNATURE DE LA CONVENTION CONCLUE, A LA DATE DE CE JOUR, ENTRE LES GOUVERNEMENTS DE LA BELGIQUE, DU BRÉSIL, DE L'ESPAGNE, DE LA FRANCE, DU GUATEMALA, DE L'ITALIE, DES PAYS-BAS, DU PORTUGAL, DU SALVADOR, DE LA SERBIE ET DE LA SUISSE, POUR LA PROTECTION DE LA PROPRIÉTÉ INDUSTRIELLE, LES PLÉNIPOTENTIAIRES SOUSSIGNÉS SONT CONVENUS DE CE QUI SUIT :

1. Les mots *Propriété industrielle* doivent être entendus dans leur acception la plus large, en ce sens qu'ils s'appliquent non seulement aux produits de l'industrie proprement dite, mais également aux produits de l'agriculture (vins, grains, fruits, bestiaux, etc.) et aux produits minéraux livrés au commerce (eaux minérales, etc.).

2. Sous le nom de *Brevets d'invention* sont comprises les diverses espèces de brevets industriels admises par

les législations des Etats contractants, telles que brevets d'importation, brevets de perfectionnement, etc.

3. Il est entendu que la disposition finale de l'article 2 de la Convention ne porte aucune atteinte à la législation de chacun des Etats contractants, en ce qui concerne la procédure suivie devant les tribunaux et la compétence de ces tribunaux.

4. Le paragraphe 1er de l'article 6 doit être entendu en ce sens qu'aucune marque de fabrique ou de commerce ne pourra être exclue de la protection dans l'un des Etats de l'Union par le fait seul qu'elle ne satisferait pas, au point de vue des signes qui la composent, aux conditions de la législation de cet Etat, pourvu qu'elle satisfasse, sur ce point, à la législation du pays d'origine et qu'elle ait été, dans ce dernier pays, l'objet d'un dépôt régulier. Sauf cette exception, qui ne concerne que la forme de la marque, et sous réserve des dispositions des autres articles de la Convention, la législation intérieure de chacun des Etats recevra son application.

Pour éviter toute fausse interrpétation, il est entendu que l'usage des armoiries publiques et des décorations peut être considéré comme contraire à l'ordre public, dans le sens du paragraphe final de l'article 6.

5. L'organisation du service spécial de la Propriété industrielle mentionné à l'article 12 comprendra, autant que possible, la publication, dans chaque Etat, d'une feuille officielle périodique.

6. Les frais communs du Bureau international institué par l'article 13 ne pourront, en aucun cas, dépasser, par année, une somme totale représentant une moyenne de 2000 francs par chaque Etat contractant.

Pour déterminer la part contributive de chacun des Etats dans cette somme totale des frais, les Etats contractants et ceux qui adhéreraient ultérieurement à l'Union seront divisés en six classes contribuant chacune dans la proportion d'un certain nombre d'unités, savoir :

1er classe	. . . .	25 unités.
2e »	. . . .	20 —
3e »	. . . .	15 —
4e »	. . . .	10 —
5e »	. . . .	5 —
6e »	. . . .	3 —

Ces coefficients seront multipliés par le nombre des Etats de chaque classe, et la somme des produits ainsi obtenus fournira le nombre d'unités par lequel la dépense totale doit être divisée. Le quotient donnera le montant de l'unité de dépense.

Les Etats contractants sont classés ainsi qu'il suit, en vue de la répartition des frais :

1re classe	France, Italie.
2e »	Espagne.
3e »	Belgique, Brésil. Portugal, Suisse.
4e »	Pays-Bas.

5e classe . . . . . Serbie.
6e » . . . . . Guatemala, Salvador.

L'Administration suisse surveillera les dépenses du Bureau international, fera les avances nécessaires et établira le compte annuel, qui sera communiqué à toutes les autres Administrations.

Le Bureau international centralisera les renseignements de toute nature relatifs à la protection de la Propriété industrielle et les réunira en une statistique générale qui sera distribuée à toutes les Administrations. Il procédera aux études d'utilité commune intéressant l'Union et rédigera, à l'aide des documents qui seront mis à sa disposition par les diverses Administrations, une feuille périodique, en langue française, sur les questions concernant l'objet de l'Union.

Les numéros de cette feuille, de même que tous les documents publiés par le Bureau international, seront répartis entre les Administrations des Etats de l'Union, dans la proportion du nombre des unités contributives ci-dessus mentionnées. Les exemplaires et documents supplémentaires qui seraient réclamés, soit par lesdites Administrations, soit par des sociétés ou des particuliers, seront payés à part.

Le Bureau international devra se tenir en tout temps à la dispsition des membres de l'Union, pour leur fournir, sur les questions relatives au service international de la Propriété industrielle, les renseignements spéciaux dont ils pourraient avoir besoin.

L'Administration du pays où doit siéger la prochaine Conférence préparera, avec le concours du Bureau international, les travaux de cette Conférence.

Le directeur du Bureau international assistera aux séances des Conférences et prendra part aux discussions sans voix délibérative. Il fera, sur sa gestion, un rapport annuel qui sera communiqué à tous les membres de l'Union.

La langue officielle du Bureau international sera la langue française.

7. Le présent Protocole de clôture, qui sera ratifié en même temps que la Convention conclue à la date de ce jour, sera considéré comme faisant partie intégrante de cette Convention, et aura mêmes force, valeur et durée.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires soussignés ont dressé le présent Protocole.

(Volgen de namen der Gevolmachtigde Gezanten.)

Bijlage III.

PROTOCOLE

DÉTERMINANT

L'INTERPRÉTATION ET L'APPLICATION DE LA CONVENTION CONCLUE À PARIS, LE 20 MARS 1883,

ENTRE

LA BELGIQUE, LE BRÉSIL, L'ESPAGNE, LES ÉTATS-UNIS D'AMÉRIQUE, LA FRANCE, LE GUATEMALA, L'ITALIE, LA NORVÈGE, LES PAYS-BAS, LE PORTUGAL, LA SUÈDE, LA SUISSE ET LA TUNISIE.

Les soussignés Plénipotentiaires des Gouvernements des Etats ci-dessus énumérés,

Dans le but d'assurer l'interprétation et l'application uniformes de la Convention conclue à Paris le 20 mars 1883 pour la constitution de l'Union pour la protection de la propriété industrielle,

Ont, d'un commum accord, et sous réserve de ratification, arrêté le Protocole suivant :

I. *Assimilation des Etrangers.*

Est assimilé aux sujets ou citoyens des Etats contractants le sujet ou citoyen d'un Etat ne faisant pas partie de l'Union qui est domicilié ou possède ses principaux établissements industriels ou commerciaux sur le territoire de l'un des Etats de l'Union.

II. *Pays d'outre-mer.*

Relativement aux Etats de l'Union situés en Europe, sont considérés comme *pays d'outre mer* (art. 4), les pays extra-européens qui ne sont pas riverains de la Méditerranée.

III. *Indépendance Réciproque des Brevets Délivrés dans divers Etats.*

1. Lorsque, dans les délais fixés à l'article 4 de la Convention, une personne aura déposé dans plusieurs Etats de l'Union des demandes de brevets pour la même invention, les droits résultant des brevets ainsi demandés seront indépendants les uns des autres.

2. Ils seront également indépendants des droits resultant des brevets qui auraient été pris pour la même invention dans des pays non adhérents à l'Union.

IV. *Interprétation du mot »Exploiter".*

Chaque pays pourra déterminer le sens dans lequel il y a lieu d'interpréter chez lui le terme *exploiter*, au point de vue de l'application de l'article 5 de la Convention.

V. *Marques de Fabrique.*

1. Les marques de fabriques municipales ou collectives seront protégées au même titre que les marques individuelles. Le dépôt pourra en être effectué et l'usurpation poursuivie, par toute autorité, association ou particulier intéressé.

2. Une marque de fabrique ne pourra tomber dans le domaine public dans l'un des Etats de l'Union aussi longtemps qu'elle sera l'object d'un droit privatif dans le pays d'origine.

VI. *Expositions Internationales.*

1. La protection temporaire prévue à l'article 11 de la Convention consiste dans un délai de priorité s'étendant au minimum jusqu'à six mois à partir de l'admission du produit à l'exposition, et pendant lequel l'exhibition, l'application ou l'emploi non autorisé par l'ayant droit, de l'invention, du dessin, du modèle ou de la marque ainsi protégés, ne pourront pas empêcher celui qui a obtenu ladite protection temporaire de faire valablement, dans ledit délai, la demande de brevet ou le dépôt nécessaire pour s'assurer la protection dans tout le territoire de l'Union.

Chaque Etat aura la faculté d'étendre ledit délai.

2. La susdite protection temporaire n'aura d'effet que si, pendant sa durée, il est présenté une demande de brevet ou fait un dépôt en vue d'assurer à l'objet auquel elle s'applique la protection définitive dans un des Etats contractants.

3. Les délais de priorité mentionnés à l'article 4 de la Convention s'ajoutent à la protection temporaire prévue par l'article 11.

4. Les inventions brevetables auxquelles la protection provisoire aura été accordée en vertu de l'article 11 de la Convention, pourront être notifiées au Bureau

international par l'Administration du pays où a lieu l'exposition, pour faire l'objet d'une publication dans l'organe officiel dudit Bureau.

VII. *Accession de Nouveaux Etats à l'Union.*

Lorsqu'un nouvel Etat adhérera à la Convention, la date de la note par laquelle son accession sera annoncée au Conseil fédéral suisse sera considérée comme celle de l'entrée dudit Etat dans l'Union à moins que son Gouvernement n'indique une date d'accession postérieure.

VIII. *Colonies et Possessions Etrangères.*

Lorsqu'un des Etats contractants désirera qu'une de ses colonies ou possessions étrangères soit considérée comme appartenant à l'Union par le fait même de l'accession de la métropole, il devra le notifier au Gouvernement de la Confédération suisse, qui en donnera avis à tous les autres.

IX. *Documents à Envoyer au Bureau International.*

Dès qu'une loi, un réglément, une convention ou tout autre document officiel se rapportant à la protection des brevets d'invention, des dessins ou modèles industriels, des marques de fabrique ou de commerce, du nom commercial ou des indications de provenance aura été publié dans un des Etats de l'Union ou dans une de ses colonies, cet Etat adressera autant d'exemplaires de ce document au Bureau international qu'il en faudra à celui-ci pour en envoyer un exemplaire à chacun des Etats contractants et pour en conserver

deux exemplaires dans ses propre archives. Le Bureau international procédera sans retard à la répartition des documents qui lui seront ainsi adressés.

Il sera en outre envoyé, autant que possible, au Bureau international un exemplaire de tous les documents parlementaires qui seront publiés dans les Etats de l'Union sur les matières susmentionées.

X. *Statistique.*

1. Avant la fin du premier semester de chaque année, les Administrations de l'Union transmettront au Bureau international les indications statistiques suivantes concernant l'année précédente, savoir :

A. *Brevets d'invention.*

1e Nombre des brevets demandés ;
2e Nombre des brevets délivrés ;
3e Sommes perçues pour brevets.

B. *Dessins ou modèles industriels.*

1e Nombre des dessins ou modèles déposés ;
2e Nombre des dessins ou modèles enregistrés ;
3e Sommes perçues pour dessins ou modèles.

C. *Marques de fabrique ou de commerce.*

1e Nombre des marques déposées ;
2e Nombre des marques enregistrées ;
3e Sommes perçues pour marques,

2. Le Bureau international est autorisé à adresser aux Administrations des Etats contractants, sur les divers points concernant la propriété industrielle, des formulaires statistiques que lesdites Administrations

rempliront dans la mesure où cela leur sera possible.

XI. *Renseignements à fournir par le Bureau international.*

1. Le Bureau international est tenu de fournir gratuitement aux diverses Administrations des Etats contractants les renseignements qu'elles pourront lui demander sur des questions relatives à la propriété industrielle.

2. Les mêmes renseignements seront fournis aux particuliers domiciliés dans le territoire de l'Union, moyennant une taxe de 1 franc par renseignement demandé.

Cette taxe pourra être payée en timbres-poste des divers Etats contractants, et cela sur la base suivante pour les Etats qui n'ont pas le franc pour unité monétaire, savoir :

Brésil	1 fr.	=	400 reis ;
Espagne	1 »	=	1 piécette ;
Etats-Unis d'Amérique	1 »	=	20 cents ;
Grand Bretagne . .	1 »	=	10 pence ;
Guatemala	1 »	=	20 centos de peso ;
Norvège	1 »	=	80 oere ;
Pays-Bas	1 »	=	50 cent ;
Portugal	1 »	=	200 reis :
Suède	1 »	=	80 oere.

Les Administrations des Etats contractants accepteront, aux taux indiqués dans le paragraphe précédent,

les timbres de leur pays que le Bureau international aura reçus à titre de frais de renseignements.

Dispositions finales.

Le présent Protocole sera ratifié, et les ratifications en seront échangées à Madrid dans le délai de six mois au plus tard.

Il entrera en vigueur un mois à partir de l'échange des ratifications, et aura la même force et durée que la Convention du 20 mars 1883, dont il sera considéré comme faisant partie intégrante.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires des Etats ci-dessus énumérés ont signé le présent Protocole à Madrid, le quinze avril mil huit cent quatre-vingt-onze.

(Volgen de namen der Gevolmachtigde Gezanten.)

Bijlage IV.

PROTOCOLE

CONCERNANT

LA DOTATION DU BUREAU INTERNATIONAL DE L'UNION POUR LA PROTECTION DE LA PROPRIÉTÉ INDUSTRIELLE.

CONCLU ENTRE

LA BELGIQUE, LE BRÉSIL, L'ESPAGNE, LES ETATS-UNIS D'AMÉRIQUE, LA FRANCE, LA GRANDE-BRETAGNE, LE GUATEMALA, L'ITALIE, LA NORVÈGE, LES PAYS-BAS, LE PORTUGAL, LA SUÈDE, LA SUISSE ET LA TUNISIE.

Les soussignés Plénipotentiaires des Gouvernements des Etats ci-dessus énumérés,

Vu la Déclaration adoptée le 12 mars 1883 par la Conférence internationale pour la protection de la propriété industrielle réunie à Paris,

Ont, d'un commun accord et sous réserve de ratification, arrêté le Protocole suivant :

ARTICLE PREMIER.

Le premier alinéa du chiffre 6 du Protocole de clôture annexé à la Convention internationale du 20 mars

1883 pour la protection de la propriété industrielle est abrogé et remplacé par la disposition suivante:

»Les dépenses du Bureau international institué par l'article 13 seront supportées en commun par les Etats contractants. Elles ne pourront, en aucun cas, dépasser la somme de soixante mille francs par année."

ART. 2.

Le présent Protocole sera ratifié, et les ratifications en seront échangées à Madrid dans le délai de six mois au plus tard.

Il entrera en vigueur un mois à partir de l'échange des ratifications, et aura la même force et durée que la Convention du 20 mars 1883, dont il sera considéré comme faisant partie intégrante.

En foi de quoi les Plénipotentiaires des Etats ci-dessus énumérés ont signé le présent Protocole à Madrid, le quinze avril mil huit cent quatre-vingt-onze.

(Volgen de namen der Gevolmachtigde Gezanten.)

Bijlage V.

ARRANGEMENT

CONCERNANT

L'ENREGISTREMENT INTERNATIONAL DES MARQUES DE FABRIQUE OU DE COMMERCE.

CONCLU ENTRE

LA BELGIQUE, L'ESPAGNE, LA FRANCE, LE GUATEMALA, L'ITALIE, LES PAYS-BAS, LE PORTUGAL, LA SUISSE ET LA TUNISIE.

Les soussignés Plénipontentiaires des Gouvernements des Etats ci-dessus énumérés,

Vu l'article 15 de la Convention internationale du 20 mars 1883 pour la protection de la propriété industrielle,

Ont, d'un commun accord, et sous réserve de ratification, arrêté l'Arrangement suivant:

ARTICLE PREMIER.

Les sujets ou citoyens de chacun des Etats contractants pourront s'assurer, dans tous les autres Etats, la protection de leurs marques de fabrique ou de commerce acceptées au dépôt dans les pays d'origine, moyennant le dépôt desdites marques au Bureau in-

ternational, à Berne, fait par l'entremise de l'Administration dudit pays d'origine.

Art. 2.

Sont assimilés aux sujets ou citoyens des Etats contractants les sujets ou citoyens des Etats n'ayant pas adhéré au présent Arrangement qui satisfont aux conditions de l'article 3 de la Convention.

Art. 3.

Le Bureau international enregistrera immédiatement les marques déposées conformément à l'article 1er. Il notifiera cet enregistrement aux Etats contractants. Les marques enregistrées seront publiées dans un supplément au Journal du Bureau international, au moyen soit d'un dessin, soit d'une description présentée en langue française par le déposant.

En vue de la publicité à donner dans les divers Etats aux marques ainsi enregistrées, chaque Administration recevra gratuitement du Bureau international le nombre d'exemplaires de la susdite publication qu'il lui plaira de demander.

Art. 4.

A partir de l'enregistrement ainsi fait au Bureau international, la protection dans chacun des Etats contractants sera la même que si la marque y avait été directement déposée.

Art. 5.

Dans les pays où leur législation les y autorise, les Administrations auxquelles le Bureau international notifiera l'enregistrement d'une marque auront la faculté de déclarer que la protection ne peut être accordée à cette marque sur leur territoire.

Elles devront exercer cette faculté dans l'année de la notification prévue par l'article 3.

La dite déclaration ainsi notifiée au Bureau international sera par lui transmise sans délai à l'Administration du pays d'origine et au propriétaire de la marque. L'intéressé aura les mêmes moyens de recours que si la marque avait été par lui directement déposé dans le pays où la protection est refusée.

Art. 6.

La protection résultant de l'enregistrement au Bureau international durera 20 ans à partir de cet enregistrement, mais ne pourra être invoquée en faveur d'une marque qui ne jouirait plus de la protection légale dans le pays d'origine.

Art. 7.

L'enregistrement pourra toujours être renouvelé suivant les prescriptions des articles 1 et 3.

Six mois avant l'expiration du terme de protection, le Bureau international donnera un avis officieux à l'Administration du pays d'origine et au propriétaire de la marque.

Art. 8.

L'Administration du pays d'origine fixera à son gré et percevra à son profit une taxe qu'elle réclamera du

propriétaire de la marque dont l'enregistrement international est demandé.

A cette taxe s'ajoutera un émolument international de cent francs, dont le produit annuel sera réparti par parts égales entre les Etats contractants par les soins du Bureau international, après déduction des frais communs nécessités par l'exécution de cet Arrangement.

ART. 9.

L'Administration du pays d'origine notifiera au Bureau international les annulations, radiations, renonciations, transmissions et autres changements qui se produiront dans la propriété de la marque.

Le Bureau international enregistrera ces changements, les notifiera aux Administrations contractantes et les publiera aussitôt dans son journal.

ART. 10.

Les Administrations régleront d'un commun accord les détails relatifs à l'exécution du présent Arrangement.

ART. 11.

Les Etats de l'Union pour la protection de la propriété industrielle qui n'ont pas pris part au présent Arrangement seront admis à y adhérer sur leur demande, et dans la forme prescrite par l'article 16 de la Convention du 20 mars 1883 pour la protection de la propriété industrielle.

Dès que le Bureau international sera informé qu'un Etat a adhéré au présent Arrangement, il adressera à l'Administration de cet Etat, conformement à l'article 3,

une notification collective des marques qui, à ce moment, jouissent de la protection internationale.

Cette notification assurèra, par elle-même, auxdites marques le bénéfice des précédentes dispositions sur le territoire de l'Etat adhérent, et fera courir le délai d'un an pendant lequel l'Administration intéressée peut faire la déclaration prévue par l'article 5.

ART. 12.

Le présent Arrangement sera ratifié, et les ratifications en seront échangées à Madrid dans le délai de six mois au plus tard.

Il entrera en vigueur un mois à partir de l'échange des ratifications, et aura la même force et durée que la Convention du 20 mars 1883.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires des Etats ci-dessus énumérés ont signé le présent Arrangement à Madrid, le quatorze avril mil huit cent quatre-vingt onze.

(Volgen de namen der gevolmachtigde gezanten),

PROTOCOLE DE CLôTURE.

Au moment de procéder à la signature de l'Arrangement concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce, conclu à la date de ce jour, les Plénipotentiaires des Etats qui ont adhéré audit Arrangement sont convenus de ce qui suit:

Des doutes s'étant élevés au sujet de la portée de l'article 5, il est bien entendu que la faculté de refus

que cette article laisse aux Administrations ne porte aucune atteinte aux dispositions de l'article 6 de la Convention du 20 mars 1883 et du paragraphe 4 du Protocole de clôture que l'accompagne, ces dispositions étant applicables aux marques déposées au Bureau international, comme elles l'ont été et le seront encore à celles déposées directement dans tous les pays contractants.

Le présent Protocole aura la même force et durée que l'Arrangement auquel il se rapporte.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires soussignés ont signé les présent Protocole à Madrid, le quatorze avril mil huit cent quatre-vingt-onze.

(Volgen de namen der Gevolmachtigde Gezanten.)

Bijlage VI.

RÉGLEMENT

POUR

L'EXÉCUTION DE L'ARRANGEMENT DU 14 AVRIL 1891 CONCERNANT L'ENREGISTREMENT INTERNATIONAL DES MARQUES DE FABRIQUE OU DE COMMERCE.

ARTICLE PREMIER.

Toute demande tendant à obtenir l'enregistrement international d'une marque de fabrique ou de commerce en vertu de l'Arrangement du 14 avril 1891, devra être adressée par le propriétaire de la marque à l'Administration du pays d'origine en la forme que cette dernière pourra prescrire.

Chaque Administration percevra pour l'enregistrement international un émolument de cent francs, plus une taxe qu'elle fixera à son gré et dont le montant lui sera acquis.

ART. 2.

Après avoir constaté que la marque est régulièrement enregistrée, l'Administration du pays d'origine adressera au Bureau international de la propriété industrielle, à Berne:

A. Un demande d'enregistrement, en double exemplaire, portant une représentation typographique de la marque et indiquant :

1°. Le nom du propriétaire de la marque ;
2°. Son adresse ;
3° Les produits ou marchandises auxquels la marque est appliquée ;
4°. La date de l'enregistrement dans le pays d'origine ;
5°. Le numéro d'ordre de la marque dans le pays d'origine.

La représentation typographique de la marque peut être remplacée par une description de cette dernière en langue française.

B. Un cliché de la marque, pour la reproduction typographique de cette dernière dans la publication qui en sera faite par le Bureau international. Ce cliché doit reproduire exactement la marque, de manière que tous les détails en ressortent visiblement ; il ne doit pas avoir moins de 15 millimètres ni plus de 10 centimètres, soit en longueur, soit en largeur. L'épaisseur exacte du cliché doit être de 24 millimètres, correspondant à la hauteur des caractères d'imprimerie. — Ce cliché sera conservé au Bureau international.

Si la reproduction typographique de la marque prévue sous lettre *A*, est remplacée par une simple description, le dépôt du cliché ne sera pas nécessaire.

C. Si un des éléments distinctifs de la marque consiste dans sa couleur, il pourra être joint au dépôt 30

exemplaires sur papier d'une reproduction en couleur de la marque.

D. Un mandat postal de cent francs formant le montant de l'enregistrement international.

La demande d'enregistrement sera rédigée d'après la formule annexée au présent Réglément, ou d'après toute autre formule que les Administrations des Etats contractants pourraient adopter ultérieurement d'un commun accord.

Le Bureau international remettra gratuitement aux Administrations les formulaires nécessaires.

ART. 3.

Le Bureau international procédera sans retard à l'inscription de la marque dans un registre destiné à cet effet. Ce registre contiendra les indications suivantes :

1°. La date de l'enregistrement au Bureau international ;
2°. La date de la notification aux Administrations contractantes ;
3°. Le numéro d'ordre de la marque ;
4°. Le nom du propriétaire de la marque ;
5°. Son adresse ;
6°. Les produits ou marchandises auxquels la marque est appliquée ;
7°. Le pays d'origine de la marque ;
8°. La date de l'enregistrement dans le pays d'origine ;

9°. Le numéro d'ordre de la marque dans les pays d'origine ;

10°. Les mentions relatives à la radiation ou à la transmission de la marque. (Article 9 de l'Arrangement.)

ART. 4.

L'inscription une fois faite dans le registre, le Bureau international certifiera sur les deux exemplaires de la demande que l'enregistrement a eu lieu, et les revêtira tout deux de sa signature et de son timbre. Un de ces exemplaires restera dans les archives du Bureau, l'autre sera renvoyé à l'Administration du pays d'origine.

En outre, le Bureau international notifiera aux Administrations l'enregistrement opéré, en envoyant à chacune d'elles une reproduction typographique, ou à défaut une description en langue française de la marque, et en leur indiquant :

1°. La date de l'enregistrement au Bureau international ;

2°. Le numéro d'ordre de la marque;

3°. Le nom et l'adresse du déposant ;

4°. Les produits ou marchandises auxqels la marque est appliquée :

5°. Le pays d'origine de la marque, ainsi que sa date d'enregistrement et son numéro d'ordre dans ledit pays.

Dans le cas prévu par l'article 2, lettre C, la susdite notification sera en outre accompagnée d'un des

exemplaires de la reproduction en couleur de la marque.

ART. 5.

Le Bureau international pourvoira ensuite à la publication de la marque, qui aura lieu dans un supplément de son journal et qui consistera dans la reproduction de la marque, ou de la description de cette dernière en langue française, accompagnée des indications mentionées à l'article 4, alinéa 2.

Au commencement de chaque année, le Bureau international fera paraître une table où seront indiqués, par ordre alphabetique et par Etat contractant, les noms des propriétaires des marques ayant fait l'objet des publications effectuées dans le cours de l'année précédente.

Chaque Administration recevra gratuitement du Bureau international le nombre d'exemplaires qu'il lui plaira de demander du supplément contenant les publications relatives à l'enregistrement international.

ART. 6.

La déclaration notifiée au Bureau international aux termes de l'article 5 de l'Arrangement (non-admission d'une marque à la protection dans un pays) sera par lui transmise sans délai à l'Administration du pays d'origine et au propriétaire de la marque.

ART. 7.

Les changements survenus dans la propriété d'une marque, et qui auront fait l'objet de la notification prévue par l'article 9 de l'Arrangement, seront con-

signés dans le registre du Bureau international. Ce dernier les notifiera à son tour aux Administrations contractantes et les publiera dans son journal.

ART. 8.

Six mois avant l'expiration du terme de protection de vingt ans, le Bureau international donnera un avis officieux à l'Administration du pays d'origine et au propriétaire de la marque.

Les formalités à remplir pour le renouvellement de l'enregistrement international seront les mêmes que s'il s'agissait d'un enregistrement nouveau, sauf qu'il ne sera plus nécessaire d'enoyer de cliché.

ART. 9.

Au commencement de chaque année, le Bureau international établira un compte des frais de toute nature qui lui auront été occasionnés pendant l'année précédente par l'enregistrement international des marques. Le montant de ces frais sera déduit du total des sommes reçues des Administrations à titre d'émolument pour l'enregistrement international, et l'excédent de recettes sera réparti par parts égales entre tous les Etats contractants.

ART. 10.

La notification collective prescrite par l'article 11 de l'Arrangement contiendra les mêmes indications que la notification prévue par l'article 4 du présent Réglément.

ART. 11.

Le présent Réglément sera exécutoire à partir du

jour de la mise en vigueur de l'Arrangement du quatorze avril mil huit cent quatre-vingt-onze.

Les Administrations contractantes pourront toujours y apporter, d'un commun accord, conformément aux dispositions de l'article 10 dudit Arrangement, les modifications qui leur paraîtront nécessaires.

EXTRAIT DU PROCÈS-VERBAL
DE LA
SÉANCE DE LA CONFÉRENCE DE SIGNATURE
DU 14 AVRIL 1891.

Les Plénipotentiaires des Etats signataires ont déclaré que les Administrations de leurs pays respectifs ont approuvé le Réglément d'exécution de l'Arrangement, Réglément qui a été élaboré par le Bureau international suivant le mandat qu'il en a reçu de la Conférence de 1890, et soumis au contrôle du Gouvernement suisse, qui l'a communiqué en la forme diplomatique à tous les Etats de l'Union.

Bijlage VII.

AFSCHRIFT.

De Arrondissements-Rechtbank te H. vergaderd in Raadkamer.

Gezien een request van H. F. v. G., sigarenfabrikant wonende te S., nabij E., handelende onder de firma F. v. G & Co, voor wien als procureur occupeert Mr. A. B. te H. en de daarop gesteldepraeperatoire beschikking dezer Rechtbank van den 11den September j.l., waarbij het verhoor van den gerequestreerde J. T. G., sigarenfabrikant te H., is gelast;

Gelet op het gehouden verhoor van den gerequestreerde in de Raadkamer dezer Rechtbank van den 9den October j.l., daarbij geadsisteerd door Mr. H. B., advocaat en procureur te H. en op de toelichting van het request door den raadsman van den requestrant Mr. A. B. voornoemd, van welk een en ander een afzonderlijk proces-verbaal is opgemaakt.

Gehoord de nadere conclusie van den heer Mr. v. B., Officier van Justitie bij deze Rechtbank, strekkende tot toewijzing van het gedaan verzoek;

Overwegende, dat de requestrant op de ten requeste aangevoerde gronden verzoekt, dat zal worden verboden de inschrijving van een door den gerequestreerde op den 5den Juni 1891 ter Griffie dezer Rechtbank ingezonden handels- en fabrieksmerk ter verpakking van in den handel gebrachte sigaren, waarvan de omschrijving voorkomt in de Bijlage tot de Nederlandsche Staatscourant van 1 Juli 1891 n°. 151 onder nummer 4415 — op grond, dat dit merk overeenstemt of althans niet genoegzaam is onderscheiden van het handels- of fabrieksmerk door den requestrant op den 6den December 1890 ter Griffie der Arrondissements-Rechtbank te 's H. ingezonden, genaamd »Professor Koch", ook bestemd voor verpakking van in den handel gebrachte sigaren, van welk merk de omschrijving is opgenomen in het Bijblad tot de Staatscourant van 1 Januari 1891 n°. 1, onder nummer 4237 en luidt: »Het merk bestaat uit een rechthoek, verdeeld in twee »ongelijke deelen. Het benedengedeelte is een recht»hoek, waarbinnen een cirkel, in welke het portret van »Professor Koch en buste is aangebracht. In de door »den cirkel uitgespaarde hoeken vertoonen zich ver»schillende wetenschappelijke attributen. In het boven»gedeelte loopt van beneden links naar boven rechts »eene banderolle, waarop in kapitale letters staat: »Professor Koch". Onder door de banderolle steekt »een palmtak. In den linker bovenhoek zijn verschil»lende attributen van een scheikundig laboratorium

»aangebracht, terwijl in den rechter benedenhoek op »drie regels staat: Cigares fins. Gedeponeerd door »F. v. G. & Co."

Dat bij de mondelinge toelichting, de raadsman van den gerequestreerde en deze zelf, tegen het verzoek hebben aangevoerd, dat de hiervoren bedoelde handelsmerken van den requestrant en van den gerequestreerde wel is waar beiden den naam dragen van »Professor Koch" en diens portret vertoonen, en ook beiden bestemd zijn voor de verpakking van sigaren, doch de omschrijving van elk merk in de Staatscourant eene geheel andere is en dat eene vergelijking onder elkander dadelijk voldoende aantoont, dat beide merken in alle opzichten verschillen, zoowel wat het portret zelf betreft, de wijze, waarop de naam »Professor Koch" daarop is gedrukt, als ook de geheele entourage van beide portretten, zoodat, ook zelfs bij oppervlakkige beschouwing ieder duidelijk het onderscheid kan zien en het publiek niet in dwaling kan worden gebracht en het merk sigaren van den gerequestreerde zal koopen, meenende dat van den requestrant te ontvangen;

dat bovendien de sigaren, die door den requestrant en den gerequestreerde onder den naam »Professor Koch" in den handel worden gebracht, zeer in prijs verschillen en door den een in gewone kisten, door den ander in schuifkisten worden verpakt; dat door den gerequestreerde niet één maar drie verschillende etiquetten met het merk »Professor Koch" worden

gebruikt, ééne op de kist, ééne als deketiquetten en éénc binnen tegen het deksel, en eindelijk dat de requestrant zelf weinig waarde schijnt te hechten aan den naam »Professor Koch", daar hij dezelfde soort sigaren ook adverteert onder den naam »Professor docter Koch".

Overwegende in rechten:

dat het aan den rechter bij eigen bezichtiging en vergelijking van het merk van den requestrant en dat van den gerequestreerde is gebleken, dat beide merken *het portret* 1) van Professor Koch vertoonen en diens *naam* tot opschrift hebben, doch dat de beide portretten in uiterlijk en kleeding verschillen, zoodat b. v. Professor Koch op het eene merk met eene *witte*, op het andere met een *zwarte* das wordt voorgesteld en de naam »Professor Koch" met andere letters, in andere vorm en in andere kleuren is gedrukt; dat de geheele *omgeving* van de beide portretten op beide merken eene geheel andere is, ja zelfs niets gemeen hebben, zoodat er eigenlijk van de gelijkheid niets anders overblijft dan dat beide merken een portret van Professor Koch vertoonen en den naam »Professor Koch" dragen;

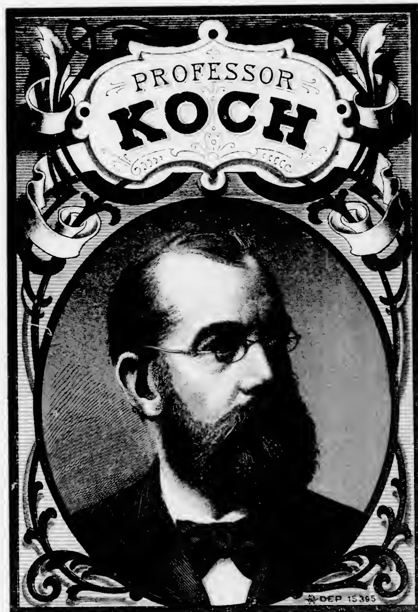
dat de wetgever echter nergens heeft verboden enkel den naam van een persoon of diens portret te gebruiken voor een merk, wanneer een ander reeds vroeger

1) De cursiveeringen zijn authentiek.

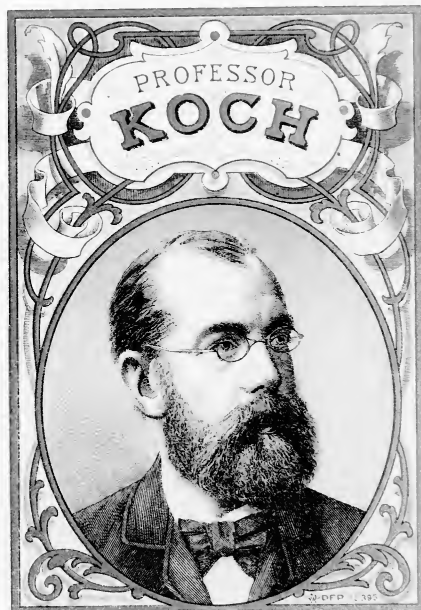

daarvoor dienzelfden naam of hetzelfde portret heeft gebezigd, maar alleen verbiedt het bezigen van eene afbeelding *overeenstemmende met of niet genoeg-*

INTENTIONAL SECOND EXPOSURE

daarvoor dienzelfden naam of hetzelfde portret heeft gebezigd, maar alleen verbiedt het bezigen van eene afbeelding *overeenstemmende* [illegible]

zaam onderscheiden van een reeds gedeponeerd merk;

dat de wetgever daarom juist in artikel 1 der wet van 25 Mei 1880 (Stbl. n° 85) op de handels- en fabrieksmerken spreekt van *eene duidelijke afbeelding en nauwkeurige beschrijving* van het gedeponeerde merk, waardoor voldoende wordt aangetoond, dat niet elke oppervlakkige gelijkenis voldoende is om eene latere inschrijving te verbieden;

dat in casu beide merken eene verschillende afbeelding voorstellen, verschillend zijn beschreven en genoegzaam van elkaar kunnen worden onderscheiden, zoodat het verzoek behoort te worden afgewezen;

Gezien de artt. 1 en 3 der wet van 25 Mei 1880 (Stbl. n° 85).

Rechtdoende in naam der Koningin!

Wijst het verzoek van de hand.

Gedaan door voornoemde Rechtbank den 23 October 1891.

Bijlage VI^a.

ENREGISTREMENT INTERNATIONAL

DES

MARQUES DE FABRIQUE OU DE COMMERCE.

PAYS D'ORIGINE DE LA MARQUE :

....

Place où une représentation de la marque doit être collée ou apposée. Si la marque est déposée au moyen d'une simple description, celle-ci doit être écrite en langue française dans cet espace.

1° Nom	du propriétaire de la marque	....
2° Profession		....
3° Adresse		....
4° Produits ou marchandises auxquels la marque est appliquée ;		....
5° Date d'enregistrement	de la marque dans le pays d'origine	....
6° Numéro d'orde		....

L'administration soussignée certifie que la marque ci-dessus est régulièrement déposée en ...., et que les indications y relatives, sous chiffres 1 à 6, sont conformes au contenu du registre national des marques de fabrique ou de commerce.

Elle prie le Bureau international de la propriété industrielle à Berne, d'inscrire cette marque dans le registre international.

L'émolument de 100 francs pour l'enregistrement international est adressé au Bureau international en un mandat postal.

.... le .... 189 .

....

La marque ci-dessus a été inscrite dans le registre international sous le numéro ...., à la date du .... 189 .

BUREAU INTERNATIONAL DE LA PROPRIÉTÉ INDUSTRIELLE

AVIS : Pour être complète, une demande d'enregistrement doit comprendre ;

1° Deux exemplaires du présent formulaire dument remplis ;

2° Un cliché de la marque (dimensions : minimum 15 mm ; maximum 10 cm ; soit en longuer, soit en largeur ; épaisseur 24 mm), à moins que la marque ne soit déposée au moyen d'une simple description ;

3° L'envoi de l'émolument international de 100 francs, en un mandat postal.

Il peut y être joint :

4° 30 exemplaires sur papier d'une reproduction en couleur de la marque, si un des éléments distinctifs de cette dernière consiste dans sa couleur.

STELLINGEN.

I.

Artikel 3 j° art. 7 der Wet op de fabrieks- en handelsmerken van 30 September 1893, Stbl: n° 146, stelt voor den eerst-gebruiker fatale termijnen vast, binnen welke hij, op straffe van verval, zijne rechten tegen aanranding door onrechtmatige inschrijving van wege een ander, moet handhaven.

II.

De aanwas ontstaan tengevolge van verwerping der erfenis door medeërfgenamen, behoort den kooper der erfenis.

III.

Pandrecht gaat niet te niet, wanneer de verpande zaak door den crediteur aan den debiteur wordt in bewaring gegeven.

IV.

De vreemdeling-eischer ontleent ook aan art. 127 B. Rv. de bevoegdheid tot dagvaarding voor den Nederlandschen rechter van zijn schuldenaar, die vreemdeling is en hier niet woont, noch verblijf houdt.

V.

Artikel 738 B. Rv. behoort niet zoo opgevat te worden, dat een in het buitenland wonende en verblijfhoudende vreemdeling niet voor den Nederlandschen rechter tot van waardeverklaring van het arrest onder derden zou kunnen gedagvaard worden.

VI.

Conservatoor arrest op onroerende goederen behoorde in onze wetgeving opgenomen te zijn.

VII.

Het verzoek in art. 50 W. v. K. bedoeld, behoorde ook door anderen dan door de oprichters te kunnen geschieden.

VIII.

Valsche handteekening des trekkers ontslaat den acceptant niet.

IX.

Artikel 321 al. 5 W. v. K. is af te keuren.

X.

Hij die in Nederland medeplichtig is aan een in het buitenland gepleegd strafbaar feit, waarop de Nederlandsche wet niet toepasselijk is, is niet strafbaar.

XI.

De Rechter-Commissaris in strafzaken behoorde als zoodanig voor het leven benoemd te worden.

XII.

Overlegging van beëedigde verklaringen behoorde een wettelijke eisch te zijn ter verkrijging van uitlevering.

XIII.

Hij die in eenige gemeente, hoewel daar niet woonachtig, eenig bedrijf geregeld uitoefent, is in die gemeente belastingplichtig, volgens art. 245 Gem. W.

XIV.

De kosten der hulp van rijksambtenaren ter handhaving der openbare orde in buitengewone gevallen, behoort niet ten laste der gemeente te komen, indien deze hulp niet door de bevoegde macht is aangevraagd.

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARY

END OF
TITLE